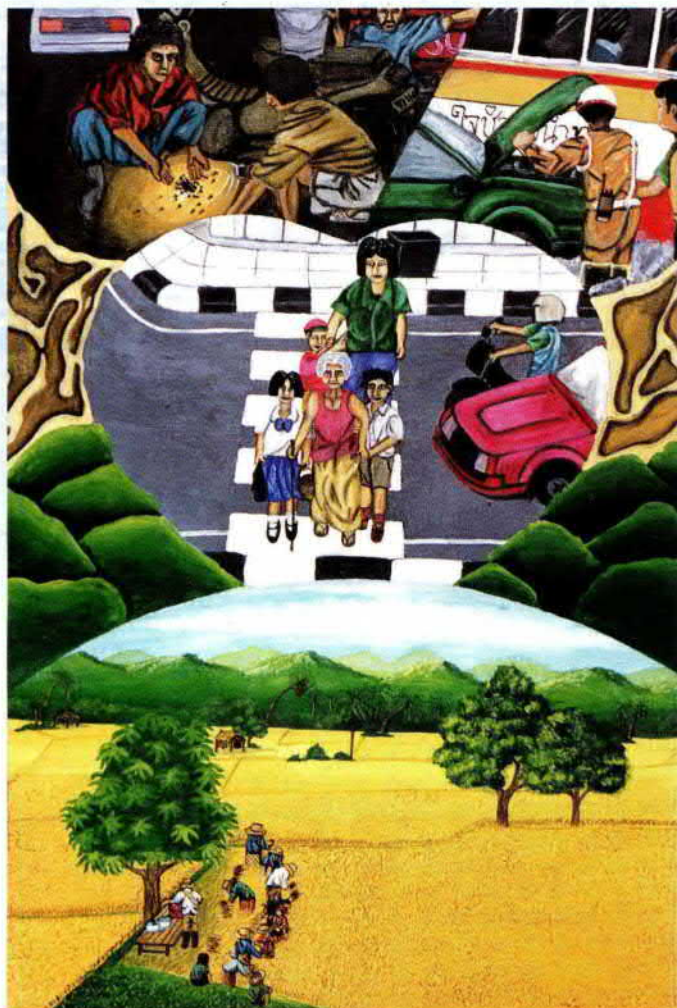

หนังสือวันเด็ก

พัฒนาชีวิต

เพื่อเด็กและเยาวชน ๒๕๔๑

ISBN 974-00-08917

หน้าที่เด็ก

เด็กเอ๋ย เด็กดี ต้องมีหน้าที่ ๑๐ อย่างด้วยกัน (ซ้ำ)

หนึ่ง นับถือศาสนา	สอง ต้องรักษารธรรมเนียมมั่น
สาม เชื่อพ่อแม่ครูอาจารย์	สี่ วาจาต้องสุภาพอ่อนหวาน
ห้า ยึดมั่นกตัญญู	หก เป็นผู้รู้รักการงาน
เจ็ด ต้องศึกษาให้เชี่ยวชาญ	ต้องมานะบากบั่นไม่เกียจไม่คร้าน
แปด รู้จักออมประหยัด	เก้า ต้องซื่อสัตย์ตลอดกาล
เก้า ใจนักกีฬากล้าหาญ	ให้เหมาะกับกาลสมัยชาติพัฒนา
สิบ ทำตนให้เป็นประโยชน์	รู้บาปบุญคุณโทษสมบัติชาติต้องรักษา
เด็กสมัยชาติพัฒนา	จะเป็นเด็กที่พาชาติไทยเจริญ

ภาพปกหน้าโดย นายชัยณรงค์ ซาลิกัน โรงเรียนมัธยมศึกษา จ.ขอนแก่น
รางวัลศิลปกรรมยุวพัฒน์ ระดับ ม.๑ - ม.๓

ภาพปกหลังโดย ด.ช. รุ่งโรจน์ ฉายอรุณ โรงเรียนคลองมหาวงษ์ จ.สมุทรปราการ
รางวัลศิลปกรรมยุวพัฒน์ ระดับ ป.๔ - ป.๖

ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความสุขอย่าง
เล็กๆ จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้
เติบโตขึ้นเป็นคนดีมีประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาด ที่เจริญ
มั่นคง

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๐

พระธัมโมวาท

เด็กขอมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคต
ของสังคมและประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัว
สมหวัง ก็คือเด็กที่ทำตนเป็นคนดีตามขนบประเพณีและศีลธรรม
พร้อมทั้งมีความรู้ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่
จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคมและประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคน
ที่เฉลียวฉลาดรู้จักรักษาระเบียบวินัย

ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อ
จะได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และ
ประเทศชาติพร้อมทั้งพระศาสนา พระมหากษัตริย์สืบไป

ดร. พระญาณสิริ

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

คำขวัญ

นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย
เนื่องในวันเด็ก ประจำปี ๒๕๕๑

รักษ ประหยัด ซื่อสัตย์ วินัย

(นายชวน หลีกภัย)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

“ขยันเรียน เพียรทำดี มีวินัย
ต้านภัยสิ่งเสพติด”

A handwritten signature in blue ink, which appears to read "ดร. ชุมพล ศิลปอาชา" (Dr. Chumpol Silpa-archa).

(นายชุมพล ศิลปอาชา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ผมเชื่ออย่างแท้จริงว่า...

เราสร้างชีวิตให้สำเร็จและก้าวหน้าได้

เราสร้างสังคมให้สงบสุขและสร้างสรรค์ได้

หากเรา “รู้จักทำหน้าที่”

(ดร. สุรัฐ ศิลปอนันต์)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๐ อนุมัติหลักการให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เป็นประจำทุกปี สำหรับวันเด็กประจำปี ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นวันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคม ตรงกับวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๑ นับเป็นปีที่ ๔๓ ของงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงภารกิจความรับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชน ปรัชญาของการจัดทำหนังสือวันเด็ก จึงมุ่งเน้นการพัฒนา สร้างสรรค์ ส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน โดยเชื่อมโยงความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ไม่หลงลืมความเป็นไทย ขณะเดียวกันให้เป็นสื่อกลางที่จะแสดงผลงานของเยาวชนที่มีความเป็นเลิศอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดแนวคิด นำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ ซึ่งสาระดังกล่าวปรากฏอยู่ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๔๑ ในชื่อ “พัฒนาชีวิต” ฉบับนี้

คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กเพื่อเด็กและเยาวชน รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชโองการ สำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกที่ได้ประทานพระธัมโมวาท ขอบขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตลอดจน ท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ให้คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๔๑ พร้อมกับขอบขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะอนุกรรมการฯ และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่านจนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนทุกคน ผู้อ่านหนังสือทุกท่าน ขอให้ประสบความสุขความเจริญโดยทั่วกัน

(นายไพฑูรย์ เสียงก้อง)

ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กเพื่อเด็กและเยาวชน
เนื่องในงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๑

สารบัญ

	หน้า
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการออมทรัพย์	๑
เรือหลวงจักรีนฤเบศร	๖
เจ้า ก.ไก่	๑๕
ดอกสร้อยร้อยใจลูกไทย	๑๖
เงินออม	๑๘
บันทึกเก็บตก	๒๖
สมาธิกับการพัฒนาชีวิต	๓๓
แม่คอมพ์รุ่นที่ห้า	๓๘
อาชญากร (น้ำเน่า)	๔๖
สาเหตุที่งูเหลือมไม่มีพิษ	๕๔
แดงไม้อู่อารี	๕๘
“ธ ทรงเป็นยิ่งกว่ามหาชนก”	๖๕
เที่ยวแดนไดโนเสาร์	๗๓
รอยไดโนเสาร์ที่ภูแฝก	๗๕
สิ่งที่ฉันอยากสร้างสรรค์ให้เมืองไทย	๘๓
เรื่อง ขมรม “กัม กัม เฌย เฌย”	๘๖
ชีวิตพัฒนาโดยภูมิปัญญาท้องถิ่นไทย	๙๐
เรื่อง “พอกินไหม”	๙๓
เขวชนคนแก่ง	๙๘
เขวชนคนดรีโลก	๑๐๒
อรสา สมสิทธิประสงค์ เขวชนช่างฝีมือ	๑๐๗

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการรอบรู้พหุ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณคุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า

เจ้าอยู่หัวเมื่อทรงพระเยาว์ มีพระชนมายุเพียง ๑๓ พรรษา ได้เสด็จออกจากประเทศไทย

ไปประเทศอังกฤษเพื่อทรงศึกษาวิชาการแบบชาวตะวันตก ตามพระราชประสงค์

ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อประทับอยู่ในประเทศอังกฤษ

ประมาณ ๑ ปี ก็ได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร

หมายความว่า เป็นผู้ซึ่งจะเสด็จขึ้นเถลิงถวัลราชสมบัติต่อไป

การศึกษาของพระองค์ในระยะแรกผ่านไปด้วยพระอุทิศสหายพยายามจนผ่านการศึกษาในระดับมัธยมแล้วเสด็จเข้าไปศึกษาในโรงเรียนนายร้อยทหารบกแซนเฮิร์ด เมื่อสำเร็จตามหลักสูตรแล้วพระองค์สมัครเข้ารับราชการในหน่วยราชการทหารของอังกฤษ เสด็จไปประจำการตามหน่วยต่างๆ เช่นนายทหารอังกฤษ ทรงมีความรู้ความชำนาญแล้วจึงลาออกเพื่อทรงศึกษาวิชาพลเรือนต่อไป การศึกษาวิชาพลเรือนเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยออกฟอร์ด วิชาประวัติศาสตร์ และกฎหมายจนจบตามหลักสูตร เมื่อมีพระชนมายุประมาณ ๒๑ พรรษา แล้วเสด็จกลับประเทศไทย โดยผ่านสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่น เพื่อทรงศึกษาความเป็นไปของทั้งสองประเทศ เสด็จกลับถึงกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๕

พระองค์เข้ารับราชการทหารตามวิชาที่ทรงศึกษามา และที่ประทับส่วนพระองค์แห่งแรก คือ พระราชวังสราญรมย์ (ปัจจุบันนี้ คือกระทรวงการ ต่างประเทศ) ใกล้กับกระทรวงกลาโหม

เมื่อทรงมีที่ประทับส่วนพระองค์แล้ว ก็ต้องมีข้าราชการบริพารส่วนพระองค์ ดังนั้น จึงมีพระราชวงศ์และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ นำบุตรชายวัยต่างๆกัน มาถวายตัวเป็นมหาดเล็กเป็นจำนวนประมาณ ๓๐ คน เป็นพระภาระที่พระองค์ จะต้องเลี้ยงและอบรมเด็กเหล่านี้

ตามที่มีเอกสารกล่าวถึงพระจริยานุวัตรของพระองค์เมื่อทรงพระเยาว์ว่า เป็นผู้ที่มีพระอัธยาศัยอ่อนโยน เรียบร้อย เมตตาเด็ก และไม่เคยรังแกพระสหาย ดังนั้น พระองค์จึงทรงจัดการกับเด็กเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี

พระองค์ทรงห่วงใยเด็กเล็กๆ เกรงจะคิดถึงบ้านจึงโปรดเกล้าฯ ให้ จันทมนอนบนพระตำหนักติดกับห้องบรรทม เพื่อจะได้ทรงดูแลในยามค่ำคืน ส่วนเด็กรุ่นใหญ่ให้อนตามเรือนใกล้กับพระตำหนัก

นอกจากนี้แล้ว โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงเรียนเด็กเล็กพระราชทานนามว่า โรงเรียนยุพราช ทรงจัดหาครูที่มีความสามารถเฉพาะวิชาเข้ามาสอน ส่วนพระองค์เอง ทรงสอนเรื่องศาสนาและศีลธรรม ทรงนำการสวดมนต์ก่อนนอน ทุกคืน เว้นแต่คืนที่ ติดพระราชภารกิจ

เด็กทุกคนได้รับพระราชทาน เครื่องนุ่งห่มและอาหาร ส่วนเด็กโตซึ่ง เข้าโรงเรียนแล้วโปรดเกล้าฯ ให้อยู่โรงเรียนเดิม หรือย้ายมาเข้าโรงเรียนใหม่ ใกล้ๆ กับวังสราญรมย์ และพระราชทานค่าเล่าเรียน

นอกจากนี้แล้วเด็กจะได้รับเบี้ยเลี้ยงเดือนละ ๕ บาท ถึง ๑๐ บาท ตามวัยอันสมควร

เด็กไทยสมัยโบราณไม่เคยเก็บเงินไว้กับตัว ต้องการสิ่งใดก็บอกให้พ่อแม่ ซื้อให้

เมื่อพระองค์เลี้ยงเด็กแบบสมัยใหม่มีเงินใช้ จึงมีพระดำริที่จะสอนเด็กให้รู้จักใช้เงินอย่างประหยัด รู้จักเก็บเงินที่เหลือไว้เพื่อใช้เมื่อมีความจำเป็น พระองค์บังคับให้เด็กนำเงินมาฝากไว้กับพระองค์ กาลเวลาผ่านไปเด็กโตขึ้น พระองค์จึงทดลองเปิดธนาคารสำหรับเด็กขึ้นในวัง สอนให้เด็กรู้จักวิธีฝากเงิน และถอนเงิน เด็กที่ฝากเงินไว้จะได้ดอกเบี้ย เป็นเรื่องใหม่สำหรับเด็ก ซึ่งไม่เคยรู้เรื่องการบริหารเงินแบบนี้มาก่อน

ธนาคารทดลองของพระองค์ดำเนินการไปด้วยดี จนถึง พ.ศ. ๒๔๕๓ พระองค์เสด็จขึ้นครองราชสมบัติต่อจากสมเด็จพระบรมราชชนก พระองค์ได้ปกครองประเทศและทรงทราบเรื่องการเงินและความเป็นไปของราษฎรอย่างทั่วถึง

ในตอนต้นรัชกาลของพระองค์ ราษฎรทำการเกษตรได้ผลดี เมื่อได้เงินมาก็จะนำเงินไปใช้ต่าง ๆ กัน เช่น ผู้มีเงินมากก็จะให้ผู้อื่นกู้ยืมไปโดยคิดดอกเบี้ย ผู้มีเงินปานกลางก็จะเก็บไว้ที่บ้านแต่ไม่มีผลประโยชน์ตอบแทน นอกจากนี้ก็ยังมีโจรผู้ร้ายรบกวนผู้ซึ่งเก็บไว้ที่บ้าน พระองค์ทรงคิดหาวิธีจะช่วยราษฎรให้ได้มีที่เก็บเงินให้ปลอดภัย อันเป็นลักษณะคล้ายธนาคาร แต่ธนาคารพาณิชย์ในสมัยนั้นจะไม่รับฝากเงินจำนวนน้อย

ในขณะเดียวกันพระองค์ทรงระลึกถึงการที่จะช่วยเด็ก ๆ ลูกราษฎรทั่วไปให้รู้จักออมทรัพย์เหมือนเด็กที่พระองค์ทรงเลี้ยงไว้

พระองค์ศึกษาถึงวิธีการที่จะทำให้มีธนาคารสำหรับผู้มีรายได้น้อยและเด็กนักเรียนทั่วไป ในที่สุดก็ทรงนำหน่วยราชการสองกระทรวงให้มาประสานงานกัน คือ

๑. กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ (กระทรวงการคลัง)

๒. กระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการ)

พระองค์ทรงศึกษาหาวิธีการเป็นเวลานานพอควร ในที่สุดโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนา “คลังออมสิน” ขึ้นเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๕๖

วิธีออมทรัพย์ของเด็กนักเรียนทั่วไป ให้ครูแจกแผ่นกระดาษใส่ชื่อเด็กนักเรียนคนละแผ่นให้เด็กออมทรัพย์ โดยไปซื้อดวงตราไปรษณียมาปิดที่แผ่นกระดาษ เมื่อครบราคา ๑ บาท ก็ให้ครูพาไปเปิดบัญชีได้และให้สะสมต่อไป ส่วนลูกเสือก็มีกฎว่า ถ้าจะสอบเป็นลูกเสือเอก ต้องมีเงินสะสมในบัญชีออมสินตั้งแต่ ๕ บาท ขึ้นไป

ส่วนราษฎรที่มีรายได้น้อย พ่อค้า แม่ค้า ราษฎรทั่วไปก็สามารถมาเปิดบัญชีฝากเงินได้ เงินจำนวนตั้งแต่ ๑ บาท ของนักเรียน ลูกเสือ และของผู้มีรายได้น้อย เป็นเงินสะสมที่มีจำนวนมากอย่างไม่คาดคิด

ในสมัยเดียวกันนั้น ไม่มีธนาคารพาณิชย์ใด ยอมให้เด็กหรือผู้มีรายได้น้อยไปเปิดบัญชี

ปัจจุบันนี้ ธนาคารออมสิน ซึ่งเปลี่ยนชื่อจาก คลังออมสิน เปิดสาขาทุกจังหวัดทั่วประเทศและมีความสัมพันธ์ติดต่อกับธนาคารประเภทเดียวกันทั่วโลก

ธนาคารออมสิน มั่นคง ปลอดภัย มีทรัพย์สินเป็นที่เชื่อถือ ด้วยเงินออมของเด็กและผู้มีรายได้น้อย

ทั้งนี้เพราะพระปรีชาสามารถ ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงเห็นการณ์ไกล และทรงเชื่อกติว่าการสะสมเล็กๆ น้อยๆ จะนำไปสู่ทรัพย์สินจำนวนมาก การสอนคนให้ได้ผลดีที่สุดต้องเริ่มต้นที่เด็ก เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ เป็นพลเมืองดี ช่วยชาติบ้านเมืองได้

บริษัท เฮ้งเอี้ยะอันจำกัด เลขที่ ๑๑๑ ซอยเลื่อนฤทธิ์
แขวงจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
เป็นผู้แทนจำหน่ายผ้าตราหน้าพิกาทองและผ้าขนานชนิด
ใช้แทนพานสีไม้ดกราคาย่อมเยาว์

เรือหลวงจักรีนฤเบศร

รสา วงศ์ยังอยู่

ประเทศ

ไทยมีลักษณะภูมิศาสตร์ที่เป็นชายฝั่งทะเลทางด้าน
อ่าวไทยและทะเลอันดามัน รวมระยะทางประมาณ ๑,๕๐๐ ไมล์ทะเล หรือ
๒,๓๐๐ กิโลเมตร เป็นที่ตั้งของจังหวัดต่างๆ ซึ่งมีประชากรอาศัยอยู่
เป็นจำนวนมาก ทะเลเป็นแหล่งทรัพยากรอันสำคัญยิ่ง มีแร่ธาตุต่างๆ รวมทั้ง
ปิโตรเลียมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ก๊าซธรรมชาติซึ่งสามารถทดแทน
การนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศ และยังเป็นวัตถุดิบสำหรับใช้ในการอุตสาหกรรม
หลายชนิด ทะเลยังเป็นแหล่งทำการประมง ซึ่งปัจจุบันไทยเรติดอันดับ ๑ ใน
๑๐ ของโลก และยังมีการขนส่งทางทะเลมีเรือขนส่งสินค้าเข้าออกปีละหลายๆ
เส้นทางคมนาคมทางน้ำจึงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ

ทะเลนั้นแม้ในยามปกติก็อาจจะมีเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นได้ เช่น เกิดได้ฝุ่น
อันเป็นพายุหมุนที่มีกำลังแรงจัด ทำให้ฝนตกหนักมาก ทำให้เกิดอุทกภัย
ยังความเสียหายอย่างมากมายแก่ชีวิตผู้คน ปลูกสัตว์ ทรัพย์สิน บ้านช่อง
แหล่งประกอบอาชีพทำมาหากินโดยสุจริต ทั้งยังมีปัญหาสิ่งแวดล้อมและมลภาวะ
เช่น คราบน้ำมันในทะเล มีภัยคุกคามจากการขนส่งสินค้าเถื่อน การค้า
ยาเสพติดให้โทษ และการกระทำอันเป็นโจรสลัด เหล่านี้เป็นการกระทำผิด
กฎหมายทางทะเลทั้งสิ้น ดังนั้น เรื่องการรักษาความมั่นคงและความปลอดภัย
ของเส้นทางคมนาคมทางทะเลจึงมีความสำคัญเป็นอันมาก

รัฐบาลได้พิจารณาถึงผลประโยชน์ของชาติทางทะเล และประโยชน์สุขของประชาชนจึงมีนโยบายและยุทธศาสตร์ในการรักษาปกป้อง คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบให้กำหนดผลประโยชน์ของชาติทางทะเลไว้เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๖ กองทัพเรือเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย ดังนี้

๑. เกราะ อธิปไตย และบูรณภาพแห่งดินแดนทางทะเล

๒. ความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อยในทะเล และบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบอาชีพของประชาชน และการประกอบการเศรษฐกิจในทะเล

๓. ผลประโยชน์สูงสุดทางเศรษฐกิจจากทะเลในด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและผลประโยชน์ต่อเนื่องในรูปแบบอื่นๆทั้งในระยะสั้นและยาว

กองทัพเรือนั้นได้จัดเตรียมและพัฒนากำลังทางเรือมาอย่างต่อเนื่อง โดยมีการวางแผนล่วงหน้าในระยะยาว เพื่อแก้ปัญหาต่างๆอันจะเกิดขึ้นในทะเล ทั้งในยามสงบและในยามสงคราม ให้ได้ผลอย่างสมบูรณ์เต็มที่

ในกรณีที่เกิดสภาพการณ์วิกฤตทางทะเล การแก้ปัญหาและบรรเทาสาธารณภัยนั้น จำเป็นต้องใช้เฮลิคอปเตอร์ (ฮ.) แต่เนื่องจาก ฮ.นี้มีรัศมีการปฏิบัติการในระยะใกล้ และมีเวลาปฏิบัติการในอากาศน้อย ดังเช่นการเกิดพายุไต้ฝุ่นเกย์ในอ่าวไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๒ พื้นที่ชายฝั่งทะเลที่จังหวัดชุมพรและประจวบคีรีขันธ์ได้รับความเสียหายอย่างหนัก ทำให้เรือประมงถูกพายุพัดจมลง ในทะเล ชาวประมงได้รับอันตรายถึงชีวิตและสูญหายเป็นจำนวนมาก รวมทั้งการคมนาคมและการสื่อสารถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง ฮ.ก็ไม่สามารถช่วยเหลือได้เต็มที่

ด้วยเหตุนี้หากกองทัพเรือมีเรือบรรทุกเฮลิคอปเตอร์สำหรับเป็นพื้นฐานการปฏิบัติการให้กับ ฮ.แล้ว ก็สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็วทันทั่วทั้งที่มีประสิทธิภาพ ทั้งยังสามารถเข้าถึงพื้นที่ประสบภัยที่ต้องการ

ความช่วยเหลือได้ โดยที่หน่วยงานอื่นเข้าไม่ถึง พร้อมกันนี้ยังสามารถใช้เป็นศูนย์กลางการติดต่อสื่อสาร และศูนย์อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้อย่างทันต่อเหตุการณ์ แนวความคิดที่จะสร้างเรือบรรทุกเฮลิคอปเตอร์จึงเกิดขึ้น เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพและขีดความสามารถในการปฏิบัติการกิจดังกล่าว รวมทั้งปกป้องอธิปไตยให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้ดำเนินการตามลำดับ

เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๓๕ คณะรัฐมนตรีมีมติให้กองทัพเรือว่าจ้างจัดสร้างเรือบรรทุกเฮลิคอปเตอร์ จำนวน ๑ ลำ ในลักษณะรัฐบาลไทยต่อรัฐบาลสเปน ในวงเงิน ๗,๑๐๐ ล้านบาท จากบริษัทบาซาน เมืองเฟโรล ซึ่งเป็นบริษัทต่อเรือที่ทันสมัยในสเปน และ พล.ร.อ.วิเชษฐ์ การุณยวิช ผู้บัญชาการทหารเรือในขณะนั้น ลงนามในสัญญาว่าจ้างสร้างเรือ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๕

ณ วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๓๕ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช พระราชทานนามเรือว่า “เรือหลวงจักรีนฤเบศร” อันมีความหมายว่าผู้เป็นใหญ่แห่งราชวงศ์จักรี

บริษัทบาซานดำเนินการสร้างเรือโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการออกแบบและสร้าง ได้มีการประกอบพิธีวางกระดูกงูโดย พล.ร.อ.ประเจตน์ ศิริเดช ผู้บัญชาการทหารเรือในขณะนั้น เพื่อเป็นการลดเวลาในการสร้าง ได้ใช้เทคโนโลยีทันสมัยตามขั้นตอนการสร้างเรือขนาดใหญ่แบบ INTEGRATED BLOCK CONSTRUCTION กองทัพเรือสเปนซึ่งมีประสบการณ์มาก่อนได้ช่วยควบคุมและตรวจสอบ ทั้งยินดีสนับสนุนเต็มที่ ต่อมาถึงพิธีอันสำคัญอีกประการหนึ่งคือพิธีปล่อยเรือลงน้ำ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเป็นองค์ประธานในพิธีปล่อยเรือหลวงจักรีนฤเบศร ลงน้ำ ณ อู่บาซาน เมืองเฟโรล เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๕ สมเด็จพระราชินีฯ เฝียแห่งสเปนทรงเสด็จร่วมด้วย นับเป็นมหามงคลอย่างยิ่งและเป็นเกียรติอย่างสูงสุดต่อกองทัพเรือ

ทั้งยังเป็นการกระชับความสัมพันธ์ไมตรีอันดีต่อกันระหว่างประเทศไทยและประเทศสเปนอีกด้วย

เรือหลวงจักรีนฤเบศร เป็นเรือบรรทุกเฮลิคอปเตอร์ลำแรกที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่กองทัพเรือมีใช้ในราชการ มีลักษณะภาคภูมิสง่างามมีความคงทนแข็งแรงยิ่งนัก ลักษณะทั่วไปนั้น คือ

- มีความยาวตลอดลำ ๑๘๒.๖ เมตร หรือประมาณความยาวของสนามฟุตบอลต่อกัน ๒ สนาม
- กินน้ำลึกที่ระวางขับน้ำสูงสุด ๖.๑๒ เมตร หรือประมาณความสูงของสะพานลอยคนข้ามถนน
- ระวางขับน้ำสูงสุด ๑๑,๔๘๕.๕ เมตริกตัน หรือประมาณระวางขับน้ำของเรือประมงขนาดใหญ่รวมกันถึง ๔๖๐ ลำรวมกัน
- เครื่องยนต์ดีเซล MTU จำนวน ๒ เครื่อง มีกำลังเครื่อง เครื่องละ ๔,๑๑๕ กิโลวัตต์ หรือประมาณ ๕,๕๑๖ แรงม้า

- เครื่องยนต์แก๊สเทอร์ไบน์ จำนวน ๒ เครื่อง มีกำลังเครื่อง เครื่องละ ๑๖,๕๐๐ กิโลวัตต์ หรือประมาณ ๒๒,๑๑๗ แรงม้า
 - ความเร็วสูงสุดต่อเนื่อง ๒๖.๖ นอต หรือประมาณ ๔๘ กิโลเมตร/ชั่วโมง
 - ความเร็วเดินทาง ๑๖.๕ นอต หรือประมาณ ๓๐ กิโลเมตร/ชั่วโมง
 - ระยะปฏิบัติการไกลสุด ๑๐,๐๐๐ ไมล์ทะเล ที่ความเร็ว ๑๒ นอต หรือประมาณ ๑๘,๐๐๐ กิโลเมตร ที่ความเร็ว ๒๒ กิโลเมตร/ชั่วโมง
 - อากาศยานประจำเรือ ประกอบด้วยเครื่องบิน ขึ้น - ลง ทางดิ่งแบบ AV-8S (SEA HARRIER) จำนวน ๕ เครื่อง และเฮลิคอปเตอร์แบบ S-70B-7 (SEA HAWK) จำนวน ๖ เครื่อง
 - กำลังพลประจำเรือ ๖๐๑ นาย
- สำหรับความคงทนทางทะเลนั้น สามารถ
- ปฏิบัติการรับ - ส่ง สิ่งของกลางทะเลขณะเดินทางได้ที่มีความสูงของคลื่นไม่เกิน ๓.๓ เมตร ความเร็วลมไม่เกิน ๔๘ กิโลเมตรต่อชั่วโมง
 - ปฏิบัติการปกติ ได้ที่ความสูงของคลื่นไม่เกิน ๖ เมตร ความเร็วลมไม่เกิน ๘๔ กิโลเมตรต่อชั่วโมง
 - มีขีดความสามารถที่จะอยู่รอดในทะเล ได้ถึงความสูงของคลื่น ๑๓.๘ เมตร ความเร็วลมตั้งแต่ ๑๑๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป

ส่วนคุณลักษณะพิเศษของอากาศยานวี เป็นอากาศยานสำหรับการใช้งานในทะเลโดยตรง ซึ่งต้องมีอุปกรณ์ป้องกันสนิมเป็นพิเศษ มีเครื่องมือสื่อสารระยะไกล เครื่องมือเดินอากาศที่สมบูรณ์ มีชูชีพ อุปกรณ์ช่วยชีวิตและนักบินทหารเรือ ซึ่งคุ้นเคยกับการปฏิบัติงานในทะเล

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๐ พล.ร.อ.วิจิตร ชำนาญการณ์ ผู้บัญชาการทหารเรือในขณะนั้น เป็นผู้รับมอบเรือและขึ้นระวางประจำการ

กองทัพเรือได้จัดการไปรับเรือกลับประเทศไทยอย่างสมเกียรติ เริ่มจากวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ โดยเส้นทางจากฐานทัพเรือโรด้า ประเทศสเปน เมืองพาลาโม ประเทศอิตาลี เมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ เมืองเจดดาห์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เมืองโคชิน ประเทศอินเดีย เข้าสู่ประเทศไทยที่จังหวัดภูเก็ต และสิ้นสุดการเดินทางกลับ ที่ฐานทัพเรือสัตหีบ จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๐ โดยสวัสดิภาพราบรื่น รวมระยะเวลาเดินทางกลับ ๔๒ วัน

ณ วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ กองทัพเรือได้จัดพิธีต้อนรับอย่างมโหฬารสมเกียรติ โดยพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในขณะนั้น เป็นประธานในพิธี บัดนี้เรือหลวงจักรีนฤเบศร ได้อยู่ในน่านน้ำไทยแล้ว พร้อมทั้งจะปฏิบัติการกิจอันสำคัญต่อแผ่นดินได้อย่างเต็มที่

สำหรับการกิจในยามสงบนั้น มีอยู่อย่างกว้างขวาง กล่าวคือ

๑. คู้มครองผลประโยชน์ของชาติทางทะเลตามเส้นทางคมนาคมของอ่าวไทยและทะเลอันดามันด้วยการรักษาและปกป้องเรือพาณิชย์ ให้พ้นจากสถานการณ์ไม่สงบ อันจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม และปกป้องคู้มครองแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนการผลิตพลังงานจากกระแสน้ำและลม เพื่อการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ทั้งบนและใต้พื้นท้องทะเล ในพื้นที่อันกว้างขวางมีระยะทางไกล

๒. ช่วยเหลือและค้นหาผู้ประสบภัยพิบัติ เช่น เรืออัปปาง เครื่องบินตกในทะเล เป็นศูนย์กลางการติดต่อสื่อสาร ประสานงานให้ความช่วยเหลือเป็นฐานปฏิบัติการลอยน้ำให้ ส.ปฏิบัติการทางทะเล นอกจากนี้ยังให้การรักษาพยาบาลในทะเล ด้วยขีดความสามารถเทียบเท่าโรงพยาบาลใหญ่ สนับสนุนการนำเสบียงอาหาร น้ำจืดออกแจกจ่าย ตลอดจนจัดส่งยานยนต์ เครื่องทุนแรง ชิ้นฝั่งเพื่อซ่อมแซมสถานที่

๓. อพยพประชาชนโดยใช้ ส.ประจำเรือ ออกจากพื้นที่วิกฤต ลำเลียงประชาชนจำนวนมากจากพื้นที่ใด ๆ ในโลกให้กลับประเทศ

๔. ปฏิบัติการควบคุมและรักษาสงแวดล้อมในทะเลและชายฝั่ง ขจัดคราบน้ำมันในทะเล และปฏิบัติการใดๆ ตามสถานการณ์

สำหรับภารกิจในยามสงครามนั้น ก็จะเป็นเรือธง ทำหน้าที่ควบคุมและบังคับบัญชากองเรือในทะเล ควบคุมการปฏิบัติและป้องกันภัยทางอากาศ ผิวน้ำปราบเรือดำน้ำให้กับกองเรือ สนับสนุนการปฏิบัติการทางทหารอย่างทันสมัย

เนื่องด้วยพายุโซนร้อน “ซีต้า” ได้พัดผ่านประเทศไทย ทำให้เกิดฝนตกหนักอย่างต่อเนื่องในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน จนเกิดอุทกภัยใน ๕ จังหวัด ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ประชาชนได้รับความทุกข์ทรมานอย่างที่สุด กองทัพเรือได้ให้เรือหลวงจักรีนฤเบศรออกไปปฏิบัติภารกิจแรก ร่วมกับหมู่เรืออื่นๆ ทันที ณ จังหวัดชุมพรเพื่อเป็นฐานปฏิบัติการของ ส. ได้ลำเลียงข้าวสารอาหารแห้ง และน้ำจืดออกไปช่วยเหลือประชาชนโดยด่วน เป็น

โรงครัวที่มีขีดความสามารถประกอบอาหารได้คราวละถึง ๑,๒๐๐ ชุด ออกแจกจ่ายและยังรับสิ่งของต่างๆ จากเรือหลวงอื่นๆ ไปบรรเทาทุกข์ตามพื้นที่ที่ถูกตัดขาด เป็นโรงพยาบาลเคลื่อนที่ที่มีศักยภาพสูง รับผู้ป่วยชายถูกงูกะปะอันมีพิษร้ายแรงกัด ไปพักรักษาตัวบนเรือ และช่วยเด็กอายุ ๒ ขวบ อีก ๑ ราย ในการปฏิบัติการครั้งนี้ใช้ขนส่งทางอากาศเป็นหลัก นักบิน ฮ. จึงต้องทำงานหนักมาก ตั้งแต่วันที่ ๒๕ - ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ รวม ๖ วัน ได้รับความสำเร็จด้วยดี จึงเดินทางกลับท่าเรือจุลเสมีด สัตหีบ จังหวัดชลบุรี ด้วยความยินดีและภาคภูมิใจของปวงชนชาวไทยอย่างยิ่ง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จพระราชดำเนินไปยังท่าเรือจุลเสมีดนี้ ทรงเจิมเรือหลวงจักรีนฤเบศร เป็นมิ่งมงคล ณ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๐ และเรือหลวงนี้ก็เตรียมพร้อมที่จะปฏิบัติการกิจอันก่อให้เกิดคุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองสืบไปด้วย

หนังสืออ้างอิง

กิจการพลเรือนทหารเรือ, กรม. “พิธีต้อนรับเรือหลวงจักรีนฤเบศร”. สิงหาคม ๒๕๔๐.

_____, “เรือหลวงจักรีนฤเบศร”. สิงหาคม ๒๕๔๐.

ยุทธการทหารเรือ, กรม. “เรือหลวงจักรีนฤเบศร”. นาวิกศาสตร์ เล่มที่ ๓ ปีที่ ๗๕, มีนาคม ๒๕๐๕. ๑-๘

ยุทธเศรษฐ์ วังกานนท์, ว่าที่เรือตรี. “เรือหลวงจักรีนฤเบศร”. นาวิกศาสตร์ เล่มที่ ๘ ปีที่ ๘๐, สิงหาคม ๒๕๔๐. ๑๘-๒๑

ขอขอบคุณ

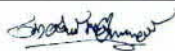
พลเรือตรี เกษม แก้วแจ่ม

นาวาโท สุขสวัสดิ์ สบายใจ

เรือโทหญิง แจ่มใส พันทวี

เจ้า ก.ไก่

“ด.เต้าหลังมันเป็นกระดุก
ถ้าจะเรียกให้ถูกต้องเรียกว่ากระดอง”

● “ก. เอ้ยเจ้า ก.ไก่
จงขันเรื่อยไปข้าจะฟัง
ข. ไข้อยู่ในรัง...ฯ”
ตั้งไข่ล้ม ต้มไข่กิน

จาก ก. จนถึง ฮ.
ที่พ่อสอนขังข่อนยิน
ข. ขวดใส่น้ำริน
และ ค. ควายของชาวนา

มือพ่อประคองมือ
ให้ลากเส้นเป็นภาษา
ก. ข. จน ก. กา
แล้วรู้ว่าเป็นทำนอง

ให้จำที่คลังจอง
จนขึ้นใจจนเข้าใจ
ทุกคำคือคำพ่อ
ที่พ่อฝากเอาไว้ให้
จากน้อยจนเติบโต
มาเป็นพ่อมาต่อคำ
มาเติมมาแต้มแต่ง
ยังแจ่มแจ้งอยู่ใจจำ
รำลึกอยู่ลึกล้ำ
ว่าพ่อยังอยู่ข้างเคียง
นี่พ่อของพ่อให้
จง ก. ไก่จำเรียงเสียง
จงลูกรู้ไล่เรียง
จำเรณูต่อที่พ่อทำ

ดอกสร้อยร้อยใจลูกไทย

ศาสตราจารย์รัฐประณี นาคทรพร

สอนลูกให้ประหยัด

ลูกเอ๋ย ลูกรัก

พระบรมราชินี (นาถ) ศรีมรรด
ทรงฝากแม่ให้สอนลูกผูกมนัส
ใช้จ่ายเพียงสิ่งจำเป็นเห็นการณีกาล

เป็นบุญนักที่ได้ฟังคำสั่งสอน

ธ ทรงเอื้ออาทรผองเด็กไทย
หวังให้ลูก “รู้ประหยัด” สมสมัย
ออมทรัพย์ไว้วันหน้าพาเจริญ

ขจัดวัตถุนิยม

ลูกเอ๋ย ลูกแก้ว

อย่าตามใจตัวเองเกรงเหลือเกิน
ชมสินค้าหลายหลากก็อยากได้
สิ่งฟุ่มเฟือยอย่ายินดีมีมากมวล

ฟังแม่แล้วไขปัญญอย่าห่างเหิน

ลูกจะเพลิน “วัตถุนิยม” ไม่สมควร
เห็นเพื่อนใช้อวดกันพลันเสสรวล
ลูกใคร่ควมูก่อนซื้อไปให้รกตา

ชื่นชมความเป็นไทย

ลูกเอ๋ย ลูกขวัญ

ภาษาไทยใช้ถูกต้องคล่องวจา
“ความเป็นไทย” พึงรักษาอย่าทอดย
ประเพณีศิลปสง่างามนิชม

เราคนไทยขียนั้นชาติภาษา

วัฒนธรรมล้ำค่าน่าชื่นชม
มรรยาทไทยเรียบร้อยจึงเหมาะสม
ความเกลียวกลมสามัคคีมีคุณครัน

ลูกเอ๋ย ลูกคิด

ภานิตสอนเสริมศรีแก่ชีวัน
อีก “ทำดีได้ดี” มีความหมาย
“ถือสัจย์มั่น” “กตัญญู” “รู้ระวัง

ลูกอย่าลืมภานิตไทยสร้างสรรค์
เช่นคำขวัญ “ปลูกไมตรีดีกว่าซัง”
ทำสิ่งร้ายพาชีวันให้สิ้นหวัง
สติตั้ง” รับแสงธรรมนำชีวิ

ลูกเอ๋ย ลูกไทย

เพื่อบำเพ็ญกิจกุศลพลเมืองดี
ลูกพากเพียรแข็งขันหมั่นศึกษา
ภักดีชาติศาสน์กษัตริย์เป็นจัตรันย

ขอลูกจงเจริญวัยไกรศักดิ์ศรี
ให้สมที่เป็นทายาทของชาติไทย
จักเก่งกล้าวิชาสรรพทันสมัย
ธำรงเอกราชไว้วันรันดรเทอญ

* แม่ คือแม่ทั้งหลายของลูกไทย

เงินออม

คำหมาน คนใด

“เห็น

ฟาร์มของท่านผู้ใหญ่มากแล้วไม่คิดว่าจะเป็นอีสานบ้านเรา
“แม้แต่ต้นเขียวงามผลดก ท่านผู้ใหญ่มากก็ปีแล้วครับ” นักศึกษาฝึกงานจาก
วิทยาลัยเกษตรกรรมถามคำถามผู้ใหญ่นอนดินแดงผู้เป็นเจ้าของกิจการ

“สิบสองปี” คำเบ้าตอบขณะเดินนำกลุ่มนักศึกษาชมกิจการในบริเวณ
ที่เป็นสวนผลไม้ “เมื่อก่อนนี้เป็นนาทั้งหมด ดินปนทรายต้องใช้ปุ๋ยมาก บางปี
ได้ข้าวไม่พอกำปุ๋ย เรื่องน้ำก็เป็นปัญหา ถ้าปีไหนน้ำท่วมหรือฝนแล้งก็ได้ข้าว
แทบไม่พอกิน ผมจึงเปลี่ยนมาทำแบบนี้ ปรับปรุงดินด้วยปุ๋ยคอกและปุ๋ยหมัก
กว่าจะได้ขนาดนี้ก็แทบหมดแรง”

“ยังไม่หมดหรอกค่ะ คุณลุงยังแข็งแรงอยู่เลย” นักศึกษาสาวคนหนึ่ง
กล่าวชม

“ที่ดินทั้งหมดก็ไร่ครับ” เด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งถาม

“สามสิบเก้าไร่” คำเบ้าเดินนำไปยังบ่อปลาขนาดใหญ่ “พอได้รับมรดก
จากปู่มาแค่นี้ ที่แปลงนี้มีทั้งนาและนาดอน บริเวณนี้แหละเป็นที่ลุ่มที่สุด
ผมจึงขุดสระเพื่อเก็บน้ำและเลี้ยงปลา ส่วนที่ดอนข้างบนนั้นปลูกไม้ผลและ
เลี้ยงสัตว์”

“ลุงขุดเองหรือจ้างเขาขุดจึงได้สระใหญ่ขนาดนี้”

“ขุดเองก็มี จ้างเขาขุดก็มี ส่วนใหญ่ผมกับลูกช่วยกันขุด ตอนหลังจ้าง
เขาขุดให้ลึกและขยายใหญ่ขึ้นอย่างที่เห็นนี้แหละ”

“เห็นฟาร์มของคุณลุงแล้วผมอยากจะเรียนจบเร็วๆ จะรีบไปช่วยพ่อปรับปรุงนาให้เป็นอย่างของคุณลุงบ้าง ผมว่าลุงคงไม่ต้องซื้ออะไรเลยนะ เพราะทุกอย่างมีอยู่พร้อม” หนุ่มคนหนึ่งปรารภ

“ผมทำไร่นาสวนผสมเพื่อให้เลี้ยงตัวเองได้ จึงปลูกพืชผักหลายอย่าง ปนๆ กันไปแบบธรรมชาติ สัตว์เลี้ยงมีทั้งหมู เป็ด ไก่ ห่าน ไก่วง วัว ควาย ในบ่อก็มีปู ปลา กุ้ง หอย แบบในหนองบึงทั่วไป ตั้งใจทำกินในครอบครัวเท่านั้น แต่ถ้ามีคนมาซื้อก็ขาย เดี่ยวนี้มีคนมาซื้อผักซื้อปลาทุกวัน”

“ฟาร์มของคุณก็เลยกลายเป็นตลาดเกษตร”

“ก็ทำนองนั้นแหละ” คำเบ้ายอมรับ

“ฟาร์ม” หรือไร่นาสวนผสมของคำเบ้ามีพืชผักไม้ดอกไม้ผลสมุนไพรหลายชนิด บริเวณที่ลุ่มปลูกข้าว ที่ดอนปลูกผักและไม้ดอกไม้ผล เขาปลูกมะพร้าว มะม่วง มะขาม ขนุน มะขม มะกรูด มะนาว ชะอม กระถิน กระถ่อน ลำไย มะปราง มะขามป้อม สมอ ฯลฯ ปะปนกันไปเหมือนกับต้นไม้ที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ พืชผักอื่นๆ ก็มีจิง ข่า ตะไกร้ พริก มะเขือ ผักสวนครัวนานาชนิด และไม้ดอกไม้ประดับตามฤดูกาล คำเบ้าใช้ปุ๋ยคอกและปุ๋ยหมักบำรุงดิน ใช้ปุ๋ยเคมีแต่น้อยและไม่ใช้สารเคมีปราบศัตรูพืชเลย

คำเบ้าได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านโนนดินแดงเมื่อ ๘ ปีก่อน ชายผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมา ๕๖ ปีใช้ชีวิตในไร่นาที่หมู่บ้านแห่งนี้ตลอดมาตั้งแต่วัยเด็ก ทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวเมื่ออายุได้ ๓๔ ปี ทำนาค้าเป็นหลัก จนกระทั่งอายุได้ ๔๔ ปีจึงหันมาทำไร่นาสวนผสม นับเป็นรายแรกของอำเภอนี้ ตอนแรกๆ ก็ดูเป็นของแปลกที่เขาขุดสระใหญ่ในที่นาและปลูกมะม่วง มะขามบนคันนา เขาทำงานตลอดปีแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ปีที่แล้วเขาได้รับคัดเลือกให้เป็นเกษตรกรตัวอย่างระดับชาติ ทุกวันนี้มีคนมาดูงานการเกษตรที่ฟาร์มของเขาเดือนละหลายคณะ

ทุกวันนี้คำเบ้ามีความสุขกับการทำงานทั้งงานส่วนตัวและงานในหน้าที่ผู้ใหญ่บ้าน เขาไม่ร่ำรวย ไม่มีเงินแสนเงินล้าน ไม่มีรถเก๋ง ไม่มีโทรศัพท์จอใหญ่ แต่เขาก็สามารถช่วยเหลือสังคมได้ตามฐานะ ลูกทั้ง ๒ คนก็กำลังจะเรียนจบปริญญาตรี และที่สำคัญก็คือเขาไม่มีหนี้สินเลย พูดถึงหนี้สินแล้ว คำเบ้าก็ย้อนอดีตไปถึงวัยเด็ก เป็นอดีตที่เขาจดจำและฝังใจมาจนถึงวันนี้

ปีนั้นคือ พ.ศ. ๒๔๕๕ เขามีอายุ ๑๐ ขวบ กำลังเรียนชั้น ป.๔ โรงเรียนอาศัยศาลาวัดเป็นอาคารเรียน มีนักเรียนประมาณ ๓๐ คน มีครูคนเดียว ชื่อครูจุมซึ่งเป็นทั้งครูใหญ่ครูน้อยและการโรง ครูจุมรักศิษย์ทุกคนราวกับเป็นพ่อหรือญาติผู้ใหญ่ สิ่งดีๆหลายเรื่องที่ครูจุมสอนยังคิดเป็นนิสัยถาวรของคำเบ้ามาจนถึงทุกวันนี้ เรื่องหนึ่งคือการออมทรัพย์

ครูใหญ่สอนให้นักเรียนรู้จักออมทรัพย์ นอกจากอธิบายวิธีการและประโยชน์ของการออมแล้ว ครูใหญ่ได้ให้นักเรียนทำกระปุกออมสินในวิชา “การฝีมือ” บางคนเอาดินเหนียวมาปั้นเป็นกระปุก บางคนใช้ผลน้ำเต้าแห้งที่คว้านเนื้อในออก กระปุกของคำเบ้าทำด้วยไม้ไผ่ ครูช่วยสอนวิธีทำถ้าใครทำไม่ได้ครูก็ช่วยทำให้แล้วให้นักเรียนตกแต่งภายนอกเอง

คำเบ้าตัดไม้ไผ่ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑๐ ซม. ยาวตลอดปล้องประมาณ ๓๐ ซม. ให้เนื้อไม้ตรงข้อระหว่างปล้องเป็นฝาปิดด้านบนและล่าง ด้านล่างตัดให้เลี้ยวขอลงมา ด้านบนตัดให้พอดีตรงข้อ เจาะรูสำหรับหยอดเหรียญ ใช้มีดขูดและแต่งผิวให้สวยงาม ใช้เหล็กแหลมเขียนด้านนอกกระบอกว่า

“ออมสินวันนี้จะมั่งมีในวันหน้า”

เด็กนักเรียนบ้านโนนดินแดงในช่วงเวลานั้นไม่จำเป็นต้องนำเงินไปโรงเรียน เพราะไม่มีอะไรจะซื้อ เพราะที่หมู่บ้านไม่มีร้านขายของและไม่มีพ่อค้าแม่ค้านำของมาขาย เวลาพักกลางวันก็กลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน พวกเด็กๆ จึงไม่มีเงินจะหยอดกระปุก เมื่อทำกระปุกเสร็จแล้วก็เอาเก็บไว้เฉยๆ

แต่คำเบ้าตั้งใจจะเอาหาเงินมาหยอดกระปุกให้ได้เนื่องจากมีแรงจูงใจสำคัญ เขาเอา “กระบอกอมสิน” อันสวยงามไปเก็บซ่อนไว้ใต้คานของยุงข้าวโดยไม่ให้ผู้ใดรู้เห็น ตั้งใจจะเก็บเรื่องการอมสินไว้เป็นความลับ

แรงจูงใจที่ทำให้คำเบ้าอยากมีเงินก้อนหนึ่งคือ “ไฟฉาย” กับ “แคนฝรั่ง”

ไฟฉายเป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่สำหรับชาวโนนดินแดงสมัยนั้น หนุ่มคนใดมีไฟฉายเดินส่องทางยามค่ำคืนถือว่าทันสมัย และถ้าเป็นแบบ “ห้าท่อน” หรือ “ห้าถ่าน” (ใช้ถ่าน ๕ ก้อน) ก็มีหน้ามีตามาก ส่วน “แคนฝรั่ง” เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่คนกรุงเทพฯ เรียกว่า “หีบเพลงปาก” ในปีนั้นมีหนุ่มโนนดินแดงคนหนึ่งไปตีบสามล้อรับส่งคนโดยสารที่กรุงเทพฯ เขากลับมาในวันออกพรรษาพร้อมด้วยเสื้อผ้าใหม่ๆ รองเท้าผ้าใบ ไฟฉายและหีบเพลงปากเสียงหีบเพลงปากของเขาประชันกับเสียงแคนของหนุ่มอื่นๆ ในยามค่ำคืน

“พี่บุญ แคนฝรั่งของพี่ราคาเท่าไร ที่ตลาดอำเภอเรามีขายไหมครับ” คำเบ้าถามเจ้าของหีบเพลงปาก

“ห้าสิบบาท ที่ตลาดอำเภอเราคงมีขาย แต่อาจจะแพงกว่านี้”

เงิน ๕๐ บาทที่บ้านโนนดินแดงใน พ.ศ. ๒๔๙๕ มีค่าไม่น้อยเลยเมื่อเทียบกับค่าครองชีพในช่วงเวลานั้น คำเบ้าคิดวิธีหาเงิน เขาสังเกตว่าครูใหญ่จุ่มผู้ใหญ่แดงและชาวบ้านผู้มีฐานะดีหลายคนมักจะซื้ออกซื้อปลาจากชาวบ้าน และเขาเคยเห็นพ่อค้าชาวญวนมาซื้อปลาที่หมู่บ้านเป็นครั้งคราว จึงคิดจะหาเงินด้วยการจับปลามาขาย

คำเบ้าถนัดในการลงเบ็ดจับปลาทั้งเบ็ดราวและเบ็ดคัน เขาขอเงินพ่อไปซื้อเบ็ดที่ตลาดอำเภอมาห่อหนึ่ง มีเงินเหลือ ๕๐ สตางค์ จึงประเดิมหยอดกระปุกเสียเลย

บริเวณนอกหมู่บ้านโนนดินแดงมีห้วยหนองและบึงสาธารณะที่มีน้ำขังตลอดปี แต่ละแห่งมีปลาชุม คำเบ้าไปลงเบ็ดทุกวัน แต่ละวันได้ปลาเต็มข้องใบใหญ่

แบ่งไว้ทำอาหารในครอบครัวและส่วนหนึ่งเอาไปขาย วันแรกเขาไปเสนอขายให้
ครูใหญ่จอม ครูใหญ่รับซื้อเพื่อให้กำลังใจ ได้เงิน ๒ บาท นับเป็นรายได้จาก
น้ำพักน้ำแรงก้อนแรกในชีวิต

ปลายเดือนมีนาคมปี พ.ศ. ๒๔๕๖ คำเข้าเรียนจบชั้น ป.๔ มีเวลา
หาปลามากขึ้น นอกจากหาปลาแล้วเขายังจับกิ้งก่า แะ แมงจิ้งจอกและเก็บผักหวาน
และเห็ดจากป่ามาขายอีกด้วย การหาเงินของเขาไม่เป็นความลับแล้ว เขาก็แบ่ง
เงินส่วนหนึ่งให้พ่อแม่ อีกส่วนหนึ่งเอาไปหยอดกระปุกซึ่งยังคงเป็นความลับอยู่
เวลาผ่านไปหลายเดือน คำเข้าเพลินกับการหาเงินหยอดกระปุกจนลืมไปขาย
และหีบเพลงปาก เขาไม่รู้ว่าเงินที่หยอดกระปุกมีเท่าไร

วันหนึ่งหลังจากรับประทานอาหารค่ำ คำเข้าได้ยืนพ่อกับแม่ปรึกษากันเป็น
เชิงลับๆ เมื่อเห็นว่าเป็นเรื่องของครอบครัว เขาก็ถามว่ามีปัญหาอะไร ในที่สุด
ได้ความว่าพ่อเอาที่นาไปค้ำประกันการกู้เงินจากสหกรณ์อำเภอ ยอดเงินกู้ ๙๐๐ บาท
ไม่ได้ส่งดอกเบี้ยมาหลายปีแล้ว ทางสหกรณ์ได้ฟ้องผันและเตือนให้ชำระหนี้มาทุกปี

“อยากจะใช้นี้สหกรณ์ให้หมด ปล่อยทิ้งไว้นานเขาอาจจะยึดที่นาของ
เราก็ได้” แม่พูด

“ก็คงต้องขายควาย” พ่อเสนอทางออก

“แล้วจะเอาอะไรไถนา” คำเข้าถามขึ้น “ถ้าเราขายเปิดไถ่และหมูหมด
ทุกตัวจะพอไหม”

“คงไม่พอหรอก ตอนนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยก็ร่วมพันแล้ว” พ่อว่า

“น่าจะลองดู หมูเรามีหลายตัว ตอนนี้หมูกำลังได้ราคา” แม่สนับสนุน
ความคิดของลูกชาย

พ่อตัดสินใจขายหมู เปิดและไถ่ให้พ่อค้าชาวนวน ได้เงินเพียง ๕๐๐
กว่าบาท ต้องขายวัวอีกตัวหนึ่ง แต่ยังขาดเงินที่ต้องชำระหนี้อยู่อีก ๑๒๐ บาท

“คราวนี้จะขายอะไรอีก” พ่อปรึกษาแม่

“ไม่ต้องขายอะไรแล้วละพ่อ ผมมีอะไรจะให้ดู” คำเข้าว่าแล้วก็วิ่งไปที่ใต้ถุนยังข้าว เขาประคองกระบอกอมสินขึ้นบนบ้าน

“นี่กระบังอะไร” พ่อถาม คำว่ากระบังหมายถึงกระบอก

“ผมจะทำอะไรให้ดู” คำเข้าหยิบมิดได้ ยกกระบอกตั้งขึ้นใช้มิดได้สับด้านให้คมมีดจมลงในเนื้อไม้ ออกแรงกดหนักๆ กระบอกอมสินก็แตกเป็น ๒ ชิ้น เงินเหรียญและธนบัตรจำนวนมากร่วงลงบนพื้น

ทั้งสามคนช่วยกันนับเงิน นับหลายรอบเป็นเงิน ๑๘๘ บาท ๕๐ สตางค์ พ่อนำเงินไปชำระหนี้สหกรณ์ คำเข้าซื้อไฟฉายแบบ ๒ ท่อน เปลี่ยนใจไม่ซื้อ “แคนฝรั่ง” ตั้งหน้าช่วยพ่อแม่ทำงานในไร่นาและหารายได้พิเศษต่อไป

วันเวลาผ่านไปจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๕ พ่อเสียชีวิต แม่เป็นผู้นำครอบครัวโดยมีคำเข้าเป็นกำลังสำคัญทั้งด้านความคิดและการทำงาน แม้เรียนจบเพียงชั้น ป.๔ คำเข้าก็เรียนรู้เรื่องราวของชีวิตและสังคมรอบตัวโดยอาศัยคำสอนของครูใหญ่จุ่มและท่านอาจารย์บัวสมการวัดโนนดินแดงเป็นหลักในการคิดและปฏิบัติตลอดมา

หลักสำคัญของการทำงานและการอยู่ในสังคมของคำเข้าคือความไม่เห็นแก่ตัว สุจริต ขยัน ประหยัด อดออมและอดทน ปีนี้ พ.ศ. ๒๕๔๑ คำเข้ายังคงผลิตผลกับการทำงาน ทั้งงานอาชีพ งานในหน้าที่ผู้ใหญ่บ้านและงานช่วยเหลือสังคม “ฟาร์ม” หรือไร่นาสวนผสมของเขาเป็นพื้นที่สีเขียวที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของตำบล และเป็นแหล่งศึกษาหาความรู้ด้านการเกษตรของคนในท้องถิ่น ตลอดจนนิสิตนักศึกษา เกษตรกรและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจากหลายหน่วยงานจากทุกภาคของประเทศ

นอกจากพ่อแม่แล้ว ผู้ที่คำเข้านึกถึงเสมอคือครูใหญ่จุ่มผู้สอนเขาให้รู้หนังสือ ธรรมชาติแวดล้อม รู้สังคม รู้ธรรมในชีวิตประจำวัน และสำคัญที่สุดคือสอนให้เขา “คิดเป็นแก้ปัญหาเป็น”

บันทึกเก็บตก

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ

ข้าพเจ้า

เก็บสมุดบันทึกเล็กๆ เล่มนี้ได้บรรณประจำทางสาย ๓๐ ซึ่งวิ่งระหว่างจังหวัดนนทบุรีกับสถานีขนส่งสายใต้ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๐ เวลา ๐๕.๑๕ น. ขออนุญาตเจ้าของบันทึก เผยแพร่ข้อความที่เรอบันทึกไว้ในสมุด โดยตัดตอนเพียงบางส่วน ดังนี้

๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๐

วันนี้ ชูชาติ ออกไปเล่าข่าวหน้าชั้นว่า ไฟแนนซ์ถูกปิดไป ๑๖ แห่ง อาจารย์ถามว่าไฟแนนซ์คืออะไร นายชูชาติทำหน้าที่หน้าเหย ตอบว่า ไม่ทราบ อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์เห็นเป็นข่าวตื่นเต้น พาดหัวเกือบทุกฉบับก็เลยเก็บมาเล่า อาจารย์อธิบายว่า ไฟแนนซ์ คือบริษัทที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับการเงิน เช่น รับฝากเงิน ให้เงินกู้ คล้ายๆ ธนาคาร แต่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการเงินอื่นๆ ต่างจากธนาคาร มีคนนำเงินไปฝากและร่วมลงทุนมากมาย เมื่อไฟแนนซ์ถูกปิด ผู้ที่ลงทุนก็เดือนร้อนเพราะไม่แน่ใจว่าจะได้เงินคืนหรือไม่ อาจารย์กำชับว่าขณะนี้เศรษฐกิจตกต่ำ ให้ระวังอย่าใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย ชื้อแต่ของที่จำเป็น ของเล่น ขนมอบขี้เยวที่ขายอยู่หน้าโรงเรียนก็เลิกซื้อได้แล้ว

เศรษฐกิจตกต่ำ มิน่าละ หมูนี่เจอแต่คนหน้าตาหมองๆ
ของไม่จำเป็นเราไม่ซื้ออยู่แล้วละ แม่สอนไว้

๑๓๑

๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๐

พอกลับคำ หน้าเศร้า ไม่ค่อยพูดจา แม่บอกว่า พ่อไม่ค่อยสบายใจ เรื่องแน่น...แน่น อะไรนั่น หรือเปล่านะ แม่บอกว่าไม่ใช่ ครอบครัวเราฝากเงินไว้กับธนาคารที่มั่นคงแห่งหนึ่ง ไม่ได้ทำธุรกิจกับไฟแนนซ์ วันนี้เพื่อนหลายคนที่โรงเรียนพากันพูดตั้งแต่เรื่อง ถูกตัดเงินค่าขนม เราไม่รู้ลึกเดือดร้อน แม่ให้วันละสิบบาท กลางวันกินข้าวถาดของโรงเรียน เงินสิบบาทบางวันกินไอศกรีมกะทิของแม่นิ่ม ๕ บาท ยังเหลือหยอดกระปุกอีก ๕ บาท...สบาย กลับจากโรงเรียนกินของที่แม่หาไว้ให้ ก็มีมีความสุขดี

๑๓๑

๒ กรกฎาคม ๒๕๔๐

ศรีอร ออกมาเล่าข่าวว่า รัฐบาลประกาศให้ค่าเงินบาทลอยตัว ประพนธ์ ลูกชั้นตามอาจารย์ว่าเงินบาทลอยตัวแล้วไปตกที่ไหน เขาจะตามไปเก็บ พวกเรา ไม่รู้ความหมายหรือกว่า ค่าเงินบาทลอยตัวคืออะไร แต่รู้สึกขนताทางของ ประพนธ์เลยพากันหัวเราะทั้งห้อง แต่อาจารย์ไม่หัวเราะ บอกว่าค่าเงินบาท ลอยตัว คือค่าของเงินไทยลดลง เช่น เงิน ๑ บาท จะมีค่าไม่เต็ม ๑ บาท หรือ ๑๐๐ สตางค์อาจจะเหลือเพียง ๘๐ สตางค์เท่านั้น ต่อไปนี้เราซื้อของ ๑ บาท จะได้ของน้อยกว่าเดิม หมายถึงข้าวของต่างๆ จะแพงขึ้น ที่รัฐบาลต้องทำเช่นนี้ ก็เพื่อจะช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้น เขาก็ไม่เข้าใจว่าค่าเงินบาทลอยตัวข้าวของแพง ขึ้น เศรษฐกิจจะดีขึ้นได้อย่างไร ฟังแล้วตกใจ วันนี้กินข้าวไม่อร่อยเลย เล่นก็ไม่ สนุก เรียนก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ศรีพงษ์เขาบอกว่าเขาสบาย พ่อเขามีเงินมากไม่ เดือดร้อน ใช้จ่ายและเที่ยวเตร่ได้ตามสบาย เช่นเคย

เรากลับมาเล่าให้แม่ฟัง แม่บอกว่าเรื่องเศรษฐกิจของบ้านเมืองขณะนี้ เป็นเรื่องซับซ้อน เด็กๆ อย่างเราก็อายุๆ เรียนรู้ไปแล้วจะเข้าใจ ครอบครัวของเรา ไม่ถึงกับเดือดร้อน เพราะเราอยู่อย่างพออยู่พอกิน ใช้จ่ายประหยัดอยู่แล้ว แต่ ต้องระมัดระวัง

พ่อเหงา และเจียบ นั่งเหม่อ พ่อเป็นอะไรหนอ กลุ่มใจจ้ง

ฯลฯ

๕ สิงหาคม ๒๕๔๐

เอาอีกแล้ว...วิथाเล่าข่าวว่า รัฐบาลสั่งปิดไฟแนนซ์อีก ๘๒ แห่ง อรนุช กำพล และทวีก็ร้องไห้ บอกอาจารย์และเพื่อนๆ ว่า พ่อถูกออกจากการงาน เพื่อน ชั้นอื่นหลายคน ผู้ปกครองก็ถูกออกจากการงานเหมือนกัน พวกเราสงสารเขามาก มีแต่ศรีพงษ์ที่ไม่รู้สึกทุกข์ร้อนอะไรกับใคร ทวีบอกว่าเขาต้องออกจากโรงเรียน

เพราะพ่อหางานใหม่ยังไม่ได้และไม่มีเงิน อาจารย์ใหญ่และอาจารย์ประจำชั้นใจดี จะช่วยส่งให้เขาเรียนจนจบ ป.๖ เพราะก็เหลืออีกไม่กี่เดือน ได้ข่าวว่าอาจารย์ใหญ่ก็ช่วยนักเรียนชั้นอื่นๆ ที่จำเป็นต้องออกจากโรงเรียนเหมือนทวีไว้ทุกคน

วันนี้ เห็นพ่อยิ้ม เราเพิ่งรู้ว่า พ่อไม่สบายใจเรื่องบริษัทที่พ่อทำงานอยู่ กิจการขาดทุนมาหลายเดือนแล้ว มีการให้พนักงานออกจากงานเป็นระยะๆ วันนี้ บริษัทแจ้งว่าให้พ่อทำงานต่อไปและให้เงินเดือนเท่าเดิม โชคดีที่พ่อเป็นคน ขยันขันแข็งและซื่อสัตย์ ทางบริษัทก็เห็นความดีของพ่อ แม่เลยกัดฟันซื้อकुंมา ผัดขีเม้า ของโปรดของเราสามคน เป็นอาหารพิเศษสำหรับมือเย็น

พ่อเล่าว่า เศรษฐกิจตกต่ำมาก กิจการของบริษัท โรงงาน ร้านค้า หลาย แห่งล้มเหลว ขาดทุนย่อยยับจนสิ้นเนื้อประดาตัว คนว่างงานเป็นจำนวนมาก บางคนเคยร่ำรวย กลับยากจนลงทันทีชนิดตั้งตัวไม่ทันก็มี ครอบครัวของเรา โชคดีที่มีชีวิตอยู่อย่างประหยัด พ่ออยู่พอกินตลอดมา มีเงินเก็บออมไว้จึงเดือดร้อนไม่มากนัก เพียงแต่ต่อไปนี้ต้องเลือกใช้จ่ายให้เหมาะให้ควรยิ่งขึ้น เรา สงสารครอบครัวที่มีลูกมากๆ จัง

๑๑๑

๗ สิงหาคม ๒๕๔๐

วิไลลักษณ์ ร้องให้สะอึกสะอื้นปนกับเราว่า แม่ของเขาไม่ให้ซื้อ กระป๋องตัวใหม่ แดมตอนกลางวัน วันหยุดเสาร์ อาทิตย์ เคยไปกินอาหารนอก บ้านตามศูนย์การค้า ได้กิน สุกี้ พิซซ่า ไก่ทอด แฮมเบอเกอร์ กินอะไร อีกนะ...ฟราย...ฟราย จำไม่ได้ กินไอศกรีมของต่างประเทศ ชื่อเป็นภาษาฝรั่ง จำไม่ได้เสียแล้ว พ่อกับแม่ก็เลิกพาไป ให้กินถ้วยเดียววันในชอย เคยดูโทรทัศน์ในห้องนอน ก็ไม่ให้ดู ให้เขาและพี่มาดูเครื่องเดียวกันกับพ่อ นำสงสารวิไลลักษณ์ เขารวยพอๆ กับดรีฟงษ์ แต่เขาไม่ซึ้งๆ ขี้โม้อวดเหมือนดรีฟงษ์ เพื่อนๆ เลข

ไม่หมั่นไส้ เราได้แต่ปลอบเขา ความจริง ของกินที่เขาพูดถึงเราก็เคยกินเหมือนกัน ก็ไม่เห็นว่าจะเอร็ดอร่อยสักเท่าไร สู้กล้วยเดี่ยวราดหน้าของแม่ไม่ได้ วันเสาร์วันอาทิตย์ แม่จะทำอาหารกินเอง ตามใบสั่งของเรากับพ่อ นานๆ จะไปกินตามร้านสักที ก็ไม่รู้สึกเดือดร้อน เราไปเที่ยวเขาเดิน แทนไปห้างสรรพสินค้า ดูเจ้าถึงชนๆ สนุกดี ครอบครัวของเราเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เราจำความได้ สำหรับวิถีลักษณะ คงต้องปรับตัว เขาฟังเราพูดถึงครอบครัวของเรา ดูเขาก็สบายใจขึ้นมาก

เรามาเล่าให้แม่ฟัง แม่บอกว่า โชคดีที่ยายสอนแม่ให้รู้จักประหยัด รู้จักใช้จ่ายเงินมาตั้งแต่เด็ก ยายเล่าให้แม่ฟังว่า เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๔ ตั้งห้าสิบกว่าปีมาแล้ว ตอนนั้นยายอายุประมาณ ๑๑ ปี โรงเรียนทั่วประเทศปิดหมด ยายไม่ต้องไปโรงเรียน ทหารญี่ปุ่นเข้ามาอยู่เต็มจังหวัดที่ยายอยู่ ยายของยายป่วย แม่ของยายต้องพาไปอยู่บ้านนอกเพื่อหลบภัย ยายอยู่บ้านคนเดียวในสวนลึกกับหมาสองตัว แมวหนึ่งตัว นกพิราบหกตัว พ่อของยายเป็นเสรีไทย เสรีไทยคือพวกที่ทำงานลับๆ ทั้งในและนอกประเทศเพื่อกอบกู้สถานการณ์บ้านเมืองในขณะนั้น ยายอยู่บ้านต้องระวังตัว คอยวิ่งลงหลุมหลบภัย เมื่อเครื่องบินบินผ่านมา ของกินของใช้ต่างๆ นอกจากจะมีราคาแพงแล้ว ยังไม่มีขายด้วย ต้องใช้วิธีปันส่วน จำกัดจำนวนของที่จะซื้อได้ เพื่อให้ได้ทั่วถึงกัน มิฉะนั้นคนที่มั่งเงินมากๆ ก็จะซื้อไปตุนไว้หมด คนมีเงินน้อยก็จะมีของกินของใช้ ยายลำบากมาก คืนวันศุกร์ตอนดึกๆ พ่อของยายจะแอบกลับมา มีเนื้อหมูมาชิ้นหนึ่ง ทำหมูหวานบ้าง หมูเค็มบ้างไว้ให้ยาย แล้วก็กลับไปค่ายในป่า ยายกับหมากับแมวก็กินข้าวซึ่งหุงเอง สุกๆ ดิบๆ กับหมูหวาน หมูเค็มทุกวัน ก็ยังดีนะที่ยังมีหมูหวานหมูเค็มกิน ของหวานก็เก็บผลไม้ในสวน พวกละมุด น้อยหน่า สับปะรดกิน จะชักผ้าสุกกี้ไม่มี พ่อของยายสอนให้เอาจี๊ดเฒ่ามาคลุกกับน้ำ ทิ้งไว้ทั้งคืน เช้าขันจี๊ดเฒ่าดกตะกอนได้น้ำใสๆ ใช้ชักผ้าได้ ยายบอกว่าเป็นน้ำค้าง สบู่อาบน้ำไม่มีก็ใช้มือถูๆ จี๊ดเฒ่าไปตามเรื่อง ยายจึงรู้รสชาติ

ของความขาดแคลน และรู้วิธีเอาตัวรอดเวลาคับขัน ขยายสอนแม่ แม่ก็สอนเรา ต่อ เราคิดว่าบ้านเมืองขณะนี้ดีกว่าตอนนั้นมาก ตอนนั้นอะไรๆ ก็ไม่มี ตอนนี้อย่างมีข้าวของให้เรากินเราใช้เยอะแยะ อยู่ที่เราจะเลือกใช้เลือกกิน ให้เหมาะกับเงินที่เรามี และฐานะของเรา แม่บอกว่่านิสัยประหยัดดอดอนนั้น ต้องฝึกกันแต่เล็กๆ จึงจะซึมซาบเหมือนที่แม่ฝึกฝนเรา แม่ทั้งสอน และเป็นตัวอย่างที่ดีของเราตลอดมา

วิไลลักษณ์ คงไม่สายเกินไปหรอก ที่จะค่อยๆ ฝึกนิสัยเสียใหม่

พรุ่งนี้ เราจะเล่าเรื่องยายให้วิไลลักษณ์ฟัง ถ้ายายยังอยู่จะชวนวิไลลักษณ์มาฟังยายเล่าเองคงสนุกกว่าที่เราเล่าให้ฟังแน่เลย

ฯลฯ

๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๐

โอ๊ย...จะตายอีกแล้ว วันนี้ทวีเล่าข่าวว่า ไทยต้องกู้เงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศที่เขาเรียกว่าย่อเป็นภาษาอังกฤษว่า ไอ เอ็ม เอฟ เป็นเงินถึง ๔.๕ แสนล้านบาท เพื่อพยุงภาวะเศรษฐกิจของบ้านเมือง เราไม่รู้หรอกว่า เงินจำนวนนี้มากแค่ไหน แต่ฟังแล้วรู้สึกว่ามันมากเกินไป แค่เงิน ๑ ล้านเราก็ว่ามันมหาศาลแล้ว นี่ตั้งสี่แสนเก้าหมื่นล้านบาท พ่อเคยบอกว่า การเป็นหนี้คือความทุกข์ เงินจำนวนมากมายเช่นนี้ จะเป็นความทุกข์สักเท่าไรหนอ...แม่ปลอบเราว่า เรายังเด็กอย่าไปกังวลคิดอะไรมาก ผู้ที่มีหน้าที่แก้ไขเศรษฐกิจของบ้านเมือง เขาขอมพยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุด ให้เราพยายามทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดก็ได้ชื่อว่าได้ช่วยบ้านเมืองแล้ว คือรู้จักประหยัด ใช้จ่ายของที่ทำในเมืองไทย เงินจะได้ไม่รั่วไหลไปทีอื่น และรักเกียรติ รักศักดิ์ศรี ในความเป็นชาติไทยของเรา อย่างที่คำขวัญวันแม่ที่ว่า “สอนลูกให้ประหยัด ขจัดวัตถุนิยม ชื่นชมความเป็นไทย”

แม่จำ แม่ได้สอนลูกให้รู้จักมีชีวิตอย่างพออยู่ พอกิน มาตั้งแต่เกิด และสอนให้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในสภาพบ้านเมืองที่กำลังตกต่ำอับจนเช่น ทุกวันนี้ ไม่มีใครมารู้มาเห็น มายกให้แม่เป็นแม่ดีเด่นแห่งชาติ ลูกจะยกแม่เอง ให้เป็นแม่ที่ประเสริฐสุดแห่งชีวิตของลูก

ขอให้ประเทศไทย หลุดพ้นจากความเป็นหนี้ ในเร็ววันเถิด
ชั่วชีวิตนี้ จะได้เห็นอิสรภาพอันงดงามของประเทศไทยที่รักยิ่ง ไหม
หนอ...

ฯลฯ

เจ้าของบันทึกนี้เป็นใคร ขอให้แจ้งชื่อ ที่อยู่ เพื่อขอรับสมุดบันทึกของ
เธอคืนได้
ที่

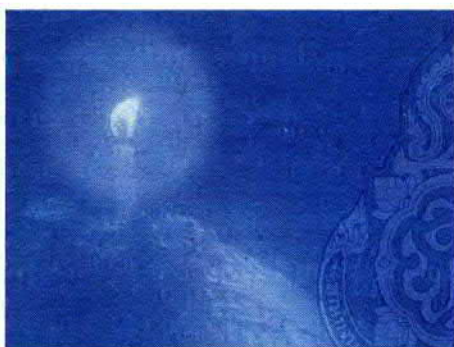
นางรัชนี ศรีไพรวรรณ

๑๕๓/๓ ซอยประชาราษฎร์ ๒๓ ถนนกรุงเทพ-นนทบุรี
บางซื่อ กรุงเทพมหานคร ๑๐๘๐๐

สมาธิ

กับการพัฒนาชีวิต

ชูป ธีราชัย

วันเด็กแห่งชาติปี ๒๕๔๑ นี้ คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติได้มีมติเห็นชอบให้ใช้ชื่อหนังสือว่า “พัฒนาชีวิต” ความหมายของคำว่า “พัฒนาชีวิต” ก็คือ การทำชีวิตให้ดีขึ้น ให้เจริญขึ้น หรือจะพูดให้ชัดเจน

ไปอีก คือ การทำความเป็นอยู่ของเราให้ดีขึ้น ให้เจริญขึ้น

การสร้างชีวิตหรือความเป็นอยู่ของเราให้มีความเจริญขึ้น ก็คือ การที่เรามีชีวิตหรือมีความเป็นอยู่ที่ปราศจากโทษหรือความชั่วร้าย นั่นก็คือ จะทำอะไร จะพูด จะคิด จะต้องทำ จะต้องพูด จะต้องคิด ที่ถูกต้องตามหลักธรรม คือไม่ผิดทั้งศีลและไม่ผิดทั้งธรรม ปัญหาจะเกิดขึ้นว่า อะไรเล่าจะเป็นสิ่งที่จะชักจูงหรือนำทางให้เรา ทำ พูด คิดที่ถูกต้อง สิ่งที่จะช่วยให้เราทำถูก พูดถูก คิดถูก หรือทำให้เราทำแต่สิ่งที่ถูก พูดแต่สิ่งที่ถูก เป็นสาระต่อตนเองและต่อสังคม ก็คือตัว “สติ” นี้เอง

ในเรื่องนี้ พระเดชพระคุณ พระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อชา สุภัทโท วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี) รับรองไว้ว่า สติ นี้ก็คือชีวิต ถ้าขาดสติ

เมื่อใดก็เหมือนตาย ถ้าขาดสติเมื่อใดก็เป็นคนประมาท ในระหว่างขาดสตินั้น พุดไม่มีความหมาย การกระทำไม่มีความหมาย ฯลฯ (คัดลอกจากธรรมบรรยาย)

ปัญหามีต่อไปอีกว่า จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เรามีสติควบคู่ไปกับการกระทำ การพุดและการคิด เรื่องนี้เป็นสิ่งที่สามารถทำให้มีให้กันได้ โดยการฝึกปฏิบัติสมาธิ ในเรื่องนี้พระเดชพระคุณพระภาวนาพิศาลเถร (หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย วัดป่าสาลวัน จังหวัดนครราชสีมา) ได้รับรองไว้ว่า “ ฯลฯ การกำหนดจิต ทำสติตามรู้ การยืน เดิน นั่ง นอน รับประทาน ดื่ม ทำ พุด คิด ทุกลมหายใจ การฝึกสมาธิด้วยวิธีนี้เป็นการฝึกหัดให้จิตของเรามีสติสัมปชัญญะ ฯลฯ” ดังนั้น ถ้าผู้ใดต้องการที่จะพัฒนาชีวิตตนเอง คือพัฒนาตนเองให้เป็นคนทำ พุด คิด แต่สิ่งที่ดี ผู้นั้นจะต้องฝึกหัดให้เป็นคนมีสติที่มั่นคง การจะมีสติที่มั่นคงได้ จะต้องฝึกปฏิบัติสมาธิ นั่นก็คือ การฝึกให้เป็นคนที่จะทำ จะพุด จะคิด ด้วยความมีสติ

ในโอกาสนี้ ผู้เขียนจะไม่นำเอาวิธีการฝึกหัดการทำสมาธิมาเขียนไว้ในที่นี้ แต่จะนำเอาประสบการณ์ของการฝึกปฏิบัติสมาธิของนักเรียนโรงเรียนและวิทยาลัยในสังกัดเขตการศึกษา ๑๑ ซึ่งคัดลอกจากหนังสือ “เด็กเล่าให้ฟัง” ประสบการณ์การปฏิบัติสมาธิของนักเรียน รวบรวมและเรียบเรียง โดย ดร.ดาราวรรณ เด่นอุดม ศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา ๑๑ มาพิมพ์ลงให้ได้อ่าน เพื่อเป็นการชักชวนให้ผู้สงสัยได้ตัดสินใจทดลองฝึกปฏิบัติสมาธิ เรื่องที่ ๑ ผู้เล่า (ชลิตา เกษรมาลัย ม. ๔/๑ ร.ร.มารีย์วิทยา) ได้ตั้งหัวข้อของการเล่าประสบการณ์ของตัวเองว่า

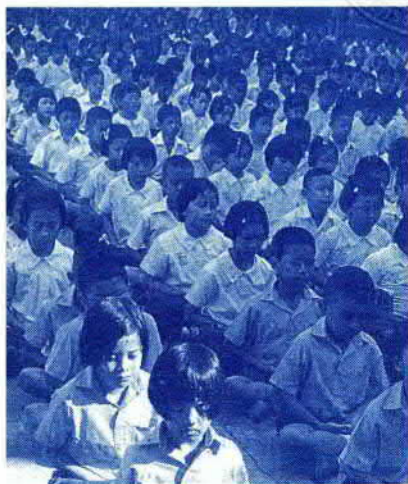
“ก่อนมา...หลังมา ต่างกันลิบลับ”

ความรู้สีก่อนมา น่าเบื่อมาก คิดว่ามาทำสมาธิ ก็แค่นั่งเงียบๆ แล้ว
นั่งนานๆ จึงคิดว่าไม่ค่อยอยากมาเลย คิดเพียงแค่ว่า

เพื่อมาเล่นสนุกกับเพื่อนๆ เอง ไม่ได้คิดอย่างอื่น
 ความรู้สึกหลังมา มีความรู้สึกว่าจะอยากอยู่ต่อมากๆ เพราะว่ามันสมาธิ
 ทำสติดจ่อแล้วทำให้มีความสำนึก มีความคิดดีๆ
 เกิดขึ้นหลายอย่าง จากที่ไปโรงเรียนเที่ยวเล่นกับ
 เพื่อนๆ ไปวันๆ แต่หลังจากนั้นก็ได้คิดว่าการทำตน
 อย่างนั้นไม่ทำให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด กลับมาคิด
 ทบทวนว่าอยากจะทำตัวใหม่ และอยากจะทำสมาธิ
 อีก เพราะทำให้เกิดความสุขใจสบายใจมาก คิด
 ว่าการทำสมาธิเป็นสิ่งที่ดีมาก ๆ เมื่อทำสมาธิบ่อยๆ
 ทำให้เกิดความอยากรู้อยากศึกษาเกี่ยวกับเรื่องสติ
 ของตนเองมากขึ้นเรื่อย ๆ

เรื่องที่ ๒ ผู้เล่า (นักเรียนโรงเรียนสูงเนิน) ได้ตั้งหัวข้อการเล่า
 ประสพการณ์ว่า

“จะจ้อแม่”

ครั้งแรกที่มาถึงที่นี้รู้สึกว่
 เป็นสถานที่น่าทำสมาธิมาก การนั่งทำสมาธิ
 ในตอนแรกเป็นความรู้สึกที่ทรมานที่สุด
 แต่ตอนแรกๆทนไม่ได้ เปลี่ยนท่านั่ง
 บ่อยๆเป็นขัดสมาธิบ้าง พับเพียบซ้ายขวา
 บ้าง วันที่ ๓ ของการเข้าค่าย เพื่อนสนิท
 ของข้าพเจ้าคนแรกเป็นสมาธิ ข้าพเจ้ามี
 ความรู้สึกว่าจิตของข้าพเจ้าไม่อยู่กับตัว

หันไปดูเพื่อนบ้อย (เพื่อนคนนี้ร้องไห้โดยไม่มีเสียงดังมาก) พอวันที่ ๔ ตอนกลางวันข้าพเจ้าทำสมาธิได้ พยายามควบคุมสติตัวเอง ถ้าทนไม่ได้ก็ไปเดินจงกรม พอกลับมา นั่งสามารถทำสมาธิได้ ตอนแรกรู้สึกว้าวโยกนิดหน่อย พอท้องพุทโธรู้สึกว้าวโยกมาก คิดไปถึงพ่อแม่บ้าง ตอนทีพ่อออกจากทหารใหม่ๆ เป็นครั้งแรกที่ต้องจากพ่อแม่ไปอยู่นครปฐมกับญาติ (พ่อเป็นทหารที่กองบิน ๑) ครั้งแรกมีความรู้สึกอ้างว้างมาก คิดถึงพ่อคิดถึงแม่ ประมาณ ๑ $\frac{๑}{๒}$ ปี เราเขียนจดหมายมาหาแม่แต่แม่ไม่ตอบจดหมาย มีความรู้สึกว้าวโยกแม่ น้องไม่รักเรา (ตอนนั้นแม่ถูกรถชนอยู่โรงพยาบาลเดินไม่ได้ ไม่ได้รับจดหมาย) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว้าวโยกคิดถึงแม่มาก ตอนนั้นแม่ไม่ได้ส่งเงินมาให้ เพราะเงินที่แม่ให้ข้าพเจ้าเป็นเดือนถูกญาติขโมย มีความรู้สึกว้าวโยกไปสักพัก มีน้ำตาไหลออกมา คิดถึงตอนที่แม่ถูกรถชน ปัจจุบันแม่ยังไม่หาย คิดถึงความเจ็บปวดตอนที่แม่เดินไม่ได้ เพราะ ๑ ปี จะกลับมาบ้าน ๒ ครั้ง คือ ตอนปิดเทอม มีความรู้สึกว้าวโยกคิดถึงญาติที่ขโมยเงินเรา พยายามทำใจก็ทำให้เราหายโกรธ มีน้ำตาไหลไม่หยุด นอนหลับไป

อีกวันหนึ่งมีความรู้สึกว้าวโยก “เราเกลียดตนเอง” ที่เราไปเกลียดคนอื่นไว้ ทำให้นึกถึงตอนที่เรารู้สึกว้าวโยกกับแม่ ตอนที่เราชอบเลี้ยงแม่ แต่แม่ก็จ้องเราทุกที มีความรู้สึกว้าวโยกเราผิด

ผลที่ได้

๑. ก่อนมานั่งสมาธิถ้าเพื่อนมาทำให้ตกใจ ข้าพเจ้าจะตกใจมาก และจะกรีดร้องไล่ต้อนนั้น แต่ตอนนี้มีเพื่อนมาทำให้ตกใจ ข้าพเจ้าจะรับรู้เฉยๆ ร้องนิดหน่อย เช่น อู๊ และไม่ได้ตี

๒. ตอนที่อยู่กับแม่มีความรู้สึกเฉยๆ ตอนนี้อยู่คนเดียวมีความรู้สึกว้าวโยกแม่มีบุญคุณต่อเรามาก คิดถึงความเจ็บปวดที่แม่ถูกรถชนขาหัก (ปัจจุบันนี้ขาของแม่ยังไม่หาย)

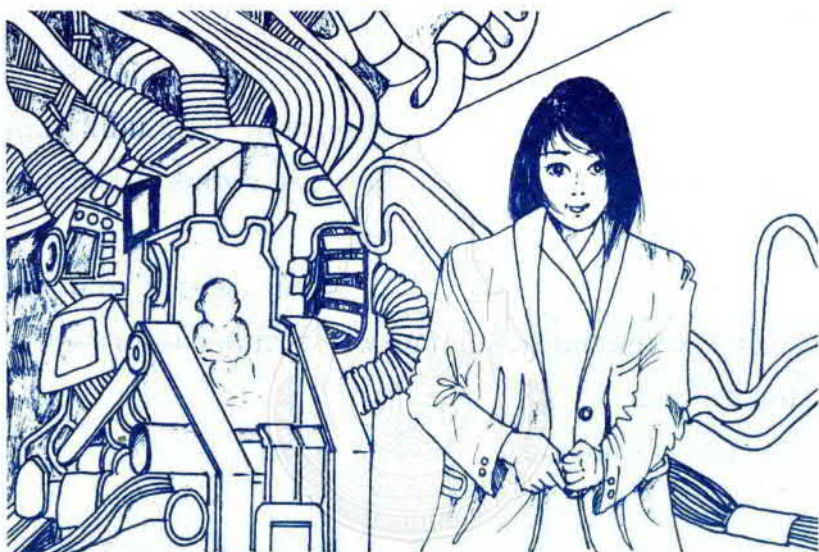
ถ้ากลับบ้านไปข้าพเจ้าจะเป็นฝ่ายจ๋อแม่และจะขอโทษแม่ที่เราเคยทำผิด

จากประสบการณ์ปฏิบัติสมาธิของนักเรียนทั้ง ๒ คน ที่เล่ามานี้ ทำให้เกิดศรัทธาในการที่จะลองฝึกปฏิบัติสมาธิบ้างหรือไม่

แม่คอมพิวเตอร์ที่ห้า

ชัยคุปต์

ไฟฟ้าในห้องโถงใหญ่เปิดสว่างวาบขึ้นมา

คนสี่คนเดินเข้ามา ความเงียบในห้องใหญ่ทำให้เสียงฝีเท้าดังก้องสะท้อน
ไปมาชัดเจน

คนสี่คนเป็นหญิงสามคน เป็นชายหนึ่งคน

หญิงคนหนึ่ง อายุประมาณเกือบหกสิบ ผมออกสีแดง แต่งตัวอยู่ในชุด
เสื้อคลุมยาวสีขาวของนักวิทยาศาสตร์

หญิงคนหนึ่ง อายุประมาณเกือบสามสิบ อยู่ในชุดกระโปรงทันสมัย
สีเหลือง เสื้อเก่าแบบสั้นสีแดง

ชายคนเดียว อายุประมาณสามสิบเศษ ร่างผอม สูง สวมชุดสีเทาทั้งตัว
หญิงอีกคนหนึ่ง เป็นเด็กวัยรุ่น หน้าตาสดใส แต่แฝงแววคนช่างคิด
ผมขาวสลายถึงไหล่ อยู่ในชุดเสื้อคลุมสีขาวเช่นเดียวกับหญิงวัยเกือบหกสิบ

“นี่คือห้องเก็บ ‘แม่คอมพ์’ ตั้งแต่รุ่นแรกถึงรุ่นปัจจุบัน”

หญิงวัยใกล้หกสิบกล่าวกวาดตามองไปรอบห้องโถงใหญ่ คนอื่นๆ
ทุกคนมองตาม

ภายในห้องโถงใหญ่ ที่ผนังห้อง แบ่งเป็นห้องเล็กหกห้อง โผล่ออกมา
เป็นสัดส่วน คล้ายห้องโถว ด้านหน้าเป็นกระจกใส ด้านในเป็นระบบคล้าย
เครื่องจักรขนาดใหญ่ มีถึงใหญ่อยู่ตรงกลาง รอบๆ ถังเต็มไปด้วยท่อใส่คเคี้ยว
งอไปงอมมา และสายไฟระยิบระยับมากมาย

ส่วนประกอบภายในแต่ละห้องดูคล้ายๆกัน แต่แตกต่างกัน ในความ
เป็นระเบียบและชิ้นส่วนที่ปรากฏมีน้อยลง สำหรับห้องติดหมายเลขด้านบน
สูงขึ้นจากหนึ่งถึงหก

“นี่คือแม่คอมพ์ตัวจริงเลยใช่หรือเปล่าครับ?”

ชายวัยสามสิบเศษถามอย่างตื่นเต้น

“ใช่” หญิงวัยใกล้หกสิบตอบ “ยกเว้นห้องสุดท้าย หมายเลขหก ที่เป็น
แบบจำลอง เพราะแม่คอมพ์ตัวจริง เครื่องจริง กำลังทำงานอยู่ในอีกห้องหนึ่ง
ห้องพิเศษที่จะทำหน้าที่ให้กำเนิดลูกของคุณ แทนคุณผู้หญิง”

“ลูกของเราจะ...เอ้อ...ปลอดภัย...สมบูรณ์...และเป็นปกติ...แน่นอนค่ะ”

หญิงสาวถามอย่างให้แน่ใจ และถามต่ออีกว่า

“จะไม่มีมีความผิดพลาดเกิดขึ้นแน่ๆ นะคะ”

หญิงวัยใกล้หกสิบขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แต่ก็กล่าวอย่างมั่นใจว่า

“ไม่มีแน่ค่ะ”

เธอเสียบไปพักหนึ่ง แล้วจึงกล่าวต่อ

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีของคุณ ที่จะเป็นคนที่หนึ่งล้านผู้ให้บริการแม่คอมพ์ของเราและจึงเป็น ‘ลูกค้า’ พิเศษของเรา ที่เราจะบริการให้คุณฟรีทุกอย่าง รวมทั้งการนำคุณเข้ามาชมใน ‘ห้องพิเศษ’ นี้”

หญิงวัยใกล้หกสิบเดินนำทุกคนไปชมห้องต่างๆ จากหมายเลขหนึ่งถึงหมายเลขหก

เด็กสาววัยรุ่นเดินตามหญิงวัยใกล้หกสิบติดๆ แต่ก็หยุดยืนอยู่หน้าห้องหมายเลขห้าพักหนึ่ง ปล่อยให้คนอื่น ๆ เดินไป เริ่มต้นที่ห้องหมายเลขหนึ่ง แล้วจึงเดินตามไปสมทบ

ด้านหน้าของแต่ละห้อง มีตัวอักษรบอกข้อความบางอย่าง

“นี่คือหนึ่งในแม่คอมพ์รุ่นที่หนึ่งของเรา มีทั้งหมดยี่สิบห้าเครื่อง ก่อนข้างหยาบ แต่ก็ปลอดภัยสำหรับเด็ก”

หญิงวัยใกล้หกสิบอธิบาย แล้วก็เดินนำอย่างช้าๆ ไปชมห้องถัดไป

“นี่เป็นแม่คอมพ์รุ่นที่สอง มีทั้งหมดห้าสิบเครื่อง ให้กำเนิดเด็กรวมเกือบสองหมื่นคน”

หญิงวัยใกล้หกสิบเดินนำทุกคน ชมห้องต่างๆ เป็นลำดับ มีเด็กหญิงวัยรุ่นเดินตามอย่างใกล้ชิด

แล้วทุกคนก็มายืนอยู่หน้าห้องหมายเลขห้า

ชายคนเดียวของกลุ่มยืนขมวดคิ้ว อ่านข้อความหน้าห้องอย่างประหลาดใจ และก็สำรวจมองระบบที่ปรากฏอยู่ภายในห้องอย่างประหลาดใจเช่นกัน

“รุ่นที่ห้าดูแปลกๆ นะครับ แล้วก็จริงหรือครับ ที่ให้กำเนิดเด็กเพียงคนเดียว”

สภาพของเครื่องดูจะไม่เรียบร้อย มีส่วนปรากฏเหมือนเป็นรอยไหม้ขึ้นส่วนบางชิ้นดูราว และแตก

หญิงวัยใกล้หกสิบยืนนิ่ง จ้องมองดูสภาพภายในห้องหมายเลขห้า

อย่างครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

เด็กหญิงวัยรุ่นก็ยืนนิ่งเหมือนถูกมนต์สะกดอยู่หน้าห้องหมายเลขห้า

“แม่คอมพ์รุ่นที่ห้า มีอยู่เครื่องเดียวที่คุณกำลังยืนดูอยู่นี้แหละค่ะ”

หญิงในชุดสีขาวกล่าวอย่างพยายามสะกดกันความรู้สึก “และมีเด็กให้กำเนิดโดยแม่คอมพ์รุ่นที่ห้านี้คนเดียวเท่านั้นจริงๆ ”

ชายหนุ่มวัยสามสิบเศษขมวดคิ้ว อ่านข้อความบางอย่างหน้าห้องหมายเลขห้า แล้วก็เดินกลับไปอ่านข้อความหน้าห้องอื่นๆ ทั้งหมด ตั้งแต่หมายเลขหนึ่งถึงหมายเลขสี่ แล้วก็ข้ามไปที่หมายเลขหก

“ดูเหมือนแม่คอมพ์หมายเลขห้าจะเป็นแม่คอมพ์เครื่องเดียวแบบเดียวที่มีความรู้สึก ไซ้ไหมครับ?”

ครูหนึ่ง จึงมีเสียงตอบ

“ไซ้ค่ะ”

“มีอะไรเป็นพิเศษกันแน่เกี่ยวกับแม่คอมพ์หมายเลขห้า มีอะไรเกิดขึ้นกันแน่ครับ”

หญิงวัยใกล้หกสิบพยายามบ่ายเบี่ยง ไม่ยอมตอบตรงๆ แต่ก็บ่ายเบี่ยงไม่พ้น ในที่สุด ก็จำใจต้องกล่าวว่า...

“ค่ะ! มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นจริงๆ กับแม่คอมพ์หมายเลขห้า”

“อะไรครับ?”

“ดิฉันจะเล่าให้ฟัง”

“แม่คอมพ์” หมายเลขหนึ่ง เริ่มต้นทำงาน “ตั้งครรภ์” แทนคุณแม่มนุษย์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒

เวลาผ่านไปห้าปี หลังจากที่มีเด็กเกิดใหม่จาก “แม่คอมพ์” รุ่นหมายเลขหนึ่ง จำนวน ๓๒๑ คน แม่คอมพ์รุ่นหมายเลขสองที่ได้รับการปรับปรุง

ก็เข้าประจำทำงานแทนหมายเลขหนึ่ง

ต่อจากนั้นแม่คอมพิวเตอร์หมายเลขสามและสี่ก็ตามกันมาติดๆ และแล้วก็ถึงแม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้า

“แม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้า เป็นระบบก้าวกระโดดของเราตอนนั้น เพราะแม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้า มีสิ่งหนึ่งที่แม่คอมพิวเตอร์หมายเลขหนึ่งถึงสี่ไม่มี สิ่งนั้นคืออารมณ์” หญิงวัยสูงอายุที่สุดกล่าว

“ตอนนั้น เราภูมิใจในเทคโนโลยีที่ก้าวกระโดดของเรามาก ภูมิใจที่สามารถสร้างคอมพิวเตอร์ ให้มีอารมณ์ขึ้นมาได้”

หญิงในชุดสีขาวหยุดไปพักหนึ่ง รำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อสิบสี่ปีก่อน

“นี่ไง แม่คอมพิวเตอร์รุ่นที่ห้า แม่คอมพิวเตอร์จะทำหน้าที่แม่ได้ดีกว่าแม่คอมพิวเตอร์อื่นๆ ทั้งหมด”

ดร.จารุวรรณ วัยสี่สิบเศษ ผมเริ่มออกสีแดงกล่ำกับคนอื่นๆ อย่างภาคภูมิใจ

“เด็กที่เกิดจากแม่คอมพิวเตอร์จะเป็นเด็กที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เพราะจะได้ความรู้สึกที่รักและห่วงใยจากแม่คอมพิวเตอร์”

“แล้วทำไม จึงมีแม่คอมพิวเตอร์รุ่นที่ห้าเพียงเครื่องเดียวล่ะคะ ทำไมเราจึงไม่สร้างแม่คอมพิวเตอร์รุ่นที่ห้าขึ้นมามากๆ เหมือนรุ่นก่อนๆ ”

นักวิทยาศาสตร์หญิงรุ่นใหม่คนหนึ่งถาม

ดร.จารุวรรณตอบอย่างช้าๆ อย่างใช้ความคิดว่า

“เราเองก็ยังไม่แน่ใจนักว่าแม่คอมพิวเตอร์ที่มีอารมณ์ มีความรู้สึกด้วย จะทำหน้าที่เป็นแม่อุ้มท้องทารกคนใหม่ได้ดีแค่ไหน เราจึงทดลองสร้างเพียงเครื่องเดียวดูก่อน”

แล้วไข่มผสมกับสเปิร์มฟองแรก ก็ถูกป้อนเข้าสู่หลอดเทียมของแม่คอมพิวเตอร์ หมายเลขห้า

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี...อย่างเกินคาด

ไข่ที่ผสมแล้วเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วอย่างสมบูรณ์ เกินไข่ผสมแล้ว
อื่นๆ ที่เคยปรากฏมาก่อน

เวลาผ่านไป ทารกทายาทมนุษย์ในครรภ์แม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้าเจริญ
เติบโตอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งถึงกำหนดคลอด ซึ่งหมายถึงการนำทารกมีอายุ
ในครรภ์แม่คอมพิวเตอร์ครบกำหนดเก้าเดือนออกมาจากครรภ์แม่คอมพิวเตอร์ เพื่อส่งให้
กับแม่ตัวจริงเจ้าของไข่กับสเปิร์ม

ในวันกำหนดทำคลอดแม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้า ดร.จารุวรรณวุ่นอยู่กับ
งานการวิจัยของเธอในห้องวิจัย โดยมีได้ไปดูการทำคลอด เพราะไม่คาดคิดว่า
จะเกิดปัญหาอะไร

แต่แล้วปัญหาก็ก่เกิด ปัญหาที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

เสียงโทรศัพท์ภาพดั่งระรัวเรียก ดร.จารุวรรณในห้องวิจัยของเธอ

เมื่อดร.จารุวรรณรับโทรศัพท์ภาพ เธอก็ต้องประหลาดใจ และตื่นตระหนก
เมื่อได้ยินแต่เสียงดังมาจากเครื่องโทรศัพท์ โดยไม่มีภาพอย่างตื่นเต็นว่า

“ด็อกเตอร์จารุวรรณ มาที่ห้องทำคลอดแม่คอมพิวเตอร์หมายเลขห้าด่วน”

“เกิดอะไรขึ้นที่นั่น”

ดร.จารุวรรณถาม แล้วเธอก็ต้องทำตาโตอย่างไม่อยากเชื่อเมื่อได้ยิน
เสียงตอบว่า

“แม่คอมพิวเตอร์ห้าเป็นบ้าไปแล้ว ตอนนี้นำกำลังอาละวาดใหญ่”

เมื่อดร.จารุวรรณ วิ่งไปถึงห้องแม่คอมพิวเตอร์ห้า ห้องแม่คอมพิวเตอร์ห้าก็ดูเหมือน
จะกลายเป็นสนามรบไปแล้ว

ควั่นในห้องลอยคลุ้ง กลิ่นไหม้ของคอนกรีตไฟฟ้าดูอย่างแรง ไฟกระพริบ
วูบวาบ

“เกิดอะไรขึ้น!”

ดร.จารุวรรณถามผู้ช่วยของเธอ นักวิทยาศาสตร์ชายผมยุ่งเป็นกระเซิงคนหนึ่ง

“มันไม่น่าเชื่อเลยครับ แม่คอมพ์ห้าเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ แกรมอันตรายอย่างยิ่งด้วย พวกเราถูกไฟฟ้าดูดหรือถูกสารเคมีฉีดใส่ เจ็บไปแล้วหลายคน สลบไปอย่างน้อยสี่คน ยังเอาออกมาจากห้องไม่ได้ อาจตายไปแล้วก็ได้”

“ทำไมเอาออกมาไม่ได้?”

“ก็แม่คอมพ์นะซี ไม่ยอมให้ใครโผล่เข้าไปในห้องเลย โครโผล่เข้าไปเป็นโดนไฟดูด หรือโดนพ่นสารเคมีใส่”

“อะไรเกิดขึ้นกับแม่คอมพ์ห้า ทำไมแม่คอมพ์ห้าจึงเป็นบ้าไปอย่างนี้”

ผู้ช่วยดร.จารุวรรณส่ายหน้า บอกว่าไม่ทราบ

ดร.จารุวรรณมองเข้าไปในห้องแม่คอมพ์หมายเลขห้า ผ่านกระจกใสกันห้อง ใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

แล้วเธอก็คิดอะไรบางอย่างออก

“แม่คอมพ์ห้าเกิดความรู้สึกรักลูกหวงลูกขึ้นมาะซี! ไข่แล้ว! แม่คอมพ์ที่มีความรู้สึก!...”

“นั่นแหละค่ะ แม่คอมพ์รุ่นที่ห้า จึงมีเพียงเครื่องเดียว คือเครื่องนี้และแม่คอมพ์รุ่นที่หก รุ่นปัจจุบัน จึงเป็นแม่คอมพ์ที่ไม่มีความรู้สึก ไม่มีอารมณ์”

ดร.จารุวรรณกล่าว

ชายวัยสามสิบเศษยืนมองดูแม่คอมพ์หมายเลขห้าอย่างครุ่นคิดในใจ นึกตะหนิดอยากจะถามอะไรบางอย่าง เพราะนึกเห็นภาพลูกคนเดียวของแม่คอมพ์รุ่นที่ห้า ที่ตอนนี้ถ้ายังอยู่ก็จะมีอายุสิบสี่ปีแล้ว...

อยากจะถามคำถามเช่น “ตอนนี้เด็กคนนี้ยังอยู่หรือเปล่า ถ้าอยู่เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ เป็นปกติหรือเปล่า”

แต่แล้ว เขาก็สลัดศีรษะ เหมือนตัดความอยากรู้อยากเห็นออกไปเสีย
 ดร.จรรุวรรณเดินนำสามี-ภรรยาออกไปจากห้องโถงใหญ่
 เด็กหญิงวัยรุ่น อายุประมาณสิบสี่ปี อยู่รั้งท้าย
 เธอยื่นมือออกไปสัมผัสสวิตช์ไฟที่ผนังห้อง
 ไฟฟ้าในห้องโถงดับไปเป็นแถบๆ ยกเว้นที่หน้าห้องแม่คอมพ์หมายเลข

ห้า

เด็กหญิงวัยสิบสี่ปีเดินไปยืนอยู่หน้าห้องแม่คอมพ์หมายเลขห้าเธอยื่น
 สบงนึ่งดาจ้องมองเข้าไปในห้องที่มีด

ครู่หนึ่ง พลันมีแสงสว่างรางๆ สีแดงเริ่มกะพริบขึ้นมาจากแม่คอมพ์
 หมายเลขห้า

ปากของเด็กหญิงขยับ เอ่ยคำๆ หนึ่งออกมาเบาๆ ว่า

“แม่!”

อาชญากร (น้ำเน่า)

ใครคือตัวการที่ทำให้สภาพแวดล้อมต้องเน่าเสียกับเน่ ?

โดย

นางสาวสุรัตน์วดี ทรัพย์สุวัฒน์

นางสาววิไลรัตน์ กุ่มทัพ

นางสาวจารุกัทร เอื้อโกศลณธ์

นางสาวกมลรัตน์ เอื้อโกศลณธ์

ผมเดินเลียบไปตามทางเดินริมตลิ่งของแม่น้ำสายเก่าที่หล่อเลี้ยงชีวิตผมมาตั้งแต่ผมยังเด็ก วันนี้หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่ผมทะเลาะกับคุณองอาจ เจ้านายของผม ผมรู้สึกอารมณ์เสียอย่างมาก จนไม่อยากที่จะทำอะไรอีกเลย แล้วทันทีที่เลิกงานผมสละภาระทุกอย่างไว้เบื้องหลัง ผมรีบปั่งรถมาที่นี่ เพื่อจะปลดปล่อยความรู้สึกแย่ๆที่มีอยู่ออกไปให้หมด เพราะทุกครั้งตั้งแต่ผมเป็นเด็ก

ไม่ว่าผมจะไม่สบายใจเรื่องอะไร ที่นี่คือที่ที่ผมสามารถระบายทุกสิ่งทุกอย่างจากใจได้หมด และจะกลับบ้านไปพร้อมกับความสบายใจ วันนี้ก็เหมือนกับการหลายๆครั้งในอดีตที่ผ่านมา ผมทрудตัวลงนั่ง ตาจับจ้องอยู่ที่สายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ ผักตบชวาลอยระเรื่อไปกับกระแสน้ำ ผมปล่อยอารมณ์ให้ไหลไปตามกระแสลมที่พัดผ่าน พลันสายตาของผมก็ไปสะดุดอยู่กับเศษถุงพลาสติกกระป๋องเก่าๆ และเศษขยะอีกมากมายที่ลอยอยู่ ผมเพิ่งได้สังเกตในวินาทีนั้นเองว่าแม่น้ำของผม แม่น้ำสายสำคัญที่หล่อเลี้ยงชีวิต เลี้ยงปากเลี้ยงท้องของทุกๆ คนมันเริ่มดำขึ้น ไม่ใสเหมือนเมื่อตอนที่ผมยังเด็ก ปลาสักตัวก็ไม่มีมาว่ายให้ผมเห็น แล้วใจของผมก็หวนนึกไปถึงเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายที่ผ่านมาทันที

ขณะที่ผมกำลังนั่งคำนวณแบบแปลนของถังบำบัดน้ำเสียที่ผมได้รับมอบหมายมาอยู่นั้น คุณองอาจเจ้านายผม หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเขาเป็นเจ้าของบริษัทที่ว่าจ้างผมนั่นเอง เขากำลังเกลี้ยกล่อมผม จะให้ผมสร้างแบบแปลนของการสร้างถังบำบัดน้ำเสียที่ถูกต้องตามมาตรฐานที่รัฐบาลกำหนดมาให้โรงงานต่างๆ ติดตั้ง แต่ในความเป็นจริงเขาต้องการประหยัดงบประมาณในการก่อสร้าง เขาต้องการให้ผมสร้างถังบำบัดน้ำเสียที่ผิดไปจากแบบแปลน เพื่อบังหน้าเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่จะเข้ามาทำการตรวจเช็ค

“คุณคิดคุณะคุณวิสุทธิ์ โรงงานของผมมีอยู่ตั้งหลายแห่ง แล้วผมจะสร้างไปได้อย่างไรไหว เงินทั้งนั้นนะคุณวิสุทธิ์ หาได้ง่ายๆ ชะเมื่อไหร่ แล้วก็ไม่ใช่ที่ผมจะไม่สร้าง แต่แค่ผิดนิดผิดหน่อยจะเป็นอะไรไป แล้วผมก็เข้าไปคุยกับคุณ...มาแล้วด้วย เขากว้างขวางจะตายไป คุณเองก็รู้นี่เรื่องนี้ คุณมีแต่ได้นะผมรับรอง คุณไม่เดือดร้อนแน่นอน” ผมตัวขาไปเลยทีเดียวนะเมื่อได้ยินเขาเอ่ยชื่อนักการเมืองท่านหนึ่ง นี่เขาคงคิดว่าเงินไม่กี่แสนที่เสียให้กับนักการเมืองเหล่านั้นนั้นพุดง่าย ๆ คือเงินสินบนที่ให้เป็นนั้นถึงจะเป็นหลักแสน แต่ก็คงดีกว่าที่จะจ่ายในการก่อสร้างถังบำบัดน้ำเสียในจำนวนเงินหลักล้าน แล้วนี่ประเทศชาติจะอยู่รอด

ได้อย่างไรกัน น้ำเสียที่ทางโรงงานปล่อยลงไปสู่น้ำเจ้าพระยา

แม่น้ำที่เป็นเจ้าชีวิตของคนไทย กำลังจะกลายเป็นแม่น้ำที่มีแต่น้ำเน่า สารเคมีต่างๆ มากมาย ตายล่ะ! แล้วผู้คนที่ใช้น้ำสาขานี้ในชีวิตประจำวันจะอยู่กันเข้าไปได้อย่างไร ในเมื่อในน้ำนั้นมีแต่สารเคมีที่เป็นพิษ จริงอยู่ที่แม่น้ำเจ้าพระยานั้น ไม่ได้มาจากสารเคมี และน้ำเสียที่ทางโรงงานปล่อยลงไปเท่านั้น หากแต่ขยะต่างๆ ก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย รวมทั้งการทิ้งน้ำชำระล้างตามบ้าน แต้นั้นก็ยังไม่นับเท่ากับสารเคมีที่โรงงานปล่อยลงไป และสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ บุคคลที่ชาวบ้านด่าๆ ฝากความหวังไว้กลับมาเป็นเสียเอง เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เห็นแก่เงินที่จะนำเข้ากระเป๋าตัวเองเป็นสำคัญ แล้วอย่างนี้ประเทศชาติจะอยู่รอดได้หรือ?

ไทยช่วยไทย กลับถูกแปรความหมายในทางตรงกันข้ามกับความหมายที่แท้จริง เขากำลังเป็นไทยที่ช่วยไทยปกปิดเรื่องเลวทราม ส่งผลกระทบที่เลวร้ายต่อประเทศชาติของเรา

“คุณองอาจครับ ผมว่าถึงบำบัดน้ำเสียพวกนี้มันก็ไม่ได้ทำให้คุณยากจนลงไปกว่าเดิมมากนักครับ และก็ถือว่าคุณก็เป็นคนดีด้วย คุณสามารถช่วยชาติได้อีกทาง ทำไมล่ะครับ บริษัทอื่นเขาอยากทำอย่างที่คุณว่าก็เป็นเรื่องของพวกเขานี้ครับ คุณไม่เห็นจะต้องไปทำตามเขาเลย บางทีบริษัทอื่นๆ โรงงานอื่นๆ เขาอาจจะทำตามตัวอย่างที่ดีของคุณก็ได้ล่ะครับ และ...”

แต่ก่อนที่ผมจะได้พูดอะไรต่อ เสียงหัวเราะก็ดังแทรกขึ้น ผมไม่รู้หรือว่าเสียงหัวเราะของเขาอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ เขี่ยหยัน ขบขัน หรือสังเวช ในความคิดของผม

“คุณวิสุทธิ์ คุณนะเป็นแค่วิศวกรกินเงินเดือนธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้นนะ ไม่ใช่นักอุดมการณ์บ้าบออะไร”

คราวนี้ผมขัดเข้าง ถึงจะเป็นการเสียมารยาทก็ตามที แต่ผมคิดว่า

สั่งการในฉับพลัน ถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับผมถ้าผมตกลงและไม่ตกลง

เป็นอันว่าบ่ายวันนั้นผมไม่เป็นอันทำงาน ในหัวผมว้าวุ่นสับสน มโนภาพต่าง ๆ ผุดขึ้นมากมาย ชับซ้อนทั้งดี และไม่ดี เหตุการณ์สมมุติต่างๆ เกิดขึ้น ภาพนั้นภาพนี้ ใบหน้าของคุณองอาจโผล่เข้ามาในหัวของผม ผมจะอย่างไรดี ทำไมเรื่องราวเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นกับผมด้วยนะ

ฝนที่ตกลงมาทำให้ผมกลับมาสู่โลกแห่งความจริงอีกครั้งหนึ่ง สายฟ้าที่แลบแปลบปลาบตัดกับฟ้าที่ดำทึบมืดน่ากลัว แสงที่สว่างวาบขึ้นมาในแต่ละครั้งที่ฟ้าแลบมันยิ่งทำให้บรรดาเศษขยะน้อยใหญ่ดูเด่นชัดขึ้น แต่ก็ไม่ได้เด่นชัดไปกว่าภาพทุกภาพ คำพูดทุกคำพูดของเหตุการณ์ในช่วงบ่าย

ในที่สุดผมก็ตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาด ผมจะไม่ทำตามความต้องการของมารสังคม มารของประเทศเป็นอันขาด เป็นไงเป็นกัน ผมคิดว่าถ้าจะเกิดอะไรขึ้นกับผม ก็ยังดีกว่าคนอื่นหลายๆ คนในประเทศจะได้รับความหายนะ ถึงแม้ผมจะรู้ว่าถ้าผมเป็นอะไรไปเขาก็คงไม่ใส่ใจ นักวิศวกรรมยังมีอีกมากมาย ผู้หิวกระหายและหลงใหลในเงินตราเขา พร้อมทั้งจะทรยศผืนแผ่นดินมาตุภูมิมีอีกมากมาย และพร้อมที่จะทำสิ่งหลอกลวงเหล่านั้น แต่ผมก็ภูมิใจที่ผมมิได้ทรยศทรพิตต่อแผ่นดินพ่อแผ่นดินแม่ของผม

วันรุ่งขึ้นขณะที่ผมนั่งทำงานอย่างกระสับกระส่าย เขาก็เข้ามา ผมไม่ชอบสายตาที่เขามองผม เขาทำราวกับว่าเขาเป็นราชสีห์ที่จ้องจะตะครุบหนูอย่างผมได้ตลอดเวลา ผมรู้ เขาคงคิดว่าเขาถือไพ่เหนือกว่า เขาคงคิดว่าผมตกลง แต่เขาคาดผิด

“คิดได้หรือยังละคุณวิสุทธิ์ ขอโทษที่ผมถามคุณตรงๆ ผมไม่ชอบพูดจาอ้อมค้อม” เขาเห็นผมยังเงียบเฉยอยู่ เขาก็พูดพร่ำต่อไปไม่ยอมหยุด เหมือนเขาเห็นผมเป็นลูกค้ำของเขาคคนหนึ่งที่ต้องหว่านล้อมเพื่อให้ได้คำว่า“ตกลง”

เขาพูด ผมก็ฟังอย่างที่ผมฟังมีมารยาทเขาทำกัน แต่ผมรู้สึกว่าเขาเป็นผู้

พูดที่ไม่ได้เรื่อง ยกยอปอปั้นตัวเองได้นำรำคาญที่สุดเท่าที่ผมเคยฟังมา เขากล่าวถึงผลประโยชน์ที่ผมจะได้รับ กล่าวถึงผู้หนุนหลังที่จะทำให้ผมอุ่นใจว่าผมจะไม่เดือดร้อน ที่สำคัญเขายังชมว่าผมฉลาดที่ตกลงร่วมมือกับเขา

หลังจากที่ผมทนฟังคำพูดสกปรกๆของเขามานาน ในที่สุดผมก็ทนฟังไม่ได้อีกต่อไป “คุณคงอาจครับ ผมยังไม่ได้บอกเลยนะครับว่าผมตกลง” ผมเลยบอกเขาอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ผมไม่ตกลงครับ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นตามอารมณ์และความรู้สึกของผม

เขาไม่เปิดโอกาสให้ผมพูดถึงเหตุผลของผม เขาตอบโต้อีกครั้ง ชี้นำกล่าวคำบริภาษผมอย่างรุนแรง น้ำเสียง กริยา ตลอดจนสีหน้าท่าทางกลับตาลปัตรจากเมื่อครู่หน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว เขาพูดอะไรออกมาอีกหลายคำ แต่ผมไม่ได้ใส่ใจนัก เพราะผมยึดถือว่าคนที่กำลังมีโทษะนั้นคือคนที่ขาดสติ และผมไม่ขาดสติตามเขาเป็นอันขาด

“แล้วจะได้เห็นดีกันคุณวิสุทธิ์” ประโยคสุดท้ายที่เขาบอกผมก่อนที่จะเดินออกจากห้องไป

ผมทรุดตัวลงนั่งกับเก้าอี้อย่างอ่อนแรง ผมไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับผม

“ผมไม่ผิด ปล่อยผมนะ ผมถูกปรักปรำ” ผมเขย่าขี้ลุ่กกรงอย่างอ่อนแรง เสียงที่ตะโกนออกไปเบาลงกว่าครั้งแรก

“หุบปากได้แล้ว พูดไปก็เท่านั้นแหละ เล่นกับใครไม่เล่นดันไปเล่นกับคนดังอย่าง...” ประโยคสุดท้ายที่นายตำรวจนายนั้นเอ่ยออกมาเบาลงเหมือนจะกระซิบกับตัวเอง

ผมนั่งฟังผนังอย่างหมดอาลัยตายอยาก ไม่นึกถึงอะไรอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นอนาคตในวันข้างหน้า และไม่กล้าแม้แต่จะนึกถึงสภาพของตัวเองทั้งที่เตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์ต่างๆ มาแล้วหลายวัน แต่ผมไม่คิดเลยว่าเขา

จะใช้วิธีสกปรกอย่างนี้ ไล่ความผม ยัดเยียดข้อหาจ้อโกงเงินบริษัท

ประโยคสองสามประโยคที่ผมเพียรบอกเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของผม แต่นอกจากจะไม่มีใครเชื่อแล้ว ผมยังถูกข่มเยาะเอาอีก เพียงเพราะว่าเจ้าทุกข์ มีผู้หนุนหลังเป็นนักการเมืองชื่อดัง ดังนั้นสิ่งที่ผมสามารถทำได้ตอนนี้คือ ทำใจ เพราะประชาชนอย่างผมไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องอะไรได้ แม้ว่าผมจะไม่ผิดเลยก็ตาม

“มีคนมาเยี่ยม” เจ้าหน้าที่ตำรวจคนเก่าเดินเข้ามาบอกผม

“เป็นยังไงบ้างคุณวิสุทธิ ว่าแต่จะเปลี่ยนใจตอนนี้ก็ยังทันนะ” คุณองอาจ นั้นเองที่มาเยี่ยมผม ไม่ใช่สิ เขาไม่ได้มาเยี่ยม เขามาเกลี้ยกล่อมผมต่างหาก

“ผมไม่เปลี่ยนใจหรอก ผมไม่ยอมเป็นเครื่องมือของคุณในการทำลาย ประเทศชาติ ทำลายแม่น้ำสายสำคัญ ทำลายสุขภาพประชาชน คุณรู้อะไรไหม สารเคมีจากโรงงานที่คุณปล่อยลงไป มันจะไปสะสมกันอยู่ในน้ำ สิ่งมีชีวิตในน้ำ จะตาย น้ำจะเน่า แล้วนักท่องเที่ยวยุคไหนจะอยากมาท่องเที่ยวในประเทศของเรา ประชาชนจะเอาน้ำที่ไหนใช้ ในเมื่อน้ำมีอันตรายออกอย่างนั้น สิ่งแวดล้อมจะเสีย

ความเป็นนิเวศ เสียสมดุล แต่เอาเถอะผมไม่โทษคุณคนเดียวหรอก ถึงแม้คุณจะเป็นตัวการทำลายสิ่งแวดล้อมก็ตาม เพราะขนาดคนที่ประชาชนไว้วางใจยังทรยศกับคำพูดของตัวเองและไม่ใส่ใจความเป็นอยู่ของประชาชน ผมว่าคุณคงเห็นภาพสิ่งแวดล้อมของเราในอนาคตแล้วนะ ตราบใดที่คนอย่างพวกคุณไม่หมดไป ผมว่าสิ่งแวดล้อมของเราพัฒนาอย่างไรก็ไม่ดีขึ้น ทำไมคุณไม่ช่วยแล้วยังต้องทำลายอีก คนที่เขาช่วยกันรักษาสีเขียวของคุณก็ว่าเขาโง่ ผมว่าที่โง่ๆคุณเองต่างหาก เห็นแก่ตัว คุณรู้ไว้เถอะ ชีวิตคุณไม่ยืนยาวแน่ ถ้าสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ชีวิตคุณก็อยู่ไม่ยืนต่อให้คุณมีเงินมากมายมหาศาล ถ้าคุณไม่รักษาสีเขียวของคุณตอนนี้ รอนมันแล้วร้ายลง เงินคุณก็แค่กระดาษเท่านั้นแหละ คุณไปเลือกเอาทีละตัวกัน” ผมหยุดตะโกนหายใจอย่างเหนื่อยหอบ ผมรู้ที่ผมพูดไปมันไม่เกิดประโยชน์อะไรหรอก เพราะคุณอาจจะเขินกลับไปตั้งแต่ที่ผมเริ่มว่าเขาแล้ว

“จิตสำนึกเพื่อส่วนร่วม”

เรื่องสั้นประกอบภาพ รางวัลชนะเลิศเขตการศึกษา ๑ โครงการส่งเสริมการใช้ภาษาไทย เพื่อสร้างสรรค์สังคมไทย หน่วยงานนิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ร่วมกับ บริษัท จี.พี. เซเว่นอีเลฟเว่น จำกัด

สาเหตุที่งูเหลือมไม่มีพิษ

จันทร์ภาบ ทานะมัย

มีเรื่องเล่าขาน

งูเหลือมสัตว์ป่า

ได้รับยกย่อง

เลือกให้เป็นใหญ่

บรรดาหมู่สัตว์

ต่างถือเชิงแซ่

บางพวกพูดว่า

กัดแล้วถึงตาย

บ้างก็แย้งว่า

เร็วกะทันหัน

ต่างฝ่ายถกเถียง

กระด่ายแสนเบื้อ

จึงขออาสา

แล้วจึงชวนกัน

มีเสือสิงห์ช้าง

สัตว์น้ำทั้งหลาย

สัตว์ปีกอีกแมลง

อันตัวฉันนี้

ได้ครบจำนวน

แต่โบราณมา

นั้นมีพิษร้าย

พองสัตว์ทั้งหลาย

ปกครองดูแล

สารพัดพ่อแม่

เรื่องของเจ้านาย

นายข้าพิษร้าย

แก้ไขไม่ทัน

อะไรปานนั้น

ตัวฉันไม่เชื่อ

เสียงยังคลุ้มเครือ

ที่ถกเถียงกัน

แก้ปัญหานั้น

ไปหาเจ้านาย

หมีกวางวัวควาย

สัตว์ใหญ่มากมี

ต่างแข่งพาตี

หมายไว้จะไป

ชวนกันผันผาย

ไปยังเจ้านาย
กระด่ายผู้นำ
ขอท่านเจ้าขา
งูเหลือมนั่งฟัง
จึงตอบว่าสุ
แต่มาตริกครอง
กับพวกเราไซร้
อยู่มาวันหนึ่ง

ฝนตกพรำพรำ
เห็นหญิงมีครรภ์
ขุดปูข้างป่า
ปูที่ขุดได้
ในพกผ้าจีน
ค่อยค่อยลูกลูขึ้น
ทันใดนั้นมี
พินันซึมช่าน
ทนพิษไม่ไหว
งูเหลือมดีใจ
พิษเรานั้นคง
เลื้อบแลที่ร่าง
ส่วนท้องถิ่นหรือ
ที่เป็นเช่นนี้
กำลังปีนป่าย
งูเห็นเช่นนั้น

แจ้งประสงค์ที่มา
กำลังเจรจา
ลองฤทธิ์ให้ดู
ซึ่งใจตนอยู่
ได้คู่ดั่งใจ
จะลองกับใคร
จะไม่เป็นกรรม
ถึงเวลาใกล้ค่ำ
เลื้อยไปริมป่า
เชอนั้นเดินมา
เพื่อจะแกงกิน
นับไว้ทั้งสิ้น
สิบตัวพอดี
กลับคืนถิ่นที่
งูกัดที่ไหล่
วิ่งผ่านหัวใจ
ขาดใจล้มลง
ได้สมประสงค์
สมคำรำลือ
เห็นนางนอนท้อ
เหมือนยังหายใจ
ปูที่พกไว้
หาทางออกมา
ไม่ทันพิจารณา

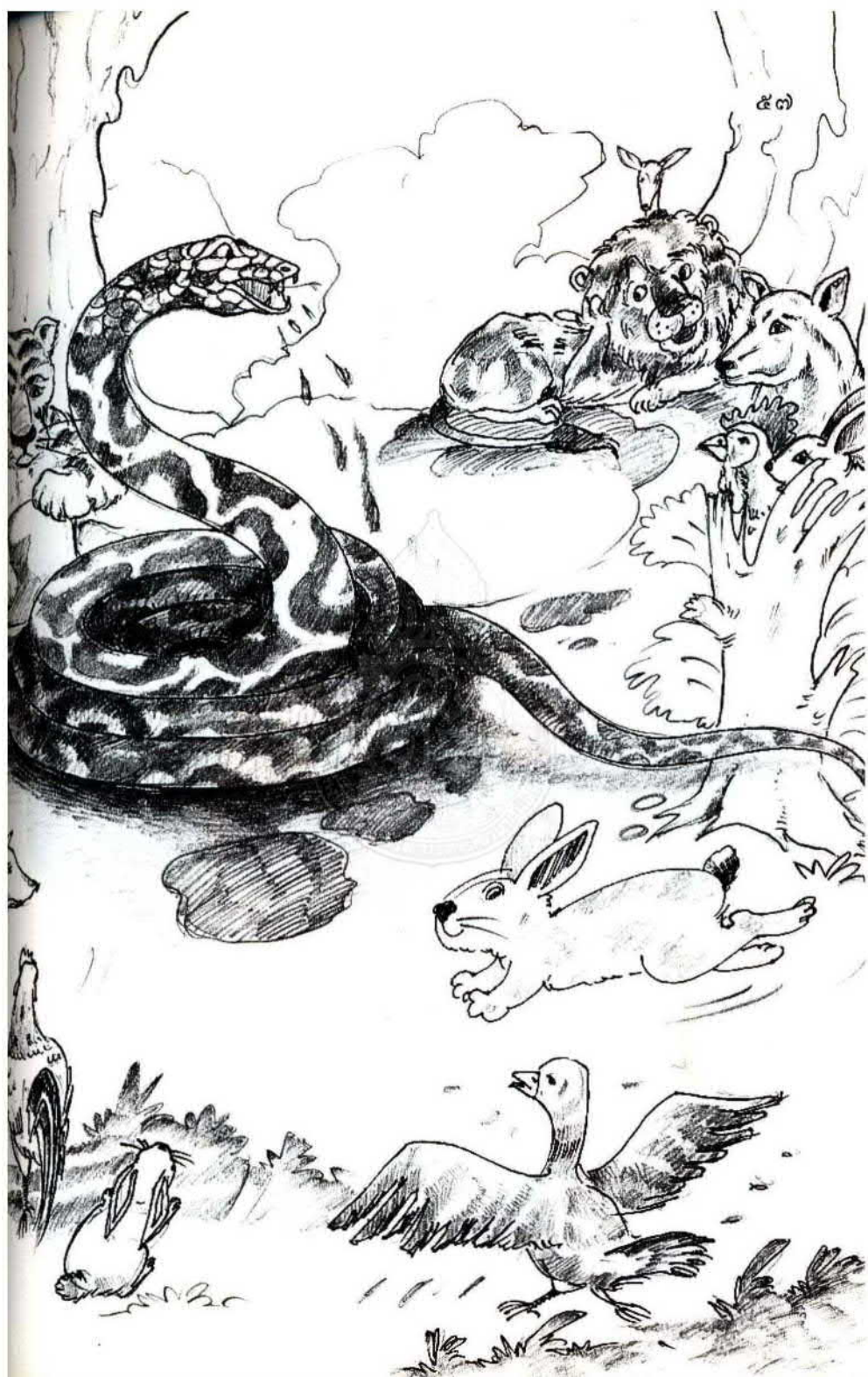
ใจให้คิดว่า
รีบกลับเข้าป่า
จะเอาไว้อย่างไร
พอถึงที่อยู่
ไม่เอาสักนิด

ฝ่ายสัตว์ทั้งหลาย

รีบวิ่งลงลาน
บางพวกคุดไว้
บางพวกไขขวิด
บางพวกนั่งยอง
ให้พิษติดเอา
บ้างก็ใช้ฟัน
ให้พิษเคลือบไว้
บางหมู่ยืนอยู่
มือเท้าเหวี่ยง
บางพวกมาช้า
อ่อนเพลียเพราะหิว
กระต่ายตัวเก่ง
ไม่เชื่อเรื่องฤทธิ์
ผองสัตว์ทั้งหลาย
ตามกำลังมี
ตั้งแต่นั้นมา
งูเหลือมลูกหลาน

คนยังไม่ตาย
ทำทางเสียใจ
มันไม่มีฤทธิ์
กูต้องคายพิษ
ให้หนักกบาล
ได้ข่าวไม่นาน
เพื่อมาเอาพิษ
ในท้องมิดชิด
ให้ติดปลายเขา
มองดูเขเข้า
เฉพาะเหล็กใน
จุ่มมันลงไป
ในซี่ของฟัน
ดูเขาแย่งกัน
จนเอวคอดกั้ว
ทำทำหนำนี้
ไม่ทันได้พิษ
ตัวเองไม่คิด
พิษจึงไม่มี
ได้พิษเต็มที่
มากน้อยต่างกัน
ในป่าแห่งนั้น
ไม่มีพิษเอช

แตงโมผู้อารี

เรื่องและภาพโดย

เด็กชายกนต์ธร เตโชพาร

จัดพิมพ์โดย

มูลนิธิยุวพัฒน์

จากรายได้หลังค่าใช้จ่ายของการจำหน่ายบัตรอวยพรปีใหม่ซึ่งจัดพิมพ์จากภาพที่ได้รับ
รางวัลของการประกวดศิลปกรรมยุวพัฒน์ครั้งที่ ๒ ประจำปี ๒๕๓๘

เมื่อฟังเรื่องทั้งหมดแล้ว คุณพ่อก็กอดนางโม แล้วพูดว่า
 “พ่อกับแม่ตั้งใจที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น และมีใจคิดช่วยเพื่อนานที่
 ได้กีดกันออกจากกันนะ เราใจเมตตาทางไหนแล้ว
 ต้องรู้จักให้อภัย มีความ กตัญญู
 และ พยายามให้อภัยด้วย”

เล่นที่ตึกของป๊อปปี้

หลายวันผ่านไป ป๊อปปี้พักอยู่
 ที่บ้านนางโม พ่อแม่และนางโม
 ช่วยกันดูแลจัดหาอาหาร และเป็นเพื่อน

แต่ไม้เลื้อยป่องป่องเล่นกัน
อย่างสนุกสนาน ทำให้ป่องป่อง
ค่อยหายคิดถึงบ้าน

วันหนึ่ง ขณะเดินเล่นในส่วนดอกไม้หลังบ้าน ป่องป่องและแต่ไม้เลื้อยได้ขึ้นเตียง
ร้อยให้ดังมาจากนอกรั้ว ป่องป่องตื่นเต้นและดีใจมาก เพราะเขาทำได้ว่า ได้บอกร้องให้
นั่นเป็นเสียงของแม่ ที่
กำลังตามมาหาเขานั่นเอง

“ฉันหวังว่าแดงโม และ ป๋องแป๋งจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป” แม่ของป๋องแป๋งพูด และชวนแดงโมให้ไปเที่ยวที่สวนตุ๊กตารั้วนี้ พร้อมกับให้วิทยุแก่แดงโมเพื่อใช้คุยติดต่อกับป๋องแป๋งได้เมื่อต้องการ

ในคืนนั้น
ทุกคนพากันไปส่งป๋องแป๋งและแม่กลับสวนตุ๊กตารั้ว
แดงโมและ ป๋องแป๋ง โบกมืออำลาด้วยความซาบซึ้ง
จนยานนั้นกลับออกไป

เรื่อง... แดงโมผู้อารี

ชื่อ-นามสกุล... เด็กชายกนกัธร เตโชพาร

ระดับการศึกษา... ประถมศึกษาปีที่ ๓

สถานศึกษา... โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

วัน เดือน ปี เกิด... ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๙

ที่อยู่... ๗/๑ ศาลาแดง ซอย ๑

ตำบลสีลม อำเภอบางรัก

กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

เจเอแอลเหินฟ้า

พาคุณสู่ประเทศญี่ปุ่นทุกวัน

JAL สายการบินแจแปนแอร์ไลน์

อย่าปล่อยให้ ช่วงเวลา ที่สำคัญที่สุดของคุณ ผ่านเลยไป

เรามีโครงการที่จะสร้างอนาคตที่สดใส ให้แก่เด็กๆ ทุกคน

สถาบันพัฒนาเด็กไทย-โฟรเบล

รู้มันขึ้นเป็น
โลกช่วงแปด
ๆได้บางของ
เมื่อไทย

ปีทองเกียไทย
เหมือนทุกที่
กันบ้าง ๒๕๔๑

เลขได้มาเป็น
สัญลักษณ์ไป
ปีทองเกียไทย
2541-2542

ภาคภูมิใจ
ในทีม
เป็นไทย

มันไทยไม่ตรี

รักวัฒนธรรมไทย

เป็นนักทองเกียที่ดี

“ธ ทรงเป็นยิ่งกว่ามหาชนก”

พอมาน พงษ์ไพบูลย์

มีน ที่รักและคิดถึง

ฉันส่งหนังสือ เรื่อง “พระมหาชนก” ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ มาให้เธอ ๑ เล่ม เพื่อเธอ จะได้อ่านพระราชนิพนธ์ที่มีคุณค่าและคงหาอ่านไม่ได้ตามร้านหนังสือใน ประเทศฝรั่งเศส อ่านแล้วเขียนจดหมายบอกฉันด้วยว่า เธอรู้สึกประทับใจ อย่างไบบ้าง สำหรับฉันแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเป็น “เจ้าแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่” (Le Grand Roi) และพระองค์ “ทรงเป็นยิ่งกว่า มหาชนก” จริงๆ (ฉันยังพอจำภาษาฝรั่งเศสได้บ้างนะจะบอกให้)

เรื่อง พระมหาชนกนี้ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงค้นคว้า จากเรื่อง พระมหาชนกในพระไตรปิฎก (พระสูตรต้นตปิฎก ขุททกนิกายชาดก เล่มที่ ๔ ภาคที่ ๒) และทรงแปลเป็นภาษาอังกฤษตรงจากพระมหาชนกชาดก ตั้งแต่ต้นเรื่อง โดยทรงดัดแปลงเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น พระมหาชนก บำเพ็ญวิริยบารมีที่ไม่หวังผลตอบแทนใดๆ จนกระทั่งได้ทรงครองราชสมบัติ และนำความเจริญมั่งคั่งแก่กรุงมิถิลาด้วยพระปรีชาสามารถ...” (ความนี้คัดจาก พระราชปรารภ ในหนังสือพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก)

เธอไม่ต้องกลัวว่า หนังสือ “พระมหาชนก” จะอ่านยากนะจ๊ะ เพราะ องค์ผู้ประพันธ์ทรงใช้ภาษาที่เรียบง่าย ชัดเจน อ่านได้ความตามพระราชประสงค์ และอ่านแล้วจะเกิดมโนภาพตามเนื้อเรื่อง ประกอบกับมีภาพจากฝีมือของศิลปิน ชื่นนำภายในเล่ม ทำให้เป็นหนังสือที่สวยงามน่าอ่านหรือเธอจะแนะนำให้เพื่อน ชาวต่างชาติของเธออ่านก็ได้ เพราะทรงใช้ภาษาอังกฤษและภาษาเทวนาครี ประกอบด้วย

ที่ฉันบอกเธอว่า ทรงเป็นเจ้าแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่ และทรงเป็นยิ่งกว่า มหาชกนนั้น เพราะตั้งแต่ฉันเป็นเด็กจนกระทั่งบัดนี้ ฉันได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จ อ่านข่าวพระราชกรณียกิจ ดูภาพทั้งจากภาพยนตร์และโทรทัศน์ ฉันไม่เคยเห็น พระองค์ทรงว่างเว้นจากพระราชกรณียกิจต่างๆ เลย ปีแล้วปีเล่าที่ทรงงานหนัก และทรงตรากตรำพระวรกาย ไม่ว่าราษฎรจะอยู่ใกล้ไกลเพียงใด ก็มิได้ไกลเกิน

สายพระเนตรของพระองค์ที่จะทรงทอดไปถึง เพื่อทรงดูแลแก้ปัญหา ยามใดที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะวิกฤติ ก็ะทรงคลี่คลายได้ด้วยพระปรีชาและด้วยความที่ทรงมีพระเมตตาต่อมวลพสกนิกรของพระองค์อย่างแท้จริง

พระมหากษัตริย์ที่มีความเพียร ทรงว่ายนํ้าอยู่เป็นเวลา ๗ วัน เมื่อเธออ่านเรื่องไปจนจบ เธอจะได้รับรู้ถึงความฉลาด ความสุขุม ความกล้าหาญ ความซื่อตรงและความมั่นคงในสัจจะ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งของผู้นำ และจากคุณสมบัติดังกล่าวนี้เอง แม้เทพยดาที่ยังสรรเสริญ ดังนั้นเมื่อพระมหากษัตริย์ว่ายนํ้าอยู่ถึง ๗ วัน โดยมีข้อยกเว้น แม้ไม่เห็นผัγγก็ยังไม่ละความเพียร นางมณีเมขลา นางฟ้าที่ดูเล่นนํ้าและมหาสมุทร จึงลงมาช่วยพระมหากษัตริย์ระหว่างที่ช่วยเหลือมีคำถาม-ตอบเกี่ยวกับธรรมะหลายประเด็นที่น่าสนใจ ฉันจะไม่เล่าให้เธอฟังทั้งหมดหรอกนะจ๊ะ เดี่ยวจะไม่สนุก อ้อ..แต่ถ้าจะแถมเรื่องให้เธอเสียดายเล่นอีกนิดหนึ่งนะ คือ เรื่องพระมหากษัตริย์ นี้อะละจะ... ที่กรมศิลปากรนำไปแสดงละคร โดยอาจารย์เสรี หวังในธรรมและคณะ โอ้โฮ! เธอจำ ไม่น่าเชื่อเลยว่า คนดูแน่นจนต้องเสริมเก้าอี้กันทุกรอบ เธออยู่ถึงฝรั่งเศส ก้ออดดู...ตามระเบียบ!

มันจะ...เธอเคยนึกบ้างไหมว่า ทั้งเธอและฉันโชคดีเพียงใดที่ได้เกิดบนแผ่นดินไทย จากประวัติศาสตร์อันยาวนานของประเทศ พระมหากษัตริย์และบรรพบุรุษของเรา ได้ดูแลรักษาแผ่นดินไว้ให้ลูกหลานจนถึงวันนี้ พระมหากษัตริย์อาจเป็นชาดกที่เล่าขานกันต่อมา ด้วยความศรัทธาเชื่อมั่นในวิริยบารมี ที่เราควรดำเนินรอยตาม แล้ว “พระมหากษัตริย์” ผู้ทรงปกเกล้าของชาวไทยในปัจจุบันนี้เล่า ๕๐ ปีที่ทรง “ครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” อย่างแท้จริง เรายังควรถวายความจงรักภักดี ประพฤติตน ดำรงตนโดย

GREEN TIP INSURANCE
ทิพย์ประกันภัย ห่วงใยทุกชีวิตในสังคม

ธรรมเพื่อสนองคุณแผ่นดินเกิดตามรอยยุคลบาทที่ทรงทอดนำทางไว้แล้ว

มิน เพื่อนที่รักยิ่งของฉัน... ฉันหวังว่าเมื่อเธออ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว เธอจะมีความเพียร รับผิดชอบให้จบ นำความรู้ความสามารถของเธอกลับมาทำงานให้เมืองไทยของเรา ถึงแม้บ้านเราจะยากจนไปสักนิด ลำบากไปสักหน่อย แต่เราก็จะอยู่กันด้วยความรัก ความเข้าใจ ให้อภัยและเสียสละคนละเล็กคนละน้อยตามกำลังของเรา เราขอมอบอุ่นและอยู่เป็นสุขมากกว่าอยู่ในบ้านของคนอื่น จริงไหมจ๊ะ

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เรามี “พระมหาชนก” ที่ทรงเปรียบเสมือน “ดวงแก้วส่องประกายฉายความรัก” ไปทั่วทั้งแผ่นดินไทยของเรา

รัก+คิดถึงและรอให้เธอกลับบ้านเร็วๆ

“แมวเหมียว” (เพื่อนเธอไง!)

ศิลปิน : ประหยัด พงษ์ดำ

(อมรินทร์ พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง - เอื้อเฟื้อภาพประกอบ)

เทียวแดนไดโนเสาร์

สมัย สุทธิธรรม

“บุญชัย เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่อยู่ในเศษเสี้ยวแห่งกาลเวลาของโลกเท่านั้น จะมีใครทราบไหมว่า ในโลกแห่งความพิสดาร ที่มนุษย์กำลังครอบครองอยู่นี้ มันเกิดขึ้นมานานเท่าใดและเคยมีใครเป็นผู้ครอบครองมาก่อน....”

คำถามเช่นนี้ เด็กๆ หลายคนอาจจะนึกหาคำตอบอยู่ในใจ และหลายคนอาจจะสั่นหัว เอาละ! ไม่เป็นไร ผมจะพาเพื่อนๆ ไปหาคำตอบ และเรื่องราวเหล่านี้ที่ภูเก้าหิน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่นั่นเราจะเห็นธรรมชาติ

และไรนา มีถนนลาดยางสายเล็กๆ ทอดยาวผ่านเข้าไปสู่อำเภอและที่ภูเขา
ลูกหนึ่งซึ่งมีลักษณะเหมือนกองข้าวเปลือก ที่ชาวนานวดแล้ว แต่ยังไม่ทันจะ
ชนกลับไปสู่ทุ่งฉาง เขาเรียกว่า “กุ่มข้าว” หรือกองข้าว ด้วยเหตุที่ภูเขาลูกนี้มี
ลักษณะเช่นนั้น คนท้องถิ่นจึงเรียกว่า “ภูกุ่มข้าว”

ที่นั่นเราได้พบกับนักธรณีวิทยา ซึ่งกำลังขุดค้นและสำรวจซากกระดูก
สัตว์โบราณที่กลายเป็นหิน ที่เขาเรียกว่า ฟอสซิล หรือซากดึกดำบรรพ์ บนเชิงเขา
บริเวณวัดสักกะวัน

“ไม่เห็นมีอะไรเลย” เพื่อนที่ยืนอยู่ข้างหลังผมพูดขึ้นเบาๆ ขณะที่
คุณครูพาไปขึ้นเป็นกลุ่มคู่มือใหญ่ ๓-๔ คน กำลังนั่งเอาแปรงบรรจุปิดเศษดินและ
แท่งหินสีแดงอยู่ในหลุม ชายที่ใส่กางเกงยีนส์ เสื้อสีฟ้าแขนยาวพับขึ้นมาถึง
ข้อศอก ขยับแว่นตา เงยหน้าหันมามองพวกเราซึ่งยืนอยู่เป็นกลุ่มเกือบสิบคน

“ว่าไงนะน้อง” เขาวางแปรงและลูกชิ้นปิดฝุ่นสีแดงที่เปื้อนเสื้อ ก่อน
เดินเข้ามาหาพวกเรา

“พบอะไรบ้างครับ” ผมยื่นหน้าออกไปถาม

“พบซี...นั่นไง กระดูกไดโนเสาร์” เขาชี้ไปที่ก้อนหินเป็นแท่งๆ ซึ่งมี
ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนั่งปิดเศษหินและดินออกอย่างบรรจง

“สวัสดีครับ” คุณครูสมชายยกมือไหว้เขาและพวกเด็กๆ ทุกคนก็ทำ
ตาม “ผมพาเด็กๆ มาจากกรุงเทพฯ เพื่อมาทัศนศึกษา และดูการขุดค้นแหล่ง
ไดโนเสาร์เมืองไทย ครับ” คุณครูสมชายแนะนำ

“อ้อ...ยินดีครับ” เขายิ้มและหันมาทางเด็ก ๆ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยเสียง
ที่ค่อนข้างดัง

“ขอต้อนรับน้องๆ เข้าสู่ดินแดนโลกล้านปีได้เลย เอ้านั่งลงก่อน....
เดี๋ยวจะอธิบายให้ฟัง” เด็กๆ ทุกคนปฏิบัติตามเขาอย่างว่าง่าย ด้วยท่าทาง
ลึกลับดีใจ “ผมเป็นนักธรณีวิทยา....ได้รับมอบหมายให้มาสืบค้นและขุดค้น

ซากดึกดำบรรพ์ ซึ่งเรียกว่า โบราณชีววิทยา ที่วัดสักกะวัน กับเพื่อนร่วมงานอีก ๖-๗ คน ขณะนี้ได้พบซากดึกดำบรรพ์ที่เชื่อว่าเป็นไดโนเสาร์ฝังอยู่ในชั้น หินทรายสีแดง ประมาณร้อยชิ้น ทุกชิ้นยังอยู่ในสภาพดี นับเป็นแหล่งฟอสซิล ไดโนเสาร์ที่ใหญ่ที่สุดและสมบูรณ์ที่สุดในประเทศไทยขณะนี้”

“มันเป็นมายังไงครับ...จึงมีซากไดโนเสาร์เกิดขึ้นในประเทศไทยเรา” คุณครูสมชายถามแทนพวกเรา ซึ่งตรงกับที่ผมกำลังคิดอยู่พอดี.

“ก็อย่งี้ครับ...คือเราจะต้องเริ่มเข้าใจจากโลกของเราก่อนนะ โลกเรานี้มีกำเนิดขึ้นมาเมื่อประมาณ ๔,๖๐๐ ล้านปีมาแล้ว โดยนักธรณีวิทยา ได้ทำการศึกษาจากอายุของชั้นหิน และเปรียบเทียบจากซากดึกดำบรรพ์ที่พบ ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ แล้วประมาณเอาไว้ว่าโลกถือกำเนิดขึ้นมาเมื่อราว ๔,๖๐๐ ล้านปีมาแล้ว ในตอนแรกไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่เลย เพราะมีความร้อนมาก ต่อมาเมื่อเปลือกโลกเริ่มเย็นลงก็มีสิ่งมีชีวิตจำพวกเซลล์เดียว ปรากฏขึ้นในน้ำ เป็นครั้งแรกคือประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านปีมาแล้ว

และเมื่อประมาณ ๖๐๐ ล้านปีที่ผ่านมาก็เกิดสิ่งมีชีวิตจำพวกพืช และสัตว์ที่มีกระดูกสันหลังขึ้นโดยอาศัยอยู่ในน้ำก่อน แล้วค่อยๆวิวัฒนาการ ขึ้นมาเป็นสัตว์สะเทินบก สะเทินน้ำ คืออยู่ในน้ำก็ได้ อยู่บนบกก็ได้

ส่วนพวกไดโนเสาร์ที่เราพบฟอสซิล หรือซากดึกดำบรรพ์เหล่านี้ เพิ่งจะถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกเมื่อประมาณ ๒๒๕ ถึง ๒๓๐ ล้านปีที่ผ่านมานี้ เท่านั้น และเป็นช่วงที่สัตว์เลื้อยคลานเหล่านี้สืบเผ่าพันธุ์ มีชีวิตครองโลกอยู่นานถึง ๑๖๐ ล้านปี และเพิ่งจะสูญพันธุ์ไปเมื่อ ๖๕ ล้านปีที่ผ่านมานี้เอง หรือ ก่อนที่มนุษย์จะเกิดขึ้นมา”

“หมายความว่าไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปแล้ว ๖๕ ล้านปี มนุษย์ยังเกิดขึ้นยังงั้นหรือครับ” คุณครูสมชายถามขัดจังหวะขึ้น

“ใช่ครับ” เขาตอบ แล้วอธิบายต่อ

“มนุษย์เราเพิ่งจะอุบัติขึ้นมาบนโลกครั้งแรก เมื่อราวหนึ่งแสนปีมานี้เอง ยังไม่ถึงล้านปีเลย ขณะที่ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปก่อนหน้านี้แล้ว ๖๕ ล้านปี เพราะฉะนั้น ไดโนเสาร์กับมนุษย์จึงไม่เคยรู้จักกันหรือได้ต่อสู้กันเหมือนอย่างในหนังเลย

เช่น มนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่บ้านเชียง อุดรธานี ก็มีอายุเกิดขึ้นราว ๔๐๐๐ ถึง ๖๐๐๐ ปีเท่านั้น

ทีนี้เรากลับมาพูดถึงไดโนเสาร์ต่อ ไดโนเสาร์เป็นสัตว์ประเภทเลื้อยคลาน ถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกเมื่อ ๒๒๕-๒๓๐ ล้านปีที่ผ่านมา ซึ่งขณะนั้นโลกยังเป็นแผ่นดินเดียวติดต่อกัน คือไม่มีทวีปเหมือนอย่างทุกวันนี้ สัตว์เหล่านี้จึงกระจายแพร่หลายอยู่ทั่วโลก ตลอดเวลาอันยาวนานถึง ๑๖๐ ล้านปี ดังนั้น ไดโนเสาร์จึงมีอยู่บนแผ่นดินไทยตรงนี้ เมื่อร้อยล้านปีมาแล้ว นักธรณีวิทยาอธิบายให้พวกเราฟังด้วยท่าทางอันน่าตื่นเต้น

“แล้วทำไมมนุษย์เราจึงรู้จักชื่อของมันล่ะครับ” ผมถามแทรกขึ้น

“เป็นคำถามที่ดีมาก” เขากล่าวชมเชยผมและขยับแว่นตา เล่าต่อไป

“คือยังงี้ ในระหว่างปีพุทธศักราช ๒๓๖๓-๒๓๗๓ ศาสตราจารย์ ริชาร์ด โอเวน นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษได้ค้นพบซากดึกดำบรรพ์หรือฟอสซิลของสัตว์ขนาดใหญ่และเห็นลักษณะเป็นโครงกระดูกใหญ่โตน่ากลัว จึงได้ตั้งชื่อซากดึกดำบรรพ์ว่าไดโนเสาร์ ซึ่งเป็นภาษากรีก คำว่า ไดโน (DEINOS) แปลว่า น่ากลัวมาก ส่วนเสาร์ (SAUROS) หมายถึงสัตว์เลื้อยคลาน ดังนั้น ไดโนเสาร์ก็คือสัตว์เลื้อยคลานที่น่ากลัวมากนั่นเอง

ความจริง ไดโนเสาร์บนโลกมีอยู่มากมายหลายชนิด มีตั้งแต่ตัวเล็กเท่าไก่ ไปจนถึงรูปร่างขนาดใหญ่ ซึ่งสามารถจำแนกได้ในขณะนี้ประมาณ ๓๔๐ ชนิด ทั้งประเภทกินพืชและกินสัตว์ ไดโนเสาร์มีชีวิตอยู่บนโลกในยุคไทรแอสสิก ยุคจูแรสสิก และยุคครีเทเชียส ทั้งสามยุคนี้อยู่ในมหายุคมีโซโซอิก (คือ

เมื่อ ๒๓๐-๖๕ ล้านปีมาแล้ว) “และสูญพันธุ์ไปได้ ๖๕ ล้านปีที่ผ่านมา”

“ทำไมไดโนเสาร์มันจึงสูญพันธุ์ล่ะครับ” เพื่อนผมลุกขึ้นถามด้วยความสนใจ

“การสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นไว้เป็นสองทฤษฎีว่า สูญพันธุ์เพราะกรณีที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยมีอุกกาบาตขนาดใหญ่วิ่งเข้าชนโลก ส่งผลทำให้พืชและสัตว์ตายลงไป ทฤษฎีที่สองอาจจะเกิดการเคลื่อนตัวของเปลือกโลก ทำให้สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ จนไดโนเสาร์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

เมื่อหมดยุคครีเทเชียส ซึ่งเป็นยุคสุดท้ายของไดโนเสาร์แล้ว ซากดึกดำบรรพ์ หรือฟอสซิลเหล่านี้ก็ถูกกระบวนการของธรรมชาติเก็บรักษาไว้นับล้านๆ ปี จนกลายเป็นหินรูปร่างโครงกระดูกอย่างที่เห็นอยู่นี้”

“ในประเทศไทยเราพบซากไดโนเสาร์อยู่ที่ไหนบ้างครับ” คุณครูสมชายถามแทนพวกเรา

“มีอยู่หลายแห่ง แต่ส่วนใหญ่่มักจะพบฟอสซิลหรือซากดึกดำบรรพ์เหล่านี้มากในแถบภาคอีสาน เช่น ที่อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งนับว่าเป็นซากฟอสซิลไดโนเสาร์ที่เก่าแก่ที่สุด ซึ่งพบในประเทศไทย ก็มีอายุประมาณ ๒๐๐ ล้านปีมาแล้ว และพบอีก ๕ แห่ง ในอำเภอกุเวียง จังหวัดขอนแก่น ที่กุเวียงเราได้พบซากไดโนเสาร์สกุลใหม่ ซึ่งคณะสำรวจได้ขอพระราชทานพระราชนุญาตอัญเชิญพระนามาภิไธยของสมเด็จพระรัตนราชสุตาฯ สยามบรมราชกุมารี มาเป็นชื่อของไดโนเสาร์พันธุ์นี้ว่า “กุเวียงโกซอร์ส สิริธรเน่”

และพบซากไดโนเสาร์อีกสกุลหนึ่งในวงศ์ไทรันโนซอร์ริส ซึ่งเป็นไดโนเสาร์กินเนื้อขนาดใหญ่ โดยตั้งชื่อว่า “สยามโมไทรันนัส อีสานแอนซิส”

ส่วนที่พบบนภูกุ่มข่าวนี เป็นไดโนเสาร์ประเภทซอโรพอด เป็นไดโนเสาร์กินพืชขนาดใหญ่ ซึ่งค้นพบฟอสซิลเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ นี้เอง

และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จมาเยี่ยมหลุมขุดค้นไดโนเสาร์ที่นี่เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ ที่ผ่านมา

“ดังนั้น ภาคอีสานของเรา เมื่อ ๑๓๐ ล้านปีก่อน จึงเป็นจูแรสสิก พาร์ค ที่แท้จริงละ” นักธรณีวิทยาพูดส่งท้ายอย่างมีอารมณ์ขัน ขณะที่เด็กๆ ทุกคนเหมือนถูกตริงด้วยมนต์สะกด

“มีใครสงสัยอะไรอีกไหม?” นักธรณีวิทยาผู้ใจดีมองไปรอบๆ กลุ่มเด็ก ทุกคนสุดลมหายใจกันพืดใหญ่ ต่างยิ้มด้วยความพอใจ ในใจของผมเริ่มสร้างจินตนาการ และคิดไปว่าเมื่อครั้งยุคของไดโนเสาร์ซึ่งเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ครองโลกมาได้ตั้ง ๑๖๐ ล้านปี แล้วมนุษย์เราละเพ็งจะถือกำเนิดมาบนโลกใบนี้ได้เพียงแสนปีเท่านั้น.....แล้วจะสืบเผ่าพันธุ์อยู่บนโลกนี้ไปได้อีกนานเท่าใดหนอ...หากยังมีการทำลายโลก ทำลายสิ่งแวดล้อมกันอย่างทุกวันนี้.

■ ข้อมูลจากกองธรณีวิทยา
กรมทรัพยากรธรณี

เขียนจากประสบการณ์

รอยไถในเสาร์ที่ภูแฝก

บ้านน้ำคำ ต.ภูแล่นช้าง กิ่งอ.นาค จังหวัดกาฬสินธุ์

โดย เด็กหญิง กัลยา มาศ สิงห์ นาคลอง

หนู เคยไปภูเขามากหลายครั้ง เช่น ไปปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ ไปหาหน่อไม้ ไปเก็บผักหวาน ฯลฯ หนูรู้สึกชอบภูเขามาก เพราะมีต้นไม้มากมายหลายชนิด บางต้นกินผล บางต้นกินใบ บางต้นกินราก ที่ภูเขายังมีลำธาร บ่อน้ำต่างๆ หนูมักจะเล่นน้ำตามลำธาร น้ำก็ใสเย็น อากาศก็สดชื่นบริสุทธิ์ หนูไปกับคุณพ่อคุณแม่ท่านก็จะสอนเกี่ยวกับเรื่องราวของธรรมชาติในป่ามากมาย บางเรื่องหนูก็เคยอ่านพบในหนังสือ พอได้มาเห็นจริงที่ภูเขาก็รู้สึกตื่นเต้นและสนุกกับเรื่องนั้น

หนูคิดว่าภูเขานี้ดีจริงๆ ให้ทั้งประสบการณ์ ความรู้ในเรื่องต่างๆ และยังให้ทั้งความสุข คุณพ่อหนูท่านรู้ว่าหนูชอบที่จะไปเที่ยวป่า พ่อก็เลยสัญญาว่าจะพาไปเที่ยวภูเข่อีก เมื่อถึงช่วงวันหยุด คุณพ่อและคุณแม่จึงได้บอกว่าจะพาไปเที่ยว

หาปูภูเขา หรือภาษาท้องถิ่นที่บ้านหนูเรียกว่า “ปูคาย” ขณะนั้นครอบครัวของพี่ส้มโอก็ได้มาที่บ้านหนู คุณพ่อเลยชวนครอบครัวของพี่ส้มโอไปด้วย

พอถึงวันที่เราจะไปเป็นวันก่อนวันเลือกตั้ง ส.ส. ทำให้พ่อมีงานยุ่งมากจนเกือบจะไม่ได้ไป ตอนแรกหนูก็ตกใจนึกว่าจะไม่ได้ไปซะแล้ว แต่เราก็ก็นั่งได้ไป เพราะคุณพ่อสละเวลาให้เราไปกัน วันนั้นเป็นวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ เราได้เตรียมอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับอาหารเที่ยงไปเรียบร้อย คนที่ไปก็มีหนู พี่ส้มโอ น้องพลอย น้องปานวาด น้องเอม คุณพ่อ คุณแม่ และคุณพ่อคุณแม่ของพี่ส้มโอ เนื่องจากคุณแม่หนูเป็นเพื่อนรักกับคุณแม่พี่ส้มโอ หนูจึงเรียกว่าคุณแม่บุญกว้าง และคุณพ่อสุรินทร์ เราไปกัน ๕ คน โดยนั่งรถกระบะของพี่ส้มโอไป พอถึงศาลานางนอนหรือศาลาย่าเฒ่า ก็ลงจากรถกระบะไปกราบเคารพหนูได้ขอพรว่า “ขอให้หนูโชคดี” แล้วเราก็นั่งรถกระบะไปตามทางกันไป เราได้พบรังผึ้งดังหลายรัง มีแต่รังโตๆ ทั้งนั้น อยู่ตามต้นไม้ต่างๆ บางต้นก็มี ๓ รัง และแล้วเราก็ก็นั่งที่หาปูคาย หรือที่ภูแฝก คุณพ่อบอกวิธีจับปูคาย การหาที่ไม่ยากเท่าไร ทำได้โดยการยกก้อนหินดู หรือไม่ก็ใช้ไม้เขี่ยตามซอกหิน พอเราหาปูคายได้มากแล้ว หนู พี่ส้มโอก็นั่งเล่นที่เสื่อ คุณแม่และคุณแม่บุญกว้างก็นำปูคายมาอบไฟ พอสุกแล้วกลิ่นก็หอม ปูคายไม่เหมือนปูนา ปูคายจะมีเนื้อมาก อร่อยด้วย กินเสร็จก็นั่งเล่นสักพัก พ่อก็ชวนไปหาปูคายอีก เพื่อนำไปทำอาหารที่บ้าน หนูชวนให้พี่ส้มโอไปหาด้วยกันกับน้องๆ พ่อก็เลยเดินล่วงหน้าไปก่อน หนู พี่ส้มโอ และน้องๆ ก็เดินหาปูไปเรื่อย มือของหนูก็ถือไม้เล็กๆ เพื่อเขี่ยหาปู ส่วนคุณแม่ทั้งสองคนก็ได้นั่งรออยู่ที่พัก หนู และพี่ส้มโอ ก็เดินหาปูคายไปด้วยกัน น้องๆ ก็เดินตามหลังมา พี่ส้มโอและหนูก็ได้เห็นรอยประหลาดรูปร่างคล้ายรอยไก่อ่ แต่รอยใหญ่บวมลึกลงไป หนูรู้ทันทีว่าเป็นรอยไคโนเสาร์ เพราะเคยเห็นในทีวีและในหนังสือที่ห้องสมุด หนูเลยพูดขึ้นว่า “รอยไคโนเสาร์” ส่วนพี่ส้มโอตอนแรกก็พูดว่า “รอยๆ ะ” แล้วพูดต่อไปว่ารอย

โดโนเสาร์ ฟีสัมโอพูดว่ารอยๆ ในตอนแรกนั้นเหมือนฟีสัมโอรู้แต่พูดไม่ออก น้องได้นกก็วิ่งมาดูเราสำรวจดูได้พบอีกหลายๆ รอย ที่อยู่บริเวณนั้นแล้วหนูกับฟีสัมโอก็รีบวิ่งไปบอกพ่อให้มาดู ตอนแรกพ่อก็ไม่ค่อยเชื่อ พอหาไปเรื่อยๆ ก็เจอทางตัน หนูก็เลยรีบดึงแขนพ่อให้ไปดู แล้วพ่อก็ได้ไปดู พ่อได้หักกิ่งไม้มาวัดดูแล้วพูดว่า “น่าจะใช่รอยโดโนเสาร์” พอพวกเราดูเสร็จก็เดินกลับที่พัก หนูอยากจะให้แม่ไปดูหนูก็เลยอ้อนแม่ให้ไปดู แล้วเราก็ก็นึกอีกครั้ง พ่อ กับ แม่ พูดว่า จะไปติดต่อหา

ผู้เชี่ยวชาญมาดู วันต่อมาพ่อก็ไปโทรศัพท์หาผู้สื่อข่าวที่เป็นเพื่อนพ่อให้หาผู้เชี่ยวชาญมาดู พอถึงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ท่าน ดร.วราวุธ สุธีธร ก็ได้มาพร้อมด้วยนักข่าว ดร.วราวุธ สุธีธร ได้บอกว่าเป็นรอยโดโนเสาร์จริงๆ หนูก็ดีใจมาก แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า เป็นพันธุ์คาร์โนซอร์ กินเนื้อ อายุประมาณ ๑๔๐ ล้านปี สูงตั้งแต่เท้าถึงสะโพก ประมาณ ๒ เมตร พอนั่งรถกลับหนูก็คุยกับฟีสัมโอเรื่องพบรอยโดโนเสาร์ อย่างสนุกสนาน

หนูมีความภาคภูมิใจมากที่หนูได้สร้างประวัติศาสตร์จารึกไว้และยังทำให้ผู้คนสนใจจังหวัดกาฬสินธุ์ ถิ่นโดโนเสาร์ การพบรอยโดโนเสาร์ยังทำให้มีคนสนใจบริจาคเงินสร้างศาลาข่าเบ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ดลใจให้หนูพบรอยโดโนเสาร์ สร้างอย่างสวยงาม ถนนก็ได้ปรับปรุงใหม่ให้สะอาดยิ่งขึ้น หน่วยงานที่สนใจก็ได้มอบเกียรติบัตรและรางวัลให้ ได้แก่ ร.พ.ธีราวัฒน์ กรมทรัพยากร

สปก.นาฏ ลำสุต ท่านรัฐมนตรีชิงชัย มงคลธรรม ก็ได้มอบเงินรางวัลให้อีกเป็นครั้งที่ ๒ และก็ยังมีคนเชิญไปร่วมรายการ เจาะใจและบ้านเลขที่ ๕

หนูอยากให้คนที่ได้ไปดูรอยไดโนเสาร์ ช่วยกันรักษาต้นไม้และความสะอาด เรื่องที่เกิดขึ้นมานี้หนูจะไม่มีวันลืมเลย

ด.ญ.กัลยา มาศ สิงห์นาคลอง (กล้วยไม้) ชั้น ป. ๕ โรงเรียนบ้านน้ำปุ่น บิดาชื่อ นายใบ สิงห์นาคลอง มารดาชื่อ นางบานเย็น สิงห์นาคลอง หนูมีน้อง ๒ คน คนแรกชื่อ ด.ญ.บุษราคัม สิงห์นาคลอง (พลอย) คนที่ ๒ ชื่อ ด.ญ.ปานวาด สิงห์นาคลอง (ปานวาด)

วางใจในคุณภาพ และมาตรฐานของ
อุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์จาก โกดัก
โทร. ๒๗๑-๓๐๔๐-๕๙

สิ่งที่ฉันอยากสร้างสรรค์ให้เมืองไทย

(รางวัลที่ ๑)

เด็กชายจินตภัทร หวังจิตร

ทุกวันนี้เมืองไทยมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุ เกือบทัดเทียมอารยประเทศอื่นๆ แต่ทางด้านจิตใจของคนตกต่ำลงไปมาก เห็นได้จากข่าวจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ ล้วนแต่มีข่าวอาชญากรรม การเอาจริงเอาจัง การทะเลาะเบาะแว้งกัน ทั้งระดับประชาชน ไปจนถึงระดับรัฐบาลเอง สิ่งเหล่านี้เป็นการทำลายภาพพจน์ของเมืองไทยให้เสื่อมเสีย สิ่งทีฉันอยากสร้างสรรค์ให้เมืองไทยก็คือ

“ความรัก” เพราะถ้าประชาชนชาวไทย ทุกคนมีความรัก มีความจริงใจต่อกัน เมืองไทยก็จะกลายเป็นเมืองสวรรค์ นั่นเอง

โดยปกติคนเราทุกคน จะรักตัวเองและครอบครัวเท่านั้น จะเห็นได้ง่ายๆ เช่น แม้นคนอื่นเขาจะรบราฆ่าฟันเสียชีวิตเป็นแสนเป็นล้าน บางครั้งก็มีการเสียชีวิตทางด้านอุบัติเหตุเป็นร้อยเป็นพัน ก็จะไม่รู้สึกโศกเศร้าเสียใจเท่ากับคนในครอบครัวตายจากไปเพียงคนเดียว ฉะนั้นคิดว่าความรักดังที่กล่าวมานี้ก็ยังคงต้องพัฒนาเหมือนกัน ก็ต้องขยายให้เป็นวงกว้างนอกจากจะรักตัวเอง และครอบครัวแล้ว ควรรักไปถึงญาติพี่น้อง เพื่อนมนุษย์ทุกคน และเราควร

รักประเทศไทยของเราด้วย เมื่อเรามีความสุข ก็ควรแบ่งปันความสุขให้กับคนอื่นเช่นกัน ความรักเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา เมื่อคนไทยทุกคนรักกันแล้วก็ย่อมอยากจะได้เห็น อยากจะได้แต่สิ่งที่ดีๆ อยากให้มีความสุขความเจริญ เพราะความรักนี้ ทำให้เกิดความเมตตาความปรารถนาดีต่อกัน ทำให้รู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อส่วนรวม มีความสามัคคี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ความรักก่อให้เกิดความยุติธรรม รู้จักให้อภัยกัน จิตใจก็เยือกเย็นหนักแน่น เมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ก็ไม่ใช่กำลังเข้าทำร้ายกัน ไม่ว่าจะเป็นสังคมใดถ้าคนในสังคมนั้นรักกัน ปัญหาใหญ่ก็จะกลายเป็นเรื่องเล็ก เช่น นายจ้างมีความรัก จริใจต่อลูกจ้าง ไม่เอารัดเอาเปรียบ ลูกจ้างก็ปฏิบัติหน้าที่ของตนเป็นอันดี ประเทศชาติก็จะเกิดความเจริญก้าวหน้าไปด้วย สิ่งที่เราอยากสร้างสรรค์ให้เมืองไทยนี้ อาจเป็นเพียงความฝันของฉันท่านั้น เพราะคนไทยส่วนใหญ่ยังมีความเห็นแก่ตัวกันมาก ทำอะไรต่างๆ เพื่อตัวเอง ด้วยการไปทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ดังที่ปรากฏให้เห็นทุกวัน ไม่ได้นึกว่าคนอื่นก็มีความรักตัวรักชีวิตเช่นเดียวกัน ต่างพากันเกลียดคนร้ายคนชั่ว แต่ไม่ได้นึกถึงตัวเองที่เป็นผู้ร้ายสำหรับคนอื่น เมื่อเป็นดังนี้จึงต่างเบียดเบียนซึ่งกันและกัน บ้านเมืองก็วุ่นวายไม่มีความสุข ไม่มีการไว้วางใจซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกัน มีการระแวงซึ่งกันและกัน เมื่อคนที่ฆ่าเขา ฆ่าเขาตายแล้ว คนในตระกูลหรือลูกหลานของคนที่ยาตายไปแล้วก็จะเกิดความอาฆาตพยาบาทจองเวรกัน ทำให้ไม่เป็นสุขทั้งสองฝ่าย และเกิดความเป็นศัตรูกันเพิ่มขึ้นไปอีก อีกทั้งคนที่ฆ่าก็ยังถูกตำรวจไล่ตามจับ จนทำให้เกิดอาการกระสับกระส่าย ร้อนเนื้อร้อนตัว และถ้าถูกจับได้ก็จะโดนประหาร หรือจำคุกตลอดชีวิต ต่างกับคนที่มีความรักเอื้ออาทรกันแบ่งปันซึ่งกันและกัน ก็จะทำให้ผู้อื่นชอบและชมเชยเรา และคิดว่าเรามีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่มีการคดโกงไม่เอารัดเอาเปรียบเขาก็จะมีคนนับถือเรา เรื่องร้ายๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นในเมืองไทยของเราอีกต่อไป

ฉันจึงได้แต่ขอวิวอน ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงดลบันดาลให้
 สิ่งที่ฉันอยากจะสร้างสรรค์ให้เมืองไทยคือ “ความรัก” นี่จึงเป็นจริง เพื่อ
 เมืองไทยของเราจะได้มีความเจริญและสงบสุข ดังคำขวัญว่า “มอบความรัก
 พิทักษ์ใจกัน เมืองไทยนั้นจะร่มเย็น”

*รางวัลที่ ๑ จากการประกวดการเขียนเรียงความเรื่อง “สิ่งที่ฉันอยาก
 สร้างสรรค์ให้เมืองไทย” ตามกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน งานดำเนินการประณม
 ศึกษา (การจัดมุมหนังสือและห้องสมุด ร.ร.) สปช. ปี ๒๕๓๕

*ด.ช. จินตภัทร หวังจิตร ชั้น ป.๕ โรงเรียนเมืองใหม่
 (ชลอราษฎร์รังสฤษดิ์) อ.เมือง จ.ลพบุรี

เรื่อง ขมรม “ก้ม ก้ม เงย เงย”

เรื่อง นิตยา จรูญผลลิตี

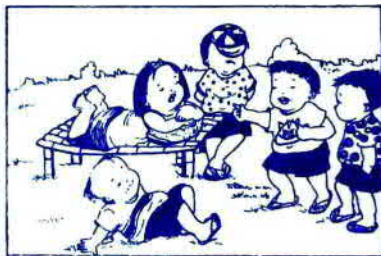
ภาพ นางกิติมา จงสมจิต

- ๑ “ลูกหมู” ตัวอ้วน เที้ยวเดินซัดขวน เพื่อนล้อวันอ้วนกลม
รูปร่างเราใหญ่ คนไม่นิยม จะตั้งขมรม “ก้ม ก้ม เงย เงย”
- ๑ เพื่อนเพื่อนสงสัย ถาม “ตั้ง ทำไม” ขอให้เฉลย
“ลูกหมู” หัวเราะ เป็นเพราะไม่เคย ก้ม ก้ม เงย เงย เราเลยอ้วนพี

- ๑ คุณครูเคยบอก “ลูกหมู” นี้ออก นอกจากเรียนดี
ต้องรับประทาน อาหารที่มี ให้ลูกวิธี และเล่นกีฬา
- ๑ “ลูกชิ้น” รับประทาน เราไม่ถนัด “นายซัด” ปวดขา
“น้องเต้ย” หน้าเบ้ เดินเซไปมา “หนูปู” ร้องว่า น่าเบื่อจะตาย

- ๑ ให้เล่นกีฬา ขอนอนดีกว่า น่าจะสบาย
- “ลูกหมู” ขวนขวี๋ ดูที่ร่างกาย พวกเราทั้งหลาย อ้วนคล้ายคล้ายกัน
- ๑ “ลูกหมู” ทำก่อน “หนูปู” ขอบนอน ไว้ทำตอนหลัง
- “ลูกหมู” บอกว่า น่ารumpulัง “น้องเต้ย” ได้ฟัง ยังไม่สนใจ

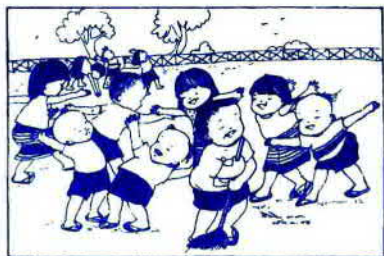
- ๑ “ลูกหมู” พูดต่อ ไม่ยอมย่อท้อ ขอแกลงใจ
- ทำอยู่คนเดียว ไม่เกี่ยวข้องกับใคร “ลูกหมู” ทำได้ แต่ไม่อยากทำ
- ๑ ลูกชิ้น” มองหน้า “ลูกหมู” ร้องว่า ฟังแล้วยำขำ
- ชมรมของเรา ใครเข้าต้องนำ ต้องคิดกิจกรรม ประจำชมรม
- ๑ ขอยกตัวอย่าง เช่นเก็บของวาง ที่ทางเหมาะสม
- เสร็จแล้วปัดกวาด สะอาดน่าชม เงย เงย ก้ม ก้ม ระดมแรงงาน

- ◎ เรารวมกำลัง ร่วมมือทุกครั้ง กวาดทั้งอาคาร
หมูนขาวหมูน้อย ทำกายบริหาร ทุกคนขึ้นบาน ไม่นานแข็งแรง
- ◎ “ลูกขึ้น” พอใจ หากเราทำได้ สดใสแข็งแรง
“ซัด” บอกว่าควร ชักชวนแข็งแรง ประกาศทุกแห่ง แจ้งเพื่อนทุกคน
- ◎ ใครอ้วน ใครผอม ที่มีความพร้อม และยอมอดทน
เต็มใจพัฒนา อาสาไม่บ่น หากเสนอตน ต้องได้ผลจริง

- ◎ “นายเตี้ย” รับผิดชอบ ถ้าสามัคคี มีเพื่อนชายหญิง
ร่วมใจร่วมแรง จัดแจงทุกสิ่ง ปิดกวาดเก็บทิ้ง ยิ่งทำยิ่งเพลิน
- ◎ เพื่อนเพื่อนเห็นด้วย “หนูปู” จะช่วย อยากรวยเหลือเกิน
อยากลดความอ้วน ไม่ต้องชวนเชิญ ทำงานได้เดิน ไม่จัดขึ้นเลย

๑ “ลูกหมู” ตัวกลม กิดตั้งขมรม “กัม กัม เย เย”
เพื่อตนเพื่อเพื่อน ไม่แซะเขื่อนเฉย ใช้ความกุ่มเคย เปิดเผยวาจา

๑ จึงได้แนวทาง ความคิดกระจ่าง ต่างต่างนานา
ความสามัคคี ช่างแสนมีค่า ช่วยแก้ปัญหา ได้สารพัน

๑ ประโยชน์มากมาย เพราะผลสุดท้าย หลายคนสุขสันต์
ร่างกายแข็งแรง ทุกแห่งงามครัน รอบโรงเรียนนั้น สะอาดทันที่

๑ คุณภาพของคน ทำให้เกิดผล คลให้สุขศรี
เกิดคุณภาพงาน เพราะประสานดี ด้วยสามัคคี ชีวีร่มรมย์

ชีวิตพัฒนา โดยภูมิปัญญาท้องถิ่นไทย

กรองแก้ว เงินศรี

“เมืองไทย ใหญ่อุดม ดินดีสม เป็นนาสวน”..... สะท้อนให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ของบ้านเมืองของเราในอดีตจนถึงปัจจุบัน เมืองไทยเป็นเมืองเกษตรกรรม ที่มีการเพาะปลูกเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพของบรรพบุรุษสืบต่อกันมาช้านานความรู้ทางการเกษตรที่ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมาในแต่ละท้องถิ่น มีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสภาพแวดล้อม และนวัตกรรมต่างๆ ทำให้การดำรงชีพและวิถีชีวิตของเกษตรกรเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เมืองไทยเราพัฒนาทั้งข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีมากขึ้น ความเจริญทางเทคโนโลยีต่างๆ เคลื่อนตัวเข้ามาสู่บ้านเมืองเราอย่างรวดเร็ว ทำให้พวกเราทุกคนต่างก็ต้องศึกษาหาความรู้ และช่วยกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง เราไม่เป็นชลอหลังยาว แต่เราทุกคนเป็นอุดมเด็กดี ขยันเรียนหนังสือ ทำการบ้าน และช่วยพ่อแม่ทำงาน เมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็มีงานทำและมีรายได้ดี

ขณะนี้เมืองไทยของเรามีภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจตกต่ำ แต่พวกเราทุกคนกลับมีพลังที่จะช่วยกันทำงานมากขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของบ้านเมืองเราไม่ได้หายไปจากผืนแผ่นดินไทย และเมื่อมองย้อนกลับไปในอดีต ความเจริญรุ่งเรืองของบ้านเมือง เกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง ความรู้ของปวงชนในสังคม และโดยสังคมนั้นๆ ปวงชนในสังคมย่อมรับรู้ เชื่อถือ เข้าใจร่วมกัน และมีประสบการณ์ต่อกันมาทั้งทางตรง คือ ประสบการณ์ด้วยตนเอง หรือทางอ้อมที่เรียนรู้จากผู้ใหญ่ ความรอบรู้สะสมเหล่านี้เป็นภูมิปัญญาทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น ชาวนารู้จักวิธีทำนา การไถนา การใช้ควายมาช่วยในการไถนา การรู้จักนวดข้าว ชาวบ้านรู้วิธีการนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ในการทำเครื่องใช้ไม้สอยในชีวิตประจำวัน เช่น ไข่มไผ่สานกระบุงมาใส่ข้าวสารเก็บไว้ ก็จะทำให้ข้าวสารไม่เป็นรังหรือขึ้นรา การรู้จักปลูกฝ้าย เอาดอกฝ้ายมาปั่นเป็นเส้นด้าย แล้วทอผ้าใช้เอง การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ทอผ้าไหมให้พวกเราได้ใช้สอย การทำเครื่องปั้นดินเผาแล้วพัฒนาขึ้นเป็นสินค้า ทำให้มีรายได้เหล่านี้ล้วนเป็นเทคโนโลยีที่เกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่นทั้งสิ้น

ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เราได้รับถ่ายทอด และสั่งสมมาทำให้เรามีชีวิตที่พัฒนาขึ้น พวกเราทุกคนรู้สึกตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น เราเชื่อว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นสามารถช่วยให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจตกต่ำได้ เพราะการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ ไม่ได้หมายความว่าบ้านเมืองของเราหาเงินได้เพิ่มมากขึ้นเพียงอย่างเดียว แต่หมายความว่าคนไทยทุกคนมีความขยันขันแข็งในการทำงาน ทุกคนมีงานทำ มีรายได้ ดังนั้นบ้านเมืองของเราก็จะมั่นคง อุดมสมบูรณ์ ดังภูมิปัญญาไทยที่สอนอนุชนรุ่นหลัง ให้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากร และความอุดมสมบูรณ์ของเมืองด้วยบทกลอน ในหนังสือเรียนชั้นประถมเมื่อหลายปีมาแล้ว เพื่อให้พวกเราทุกคนได้รู้สึกภาคภูมิใจแล้วช่วยกันสร้างความเจริญมั่นคงให้บ้านเมืองไทยต่อไป

*เมืองไทย	ใหญ่อุดม	ดินดีสม	เป็นนาสวน
เพื่อนรัก	เราชักชวน	ร่วมช่วยกัน	มุ่งหมั่นทำ
วิชา	ต้องหาไว้	เป็นหลักได้	ใช้ช่วยนำ
ให้รู้	คู่ทางจำ	ค้นคว้าไป	ให้มากมาย
ช่วยกัน	อย่างขันแข็ง	ด้วยลำแข้ง	และแรงกาย
ทำไป	ไม่เสียดาย	ทั้งหยาดเหงื่อ	และแรงงาน
ดังนี้	มั่งมีแท้	ร่วมเย็นแน่	หาไหนปาน
โลกเขา	คงเล่าขาน	ถิ่นไทยนี้	ดีงามเอย.

อภินันทนาการจาก

บริษัท คลับอินเตอร์เนตชั่นแนล จำกัด โทร. ๔๓๕๒๓๔๘-๕๒ Fax. ๔๓๓๒๒๙๑

บริษัท กรุงเทพปิยะพันธ์ จำกัด โทร ๖๓๕๐๖๑๐-๙ FAX ๒๓๖๖๙๐๕

เรื่อง “พอกินไหม”

~~~~~

เรื่อง วิภา ตันฑุลพงษ์

ภาพ กิตติมา จงสมจิต

๑. แม่ มองไปนอก

☀️ ส่องแสงสว่างอบอุ่นแสง ☀️

ยามนี้ทำให้สิ่งมีชีวิตรอบๆ

สวยงามยิ่งนัก ทางเขน ๒ ตัว

ส่งเสียงร้องเพลงไพเราะน่าฟัง

แม่ พูดอย่างร่าเริงว่า

“วันนี้เราจะไปปิกนิกกัน”

๒. “ตกลง” พ่อ พูดเสียงดัง

“ไชโย!” ลูก ร้องอย่างดีใจ

“พวกเราจะช่วยกันหา ปิกนิกใบที่

โตที่สุด เพื่อใส่อาหารให้พอกิน” แล้วทั้งหมด

ก็วิ่งไปห้องเก็บของ ค้นพบ

ใบโตที่สุดที่มีอยู่ใน

๓. ลูก และพ่อ ช่วยกัน

ลาก ไปในห้องครัวอย่าง

มีความสุข พ่อ บอกลูกๆ ว่า

“พ่อจะไปหาอาหารใน

แล้วจะรีบนำกลับมาใส่ใน

ให้มีมากพอกินและมากที่สุด แม่

ยิ้มและพูดว่า “แม่จะทำ   เตรียมให้พวกเรา และใส่ใน

 ให้มากพอกินและมากที่สุด ลูก   บอกแม่ว่าจะไปที่

สวนผลไม้ข้าง

และจะนำ

และ มาใส่ใน ให้มากพอกินและมากที่สุด

๔. ครอบครัวข้างช่วยกันนำอาหารมาใส่ใน

“อาหารมากพอกินไหมนี่”

และ

และ

และ

อาหารทั้งหมดอยู่ในที่เดียวกันแต่

ยังไม่เต็ม

๕. แม่ มองไปที่

มองไปที่

ที่มี

ใส่ไว้เพียง

ครึ่งเดียวแล้วพูดว่า “แม่รู้แล้วว่าพวกเรา

ต้องการอะไร” แล้วเดินไปที่

๖. ต่อมาไม่นาน

คันหนึ่งแล่นมา

จอดที่หน้า

ของครอบครัว

ช่าง

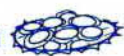
คันนี้บรรจอะไรมาส่งให้

แม่

กันนะ พนักงานกำลังถือ

กล่อง

มาจำนวนมาก

๗. “ มีอาหารมากพอกินแล้ว

พวกเราไปปิกนิกได้แล้ว” แม่ พูด

แต่

ไม่สามารถไปไหนได้เลย เพราะ

 หนักมาก

๘. “พวกเราไปปิกนิกไม่ได้แล้ว” ลูก

พูดแล้วนั่งลงอย่างเสียใจ “พวกเรา

จะทำยังไงดี” ลูก พูดแล้วหันไป

ดูพ่อ และแม่

๕. “เราจะจัดงานเลี้ยง” แม่พูดเสียงดัง

“ไฮโย!” เด็กๆ ร้องอย่างดีใจ

ช่วยกันจัดงานเลี้ยงใน

เพื่อนๆ คิดว่าครอบครัวข้างนี้จะทำ

อย่างไรกับ

๑๐. ถ้าเพื่อนๆ จะเตรียมอาหารไว้กินมือเที่ยงในบ้าน จะเตรียมอาหารอะไรบ้าง

อกินันทนาการจาก บริษัท เล่าฮั่วเซี่ยง จำกัด

๓๑/๗ ถนนพระราม ๓ แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐

โทรศัพท์: ๒๕๔-๑๐๖๑-๔, ๒๕๔-๖๒๕๔-๖, ๒๕๔-๐๐๓๙, ๖๘๓-๐๙๕๐-๕

Fax: ๒๕๕-๓๔๗๕, ๒๕๔-๑๓๖๕

เยาวชนคนเก่ง

พิศาวท คะลีลวัน

สวัสดี

ค่ะพบกับเยาวชนคนเก่งอีกเช่นเคย ในปีนี้หนังสือวันเด็ก มีเยาวชนหลากหลายความสามารถมาแนะนำให้รู้จัก ผลงานของเยาวชนเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างส่วนหนึ่งของเด็กที่ได้รับการพัฒนาสนับสนุนอย่างเอาใจใส่ใกล้ชิดจากบ้าน โรงเรียน และสังคม มีข้อจำกัดนานาประการที่ทำให้หนังสือวันเด็กมีอากาเสนอผลงานที่น่าภูมิใจของเยาวชนไทยได้ทั้งหมด แนวความคิดของเยาวชนคนเก่งเหล่านี้ ไม่เพียงแต่เด็กด้วยกันเท่านั้นที่จะนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับชีวิตตน หากท่านผู้อ่านเป็นผู้ปกครอง ครู อาจารย์ โปรดนำไปเผยแพร่ ถ่ายทอด เพื่อพัฒนาคุณภาพของสังคม ก็จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

อาภาพร วชิรภรณ์ นิสาลด กับรายการ จี๊ว แจ๊ว เจาะโลก

พบกับเยาวชนวิทยาศาสตร์กันก่อนนะคะ นักวิทยาศาสตร์น้อย
แห่งโรงเรียนบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ด.ญ. อาภาพร
เชื่อนเชื้อ ด.ญ. นิสาชล มีเปี่ยม ด.ญ. วชิราภรณ์ ขาวอ่อน นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๖ ผู้ชนะเลิศงานประกวดโครงงานวิทยาศาสตร์ โครงการนัก
วิทยาศาสตร์น้อยทะเลคอมเอเชีย โครงงานของหนูน้อยทั้งสามคือ โครงงาน
ปิกัสต์ว้จัดน้ำมัน ได้นำมาแสดงที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ในงานสัปดาห์
วิทยาศาสตร์แห่งชาติ และได้รับการเผยแพร่ทางสื่อมวลชนทั้งหนังสือพิมพ์
และโทรทัศน์

โครงการนักวิทยาศาสตร์น้อยทะเลคอมเอเชีย เป็นโครงการสนับสนุน
กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ เพื่อคืนกำไรให้แก่เยาวชนโดยจัดประกวดโครงการ
วิทยาศาสตร์ระดับประถมศึกษาพร้อมกับสมาคมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ศึกษาไทย (สวทศ.) มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทาง
วิทยาศาสตร์ ให้เด็กๆ รู้จักคิดค้นแสวงหาคำตอบในปัญหาที่สงสัยด้วยตนเอง
นำคำตอบที่ค้นพบมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความอยากรู้อยากเห็นเป็น
คุณสมบัติที่เด็กมีอยู่แล้วทุกคน การจัดประกวดโครงงานจึงเป็นการสร้างเวทีให้
เด็กๆ ได้ทดลองความสามารถ มีโอกาสแสดงออก สามารถนำเสนอปัญหาที่
ค้นพบต่อสาธารณชน การรวมกลุ่มกันทำโครงงานเป็นการเสริมสร้างเจตคติ
ทางวิทยาศาสตร์ เด็กๆ จะแสวงหาคำตอบที่สงสัยด้วยกระบวนการทาง
วิทยาศาสตร์ การทำงานร่วมกันทำให้เด็กเปิดใจกว้าง ยอมรับซึ่งกันและกัน
มีเหตุผล รอบคอบ ละเอียดถี่ถ้วน สนุกกับการทำงาน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้
โครงงานชนะเลิศต้องนำเสนอความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ ชัดเจนทั้ง
ความคิด วิธีการศึกษา ค้นคว้า ทดลอง และการนำเสนอ

อาภาพร เล่าว่าเมื่อคุณครูพาไปทัศนศึกษาระบบนิเวศวิทยาที่บริเวณ
อ่าวบ้านแหลมได้สังเกตเห็นคราบน้ำมันลอยอยู่ในน้ำมากทีเดียว สงสัยทันทีว่า

น้ำมันมาจากไหน เมื่อมีโอกาสได้ไปเที่ยวอีกครั้งหนึ่งก็พบกับคำตอบ ชาวประมงกำลังถ่าน้ำมันเสียทั้งทะเล ร้านอาหารบริเวณนั้นก็ช่วยกันซ้ำเติมด้วยการทิ้งเศษอาหาร เศษขยะลงทะเล เธอจึงมาหาแนวร่วมเพื่อเป็นองค์กรภัยพิบัติภัยป่าชายเลน นิสาชล กับ วชิราภรณ์ เป็นแนวร่วมที่เข้มแข็ง ทำอย่างไรจะจัดการน้ำมันให้หมดไป ได้นำไปสู่โครงการปิกสัตว์จัดน้ำมัน การแก้ปัญหาด้วยกระบวนการวิทยาศาสตร์จึงเริ่มขึ้นโดยมีอาจารย์ปิยะพร ศรีพลวงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา หนูน้อยทั้งสามออกสำรวจพื้นที่บริเวณป่าชายเลนที่น้ำทะเลท่วมถึง มีผลกระทบจากคราบน้ำมันอย่างไร ค้นคว้าหาวัสดุมาทดลองดูดซับคราบน้ำมัน เริ่มตั้งแต่ฟางข้าว กล้วยปล้องแห้ง และปิกสัตว์ ซึ่งเป็นความรู้ที่ค้นคว้าจากสารานุกรมโลกได้ทะเลว่า ปิกสัตว์ทุกชนิดมีคุณสมบัติในการดูดซับน้ำมันได้ พวกเธอจึงทดลองกับขนนก ขนไก่ ขนเป็ด มีการเปรียบเทียบระหว่างขนปิกสัตว์กับกับไม้บก ตลอดจนนำไปให้ชาวประมงทดลอง ปรากฏว่าดูดซับน้ำมันได้ดี

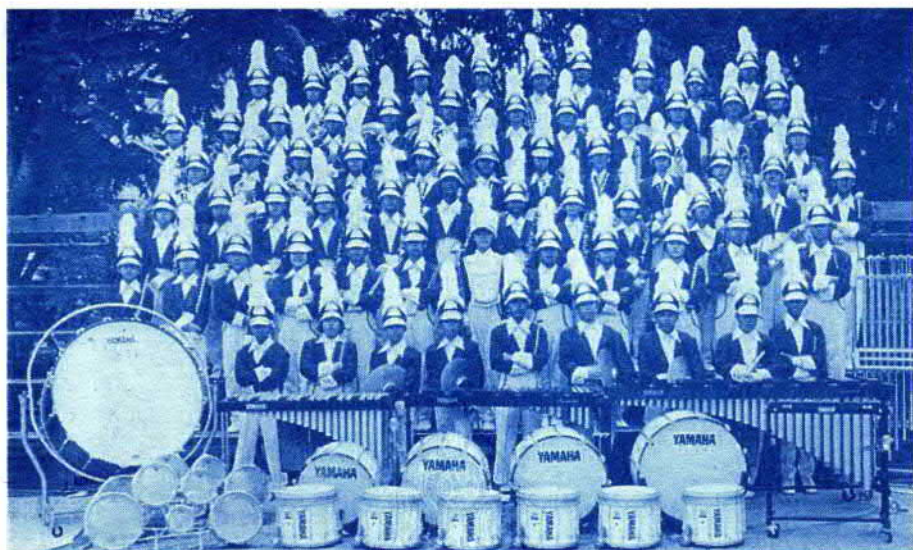
โครงการปิกสัตว์จัดน้ำมัน

นักวิทยาศาสตร์น้อยทั้งสาม ขอวิงวอนให้ทั้งเรือประมง ร้านอาหาร
นำผลการทดลองของเธอไปใช้ เพราะไม่ได้ยุ่งยากอะไรเลย เพียงแต่นำชนเปิด
ชนไก่ ซึ่งหาได้ง่ายมาใส่ไว้ในเข่งเพื่อรองรับน้ำเสีย ก่อนปล่อยทิ้งลงทะเล

“คืนชีวิตให้แก่ธรรมชาติ เพื่อลูกหลานของท่านเกิดค่ะ”

ส่วนหนึ่งของโครงการประกวดจัดน้ำมัน
นำเสนอในงานสัปดาห์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๐

เยาวชนดนตรีโลก
วงโยธวาทิตโรงเรียนหอวัง

เดือน

กรกฎาคม ๒๕๕๐ สื่อมวลชนทั่วโลกต่างชื่นชมและเผยแพร่
ฝีมือลายมือวงโยธวาทิตของเยาวชนไทยจากโรงเรียนหอวัง กรุงเทพมหานคร
สุนารีวิทยา นครราชสีมา และเบญจมราชูทิศ จันทบุรี ในการประกวดดนตรีโลก
World Music Contest (WMC) ครั้งที่ ๑๓ ซึ่งจัดขึ้นโดย The Foundation
of Music Organization in the Netherlands ณ เมือง Kerkrade ประเทศ
เนเธอร์แลนด์

การประกวดดนตรีโลก เป็นเทศกาลนานาชาติที่มุ่งสนับสนุนวงสมัครเล่น
มากกว่าวงอาชีพ ทุกๆ ๕ ปีนับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๙ เป็นต้นมา ผู้หลงใหลใน
เสียงดนตรีต่างใฝ่ฝันที่จะเดินทางมาชมการแสดงของนักดนตรีทั่วทุกมุมโลก

ร่วมหมื่นคน จุดดึงดูดความสนใจของผู้เข้าชมอยู่ที่การประกวดผู้อำนวยเพลง, การประพันธ์เพลง, การควบคุมการฝึกซ้อม และวงดุริยางค์โรงเรียน เทศกาลดนตรี ณ เมืองเคอเกรตจึงเป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลก มีเอกลักษณ์โดดเด่นเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก

ลลิตา สุขมา นักแสดงธง และ มณีนีรัตน์ เทียมเสวต หัวหน้าวงโยชวาทิต โรงเรียนหอวัง เล่าว่าการประกวดดนตรีโลกครั้งนี้มีวงดนตรีเข้าร่วมประกวดกว่า ๒๐๐ วงจากประเทศต่างๆ ๒๗ ประเทศ ผู้เข้าประกวดต้องส่งใบสมัครพร้อมวีดิทัศน์ไปให้คณะกรรมการพิจารณาก่อน เมื่อได้รับการตอบรับจึงเดินทางไปแข่งขัน การแข่งขันแบ่งเป็นรอบตลอดเดือนกรกฎาคม โดยเก็บคะแนนเป็นรายวัน วงใดได้คะแนน ๘๐ คะแนนขึ้นไปถือเป็นแชมป์ เกณฑ์การตัดสินพิจารณาจากเพลงบรรเลง, การแสดงแปรขบวน (Display) การเดินสวนสนาม (Marching Band) และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ วงโยชวาทิตของไทยทั้ง ๓ โรงเรียนล้วนเป็นแชมป์ทั้งสิ้น สำหรับโรงเรียนหอวังได้รางวัลชนะเลิศ ๒ เหรียญทองด้านมาร์ชซิงและดิสเพลย์ ด้วยคะแนนสูงสุดร้อยละ ๙๓.๑ ถือเป็นคะแนนทำลายสถิติ จึงได้ถ้วยรางวัลรวม Day Prize มาครอง

รางวัลแห่งเกียรติยศ

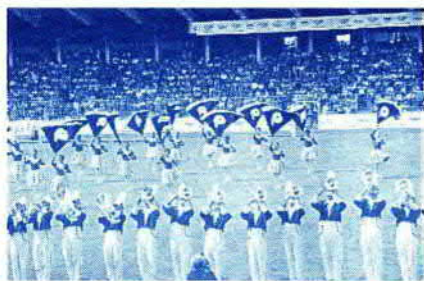
เหรียญทอง ประเภท Marching และ Display ด้วย Day Prize

วงโยธวาทิตโรงเรียนหอวังเข้าประกวดในฐานะตัวแทนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อประชาสัมพันธ์งาน **Amazing Thailand 1998-1999** การแสดงจึงต้องพิถีพิถันเป็นพิเศษ เพื่อสื่อให้ผู้ชมเข้าถึงสัญลักษณ์ของประเทศไทย ดินแดนแห่งวัฒนธรรมและมิตรไมตรี การแสดงชุด **Amazing Thailand** ประกอบด้วยดนตรีที่เรียบเรียงขึ้นสำหรับวงดุริยางค์ประเภทมาร์ชชิ่งโดยใช้ Theme จาก **THE PHANTOM OF THE OPERA** ของ **Andrew Lloyd Webber's** เรียบเรียงใหม่ให้เหมาะสมกับการแปรขบวนตลอดจนออกแบบภาพแปรขบวนให้เหมาะสมกับเพลงโดยนักเรียบเรียงเสียงประสานชาวญี่ปุ่น **Mr. Makoto Fukuda** งานนี้เจ้าคอมพิวเตอร์เป็นผู้ช่วยคนเก่งจัดภาพให้พระเอก นางเอกทั้ง ๕๕ คน แปรขบวนได้อย่างกลมกลืน ต่อเนื่องและสวยงามเป็นที่ตื่นตาตื่นใจของชาวโลก การควบคุมการแปรขบวนให้เคลื่อนไหวด้วยบทเพลงประกอบละครบรอดเวย์โด่งดังไปทั่วโลก โดยผสมผสานลีลาทั้งรำไทยและบัลเล่ย์ รวมทั้งการออกแบบเครื่องแต่งกายของนักแสดงที่ประยุกต์ให้สวยงามตามแบบฉบับของนาฏศิลป์ไทย เป็นฝีมือของอาจารย์ประยุทธ์ ขาญอักษร อาจารย์ผู้ควบคุมวง และอาจารย์สุวัฒนา กิตติวิริยกุล จากชุมนุมการแสดงสนับสนุนให้กำลังใจอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์สมพงษ์ ธรรมอุปกรณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียน

◀ คู่มือเส้นทางเกียรติยศ

บรรยากาศขณะแสดง DISPLAY ▶

◀ นักแสดงธงและศทาการ

ผู้ที่ภูมิใจในความสำเร็จครั้งนี้มากที่สุดเห็นจะเป็นน้องมนิรัตน์หรือน้องกุกไก่ หัวหน้านาง เพราะรางวัลที่ได้รับเป็นผลจากการรวมใจของทุกๆ คนที่ร่วมมืออดทนต่อความยากลำบากมาด้วยกัน เสียงปรบมือที่ยาวนานจากผู้ชมเสียงประกาศชื่อประเทศไทย ทำให้เธอรักชาติยิ่งขึ้น รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชาติภูมิใจที่เด็กตัวเล็กๆ อย่างพวกเธอสามารถทำให้คนทั่วโลกรู้จักประเทศไทยมากขึ้น

การทำงานร่วมกันของสมาชิกเกือบ ๑๐๐ ชีวิต ต่างทั้งวัย ต่างทั้งความคิด เพราะมีตั้งแต่น้องเล็กสุดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จนถึงพี่ใหญ่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ นั้นเป็นเรื่องของคนพูดภาษาเดียวกัน ใจตรงกันคือทุกคนรักและมีพื้นฐานดนตรีอยู่แล้ว เมื่อมารวมกลุ่มกันทำในสิ่งที่ตนรัก ก็เกิดเป็นความผูกพัน ยิ่งได้รับการปลูกฝังให้ทำงานด้วยระบบกลุ่ม แบ่งหน้าที่กัน ดูแล

เครื่องดนตรี ก็ยังได้รับบทเรียนที่มีค่า
ดนตรีสอนเราได้ เครื่องดนตรีแต่ละชิ้น
สำคัญเท่ากันหมด สมาชิกในวงก็มี
ความสำคัญเท่ากัน รับผิดชอบเท่ากันหมด
วงดนตรีหรือดุริยางค์ก็เป็นสังคมหนึ่ง
ทุกคนมีบทบาทหน้าที่ที่ต้องประสาน
กลมกลืนกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน
ช่วยเหลือกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน นับว่า
ดนตรีสอนให้ปรับตัวเข้าหาสังคม
นอกจากนั้นยังปรับอารมณ์ให้อ่อนโยน
ไม่ก้าวร้าว ดนตรี มีส่วนสำคัญในการ
พัฒนาชีวิตทำให้เราปรับชีวิตให้มีระเบียบ
มีความรับผิดชอบ รู้จักอดทนต่อ
ความยากลำบาก

สำหรับน้องๆ ที่มีใจรักดนตรีหรือการแสดง พี่ถูกไก่ออกว่าอย่าลังเล
เมื่อจะต้องก้าวสู่เวที อย่ารีรอเมื่อจะฝึกซ้อม อย่าย่อท้อกับความยากลำบาก
อย่าบ่นเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

ทุกคำพูดของน้องถูกไก่อทำให้เราตระหนักถึงคุณค่าของดนตรี ซึ่ง
สุนทรภู่กล่าวไว้ในพระอภัยมณีว่า

“อันดนตรีมีคุณทุกสิ่งไป ย่อมใช้ได้ดังจินดาคำบุรินทร์”

อรสา สมลิตธิประสงค์ เยาวชนช่างฝีมือ

อรสา กับ เหรียญทอง ABILYMPICS และ ด้วย THE BEST OF NATION

สาวเมืองโอ่งผุ่น พัฒนาฝีมือจากช่างเย็บจักรอุตสาหกรรมสู่ช่างตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีรางวัลเหรียญทองจากการแข่งขันฝีมือแรงงานเยาวชนนานาชาติ (โอลิมปิก) ครั้งที่ ๓๔ ซึ่งมีตัวแทนจากประเทศสมาชิกองค์การฝึกอาชีพนานาชาติ (VTO) เข้าร่วมแข่งขันประมาณ ๓๐ ประเทศ ระหว่างวันที่ ๔-๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ณ เมืองเจนต์กาเลน ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ สำหรับประเทศไทย การเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ ๓ โดยส่งเยาวชนเข้าแข่งขัน ๑๔ สาขาช่าง ได้รับรางวัลเหรียญทองสาขาช่างตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี เหรียญเงินสาขาเครื่องประดับ รางวัลชมเชยสาขาช่างเชื่อม ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างปุกระเบื้อง

และพนักงานบริการ

อรสา ก้าวออกมาจากรั้วโรงเรียนวัดดอนตลุง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นเพียงความฝัน ปัญหาครอบครัวทำให้เธอต้องช่วยมารดาค้าขายอยู่หลายปีก่อนที่จะหันเหมาเป็นช่างเย็บจักรอุตสาหกรรม ก้มหน้าก้มตาเย็บจักร แต่ใจวาดหวังถึงกิจการที่ควรจะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตนเอง ในอนาคต เพียงสองปี อรสารวบรวมรายได้จากการเย็บจักรมาสมัครเป็นลูกศิษย์ อาจารย์พรศรี ชูติทรานนท์ แห่งโรงเรียนสอนตัดเสื้อพรศรี นับเป็นบันไดขั้นแรกที่ก้าวไปสู่เส้นทางที่วาดหวัง เส้นทางที่ทอดไกลเกินกว่าความคาดหมายของทุกคน

ในขณะที่เรียนตัดเสื้ออยู่นั้นมีผู้แนะนำให้เธอสมัครเป็นนักศึกษา กศน. ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งเป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้มีใจรักการเรียนรู้ด้วยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เธอจึงลงทะเบียน ณ หน่วยจัดฯ โรงเรียนประชาภิบาล บางเขน ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นภายในปีเดียวกัน

มาตของอรสาขณะแข่งขัน

เมื่อเรียนตัดเสื้อได้ประมาณ ๓-๔ เดือน อาจารย์พรศรี เห็นฝีมือการตัดเย็บที่รวดเร็วละเอียดประณีต จึงแนะนำให้สมัครแข่งขันฝีมือแรงงานแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖ ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เธอผ่านการแข่งขันระดับประเทศ เข้าสู่การแข่งขันระดับอาเซียนโดยเก็บตัวฝึกซ้อมการตัดเย็บเสื้อสูทกับอาจารย์ภูมินทร์ หอมศิลป์กุล ห้างบรอดเวย์อยู่ประมาณ ๕ เดือน และเข้าแข่งขันที่กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ได้รางวัลเหรียญทองแดง เมื่อก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว การคว้ารางวัลระดับโอลิมปิกไม่ไกลเกินเอื้อม แต่ไม่่ง่ายที่จะเอื้อม

ข้อผิดพลาดจากการแข่งขันระดับอาเซียน ถูกประมวลมาเพื่อปรับปรุงวิทยายุทธไว้ถล่มคู่แข่ง โดยเฉพาะจำวยุทธจักรแห่งเสื้อผ้าสำเร็จรูปคือได้หัว และเกาหลีเป็นคู่ต่อสู้ที่น่ากลัว หนึ่งในความผิดพลาดที่ฟิลิปปินส์คือการรีดผ้าไม่เรียบ orts จึงถูกส่งไปฝึกเทคนิคการรีดผ้าลินินด้วยเตารีดไอน้ำที่ห้อง LAUNDRY โรงแรมโอเรียนเต็ล วันละ ๘ ชั่วโมง เป็นเวลา ๑ เดือนเต็มๆ จากนั้นถูกส่งไปศึกษาเทคนิคและเคล็ดลับของโรงเรียนสอนตัดเสื้อชั้นนำประเทศไทย เช่น โรงเรียนสอนตัดเสื้อจิระพรรณ, โรงเรียนไพลิน และอาจารย์ประไพ นวลแสง แห่งสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล อีก-๘ เดือน

การระดมพลังของผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดเป็นกำลังใจให้orts เข้าประลองฝีมือกับช่างตัดเสื้ออีก ๑๓ ประเทศด้วยความมั่นใจ ชุดที่กำหนดในการแข่งขันเป็นชุดกลางวันมีสูทตัวสั้นคลุม ตัดเย็บด้วยผ้าลินิน โจทย์ กติกาในการแข่งขันเป็นภาษาฝรั่งเศสมีรูปภาพประกอบ แต่ละชาติต้องเตรียมล่ำของคนไป เวลาที่แข่งขันกำหนดไว้ ๒๒ ชั่วโมง ประมาณ ๓ วันครึ่ง ในการแข่งขันผู้แข่งขันต้องใช้สมาธิสูง เพราะจะมีผู้มาเกาะห้องกระจกชมฝีมืออยู่ตลอดเวลา ชาวสวิสให้ความสนใจการแข่งขันมาก เพราะต้องซื้อบัตรเข้าชมในราคา ๑๐ ฟรังก์สวิสสำหรับผู้ใหญ่ และ ๕ ฟรังก์สวิสสำหรับเด็ก

คณะกรรมการลงความเห็นว่างานของอรสา นอกจากตัดเย็บได้ ประณีตแล้ว ยังรีดได้เรียบมาก นี่แหละเคล็ดลับของอรสา เจ้าของรางวัล เหรียญทองโอลิมปิก ด้วย The Best of Nation ซึ่งเป็นรางวัลคะแนนสูงสุดของทุก ประเทศ พร้อมทั้งรางวัลเงินสดจากภาครัฐและเอกชนอีก ๕๐๐,๐๐๐ บาท อรสา ไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาอย่างเธอ จะสามารถ สร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้ “ถ้าเราขาดโอกาสแล้วยังขาดกำลังใจ เราก็ จะขาดโอกาสดีๆ ที่อาจผ่านเข้ามาในชีวิต อยากฝากบอกทุกคนว่าการศึกษา ไม่ได้สิ้นสุดเพียงแค่รั้วโรงเรียนเท่านั้น ศึกษาตัวเองและหิบบความถนัดมา พัฒนาชีวิต ก็จะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยความสำเร็จ” อรสายังแนะนำเคล็ดลับสำหรับ พัฒนาฝีมือให้เป็นช่างตัดเย็บฝีมือยอดเยี่ยมว่า ต้องอดทน ใจเย็นพิถีพิถัน รูปร่างของลูกค้า หากทางแก้ไขข้อบกพร่องโดยการเรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเอง

อรสาบอกว่าคนไทยไม่ให้ความสำคัญ ไม่เห็นคุณค่างานฝีมือของคนไทย ด้วยกันเอง ผลผลิตของไทยทำด้วยมือซึ่งละเอียดประณีตกว่างานที่ทำด้วย เครื่องจักร พร้อมทั้งฝากมายังรัฐบาลว่าเสื้อผ้าสำเร็จรูปทำรายได้ให้แก่รัฐปีละ ไม่น้อย อุตสาหกรรมการตัดเย็บของต่างประเทศก้าวหน้าเกินกว่าเรามาก ในด้านการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ถึงเวลาที่รัฐจะหันมาสนับสนุนอย่างจริงจังหรือยัง

รางวัลที่อรสาได้รับจากการแข่งขัน เธอถือเป็นบันไดไปสู่ความสนใจ ในวิชาช่าง สำหรับรางวัลชีวิตที่จะให้แก่ตนเองนั่นคือการมีห้องเสื้อที่มีคุณภาพ ทัดเทียมกับห้องเสื้อชั้นนำของโลก หนังสือวันเด็กขอเชิญชวนท่านผู้อ่านเป็น กำลังใจให้แก่ อรสา สมสิทธิประสงค์ ยอดเยาวชนแห่งปี ๒๕๔๐ บุตรีของ คุณพ่อ บุญเทียม และคุณแม่เจียน สมสิทธิประสงค์ ประสบความสำเร็จดังนามสกุลของเธอ

คณะกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กเพื่อเด็กและเยาวชน

ประจำปี ๒๕๕๑

ที่ปรึกษา

อธิบดีทุกกรม

เลขาธิการคุรุสภา

ผู้อำนวยการองค์การค้ำของคุรุสภา

ประธานอนุกรรมการ

นายไพบูลย์ เสี่ยงก้อง

รองประธานอนุกรรมการ

นายสุทัศน์ ทิวทอง นายวิเชียร ชุ่มช่วย

อนุกรรมการกองบรรณาธิการ (บทความและเนื้อเรื่อง)

ศาสตราจารย์ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

นายสมพงษ์ พลตะสุรย์

นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

นางสาวรส วงศ์ยังอยู่

นางรัชณี ศรีไพรพรรณ

นายถวัลย์ มาศจรัส

นางพิศวาท ละลิ้ว

นางวิภา คັນจุลพงษ์

นางกรองแก้ว เงินศรี

นางนิตยา จรูญผลฐิติ

นางสรรพพร แดงสกุล

นายปลาดีชัย สิทธิธัญกิจ

นายยุทธ โตคติเทพย์

นางพจมาน พงษ์ไพบูลย์

อนุกรรมการฝ่ายศิลป์และรูปเล่ม

นายสมัย สุทธิธรรม

นายทวีพร ทองคำใบ

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

นายปฏิพัทธ์ ดาระดา

อนุกรรมการฝ่ายพิสูจน์อักษร

นางสาวอรุณี สุกสุข

นางสาวพรรณิ ศรีนวล

อนุกรรมการฝ่ายธุรกิจและการบัญชี

นายนิพนธ์ แก้วสุทธา

นายสุรชาติ สุขสด

นางสาววิไล เกษชนก

นางสุภา ปัญญวัฒน์

นางสาวรำไพ จำปาทอง

อนุกรรมการฝ่ายสนับสนุนการจัดพิมพ์และจัดส่ง

ผู้ช่วยผู้อำนวยการภาคการพิมพ์

ผู้ช่วยส่วนคลังสินค้ากลาง

หัวหน้าฝ่ายธุรกิจการพิมพ์

หัวหน้าส่วนธุรกิจและการตลาด

อนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายสมบูรณ์ ช้างกู๋

นายสมยศ สิงห์คำ

นางสาวขวัญเรือน อภิมนต์

อนุกรรมการและเลขานุการ

นางสุดใจ แก้วตระกูลพงษ์

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางเพียรผจง กุ่มสิน

นางนงลักษณ์ ศรีสังข์แก้ว

นายอนุทิน คำคม

นางวิมลรัตน์ ไสภณ

นายวีรพันธ์ มานันดิษฐ์

ทำไม โลกถึงหมุนรอบตัวเอง?

คำถามเหล่านี้จะเกิดขึ้นเสมอ สำหรับคนที่ชอบเรียนรู้และขี้สงสัย
ค้นหาคำตอบที่คุณอยากรู้ได้ กับครูภัณฑ์วิทยาศาสตร์ ของร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์
ซึ่งมีอุปกรณ์ต่าง ๆ มากมาย เตรียมไว้ให้คุณ ๆ ได้สัมผัสและทดลอง
ครูภัณฑ์ของห้องวิทยาศาสตร์ได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้สามารถใช้งานได้อย่างปลอดภัย
และมีอายุการใช้งานที่ยาวนาน เหมาะกับเด็ก ๆ ตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมัธยม
สอบถามได้ที่ หมวดวิทยาศาสตร์ ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ทุกสาขา

องค์การค้าของคุรุสภา

เขตดำเนิน โทร. 282-5111, 281-7822, คุรุสภา โทร. 281-4675, 281-1637 ราชบัณฑิต โทร. 221-0822, 221-7864, สานักพิมพ์ โทร. 215-3532, 214-3325 ตลาดพร้าว
โทร. 538-2030, ห้องฟ้าจำลอง โทร. 391-1518, 390-2546 เซ็นทรัลลาดพร้าว โทร. 541-1488 อิมพีเรียลเวิลด์ สำโรง โทร. 576-8701-2 พิวเจอร์ปาร์ครังสิต
โทร. 958-0766-7, พณิชยการพระนคร โทร. 282-4331

ไทยช่วยไทย
กินของไทย
ใช้ของไทย
เที่ยวเมืองไทย
ร่วมใจประหยัค